

Zdravko Malnarič

VELIKA ODKRITJA SKROMNEGA MOJSTRA

Zdravko Malnaričse je rodil leta 1956 v skromni kmečki družini materi Kristini in očetu Francu, pri „Cesarjevih“ po domače, na Kalu pri Semiču.

Kratka zgodovina rodu:

Podrugič prenesen priimek s Krupe na Omoto in na Kal (stari oče rojen na Krupi, oče na Omoti in se priženil na Kal).

Predniki na Krupi so bili rod mizarjev, zidarjev, kleparjev in slikopleskarjev. Spremljalo jih je veselje do narave, živali in glasbe. Od tam izhaja tudi skladatelj Anton Lavrin, ki je služboval kot profesor visokih šol v Mariboru in Sarajevu.

Bolj pestro pa je postalo za Zdravka pri hiši, ko sta se mu pridružila še dva brata in sestra. Kljub težkim časom je bil večni optimist, vesele narave. V njegovi bližini je bilo zanimivo, saj je vedno z novimi idejami širil krog prijateljev. V sodelovanju bratov in prijateljev iz vasi, je uspel preizkusiti veliko svojih eksperimentov. Poleg skupaj preživetih lepih ur pa je bilo tudi obilo smeha, če se ideja ni ravno posrečila. Kot samouk je osvojil delovanje mehanizma ure. Kmalu so mu ljudje iz okolice zaupali v popravilo ure in razne naprave.

Očarala ga je tudi diatonična harmonika. Z bratoma in dvema sosedom je ustanovil svoj, tako imenovani „Kalski kvintet“. Med drugim si je tudi omislil letenje z motornim zmajem, vendar je bil naš mojster najbolj pogumen, kadar je čutil trdna tla pod nogami.

Prišel pa je čas, ko se je Zdravko poslovil od vaške idile in se zaposlil v tovarni Iskra v Semiču. Po odsluženem vojaškem roku v Beogradu, je predsedlal iz Iskre za posel šoferja na Kočevskem.

V prostem času je spremljal novice in vso možno dostopno literaturo o spoznavanju skritih naravnih močeh in sposobnostih človekovega organizma. Najbolj ga je zanimalo o delu z nihalom, radiesteziji in vse do črne magije. Vedno bolj ga je obhajala želja, da tudi sam poizkusi z nihalom v roki ugotoviti moč svoje bioenergije. Svoje poiskuse na konkretnih primerih si je začel zapisovati. Prijetno je bil presenečen in začuden, ko so se zapisani rezultati pokazali za resnične (1983). Od takrat ga v življenju spremlja reševanje problemov ljudi (iskanje mrzle in tople podtalne vode, iskanje pogrešanih oseb, meritve škodljivih sevanj, napovedi, pogovor z višjimi silami). Tudi zdravljenja se je lotil.

SAMOUK ZDRAVKO

Ob Krupi predniki so se rodili,
Umetniki bili za tisti čas,
Potomci v razne smo smeri zavili,
Med njimi tudi samorastnik jaz.

Zanimale me niso malarije,
spoznal harmoniko sem, kontrabas,
se družil rad sem z mojstri čarovnije,
so ure stare krajšale mi čas.

Kako se tistim je ljudem godilo,
katerim vedelo se ni sledi,
uspelo vprašat mi je višjo silo,
čeravno samemu, se čudno zdi.

Ko v duši svoji najdeš si,
narave darovan zaklad,
v življenju preostalem si,
čeravno skromen, tud bogat.

Dekle še vedno išče me,
morda ne ve, da imam jo rad,
mogoče pa odloči se,
da pride kaj me spraševat.

2

PRIMERI:

- Iskanje vode v NM,
- Mariborčan pogrešan v Splitu,
- Iskanje pogrešanega (ukradenega) otroka v Kočevju, najden v Bjelinji, BiH,
- Utopljen ženska v reki Krki pri Otočcu,
- Iskanje pogrešanega človeka v Gribljah,
- 17 let stara Ljubljanka se res javi čez dve leti (Drašiči),
- Napoved trajanja vojne v Sloveniji, osamosvojitve, v Srbiji zaključek vojne,
- Iskanje utopljene učiteljice v reki Mislinji, najdena pri hidroelektrarni Dravograd,
- Rešitev prekletstva-eksorcizem.
- Uspešna raziskava nahajališča zlate rude v ZDA-ARIZONA,
- Še več pozitivnih rezultatov na raznih področjih, ki so delno zapisani v drugih arhivih.

Malnarič Pavle

UČINKOVITO ODKRIVANJE VODE S POMOČJO
BAJALICE

ZDRAVKO MALNARIČ – SEMIŠKI JEZUS

ZDRAVILEC, RADIOSTEZIST, ISKALEC PODZEMNIH VODA,
ISKALEC IZGUBLJENIH OSEB IN ČLOVEK NADNARAVNIH
SPOSOBNOSTI

Zdravko Malnarič – raziskave voda, iskanje vodnih žil

mar 20th, 2013

Iskanje podzemne vode

Moje prvo iskanje vode, ki so tudi vrtali, se je zgodilo v Ždinji vasi pri NM spomladi 1992.

Rifelj Franc, takrat **28** letni fant iz Ždinje vasi me je povabil, ko je prebral prvi članek v Dolenjskem listu, da bi pri njih probal odkriti pitno vodo, ker so imeli veliko pomanjkanje. Odpravil sem se z Prijateljem Ribič Jožetom iz Kočevarjeve ulice v NM, kateri me je tudi vodil tja v Ždinjo vas do Rifelna in s katerim smo iskali tudi ukradenega otroka v Kočevju ter ga našli v Bosni pri srbski meji leta 1990. Ribič je takrat imel z še Borisom Pavlinom, privat podjetje Protpekt. Ribič me je spoznal z Rifelnom in smo začeli z iskanjem vode.

Teren je bil hribovit in smo malo nižje iskali, vendar se je kmalu pokazalo, da tam res obstaja področje sedem metrov široke vodne žile. Rifelj je takoj vstopil v akcijo, saj je bil takrat

zaposlen v Cestnem podjetju v NM in je imel možnost izposoje Lafete-vrtalnega stroja, da izvrta vrtino do vode. Ker pa je bila voda pregloboko, se je povezal z občino in so se odločili za vrtnanje in ga tudi financirali. Vrtal pa je vrtalec od geološkega zavoda Renato Vrbovšek. V globini 250m je prišlo do večje količine vode, katero so dali na analizo. Pokazalo se je, da je voda zdrava in tako so urdili tudi prvo črpališče, katero še danes deluje in napaja vzhodni del Novega mesta. Žila je široka 7m.

Topla voda

S časom so se ti rezultati tudi razširili med ljudi in sem imel še dosti raziskav na področju pitne vode. Začel pa sem iskati tudi toplo vodo. Prva raziskava se je spet začela s pomočjo Ribič Jožeta in to v Šmarjeških toplicah. Ker pa ne najdem tople vode tako enostavno, smo šli z Ribičem v Šmarješke toplice. Z mano sta bila tudi Vlahovič Silvo in Zdravko iz Omote v Beli krajini. Začeli smo v Šmarjeških pri vrtini, da smo bili sigurni da je topla voda, ker jo že črpajo za bazene in nadaljevali pot v smeri po žili, ki je široka 8m in prihaja iz smeri Dolenjskih Toplic. Ker pa smo naleteli tudi na prepreke in zaraslo pot, je Ribič sekal vejevje in mi tako delal pot, po kateri smo prišli do Trške gore in naprej čez SZ del Novega mesta in Straže do Dolenjskih Toplic.

Ker pa me je zanimalo, od kje prihaja topla voda v Dolenjske toplice, sva z Ribičem začela še to raziskavo in kmalu ugotovila, da prihaja ta topla voda iz smeri preko Žužemberka, Ljubljane, Železnikov in Planice, kar smo kasneje tudi bolj podrobno raziskali še s pomočjo Malnarič Janeza in Konda Marjana letos v poletnih mesecih (julij, avgust 2011). Janez mi je delal pripomočke za iskanje že od samega začetka.

Potem smo raziskali tudi okolico Dolenjskih Toplic in ugotovili, da obstaja še en krak tople vode, ki pa vodi v smeri smučišča Gače pri Črmišnjicah spodnji del in naprej preko Črnomlja, Dragatuša do toplic na Hrvaškem-LJEŠČE, kjer je imela toplice bivša JNA. Tudi ta žila je široka 8m.

Potem se je našla še ena manjša žila, 3,5m, ki vodi iz Dolenjskih toplic v smeri

proti Sušicam in naprej proti Beli krajini preko Rožnega Dola, Smuka, Kašče, Coklovce, motokros steze na Krupi, Gradaca, Boršta in naprej na Hrvaško. Ta žila je na Coklovci, kjer so iz prepadne jame potegnili vzorec, globoka približno 50m in topla 36 stopinj Celzija, ostale žile pa imajo temperaturo do 39 stopinj Celzija.

Gre pa tudi topla voda seveda naprej od Šmarjeških toplic v smeri proti Kostanjevici preko Šentjerneja, kar pa bo potrebno še narediti dodatne raziskave.

Topla voda, ki prihaja pa v Čateške Toplice, pa prihaja preko Rogaške iz Avstrije, Wagna in preko Maribora. Ima 84 stopinj Celzija in je globoko približno 700m. S to vodo se bi lahko ogrevalo tudi večje mesto kot npr. MB, saj gre med Pohorjem in Mariborom.

Vrtine za pitno vodo

Vrtine so se delale na privat odločitvah ljudi, uradni geologi ne priznajo tega načina iskanja vode in tudi vrtali niso nikoli po mojih ugotovitvah.

Vrtanja pa so se izvrševala na sledečih lokacijah:

- Ždinja vas pri NM, 7m široka in 250m globoka
  - Pri Iskri, ker pa ni prišlo do vode zaradi kaverne, ki se je pojavila med vrtanjem v globini 50m, potrebno bi bilo še 30 m, žila 8m, srednji pretok Krupe
  - Vrtanje pri Stariha Jožeti na Lokvah pri Črnomlju, farma prašičev, žila 7m, globina 78m
  - Vrtina pri gostilni Jap pri Radohovi vasi, Globina 50m, širina 7m
  - Vrtina v Rimu pri Adlešičah, Raztresen Boris-Bore, širina 7m, globina 80m, tukaj obstaja tudi naslednji video prispevek:
-
- Vodna vrtina v ZDA Arizona-Phoenix pri Paysonu-kavboj Kayl za lastne potrebe, 7m širina (Emil Ropac, Amerikanec iz Radovljice)
  - Vrtina na Krupi, motokros proga NIX, širina 8m, globina 50m

Nova odkritja

Topla voda Čatež-avstrijska Wagna, Leibnic preko Maribora 2012

Raziskave toplovodne, 11 m široke žile. Poleti sva šla na raziskave jaz in Vincov Janez in prišla prvi dan skoz po žili od Čateža do ceste za Pragersko izza Slovenske Bistrice. Potem pa naslednjič s Špehar Dušanom in Romanom iz MB, ki je tudi vozil in kazal pot po MB, kjer gre žila preko Tuša, Blizu Qlandije, mimo RTV MB, pa do Reke Drave. Naprej do Avstrije pa še čaka raziskava, ko bo podpisana pogodba z občinarji, v MB in županom iz Wagne. Tokrat je moj menanger Varga Bojan iz Kamnika, zelo previden in resen pa tudi pošten.

Zdravko Malnarič

Zdravko Malnarič s svojim talentom išče podzemno vodo in pogrešane ljudi

Zdravkova ekipa: na sredini njegov bratranec Janez Malnarič, skrajno desno Marjan Konda Foto: Lovro Kastelic

KAL PRI SEMIČU – Veste, bili smo na obisku pri semiškem Jezusu! Da, da, vem, kaj si mislite, toda 55-letni Zdravko Malnarič s Kala pri Semiču, ki se že tri desetletja ukvarja z radiestezijo, odkrivanjem podzemnih voda, sevanj, in zdravilstvom, ima menda resnično nadnaravno moč ali pa vsaj dar. Že prej je nekaj čutil, slutil, veste, to ni prišlo z danes na jutri, kot je jasno poudaril, precej je moral prebrati o delu z nihalom, ko pa je prišel iz vojske, se je preizkusil tudi v praksi.

Našel pobeglega zapornika

V Dolenjskem listu je v začetku 80. let opazil članek, da je nekdo pobegnil iz novomeškega zapora. »Evo,« si je dejal, »zdaj pa lahko poizkusimo.« Na vrstico je privezal matico in začel nihati nad zemljevidom Jugoslavije. Naposled je sistem označb pokazal na Novi Sad. »Pa saj to je nemogoče,« si je tedaj mislil, »da je iz Novega mesta pobegnil v Novi Sad?« Ti, že čez dva tedna pa prebere, da so ubežnika prijeli ravno v Novem Sadu. »Aha, zdaj pa je nekaj na tem!« je vzkliknil in se v trenutku zapisal mejnim znanostim, še posebno se je izuril v iskanju vode in pogrešanih ljudi.

V Arizoni je našel vodo

Nedavno je prispel iz Arizone, kjer je našel podzemno vodno žilo. »Pokazal sem točko in globino, 50 metrov pod zemljo,« je dejal dobrodušen mož v izbi rojstne hiše. Zraven sta bila še nepogrešljiva člana njegovih raziskovalnih odprav, nekakšna Zdravkova apostola, njegov bratranec **Janez Malnarič** in prijatelj iz Praproč **Marjan Konda**. Prav ta dva in še nekateri drugi že dolga leta prisostvujejo Zdravkovim podvigom, nekakšnim čudežem.

Veliko treninga je bilo treba, da je dosegel to perfekcijo. Treniral je po bencinskih črpalkah, z zavezanimi očmi je poskušal s pomočjo nihala ugotoviti, kje je, z zavezanimi očmi je ugotavljal prave igralne karte, po Sloveniji so mu skrivali stekleničke, a jih je vedno našel. Le kako?

VEČ PREBERITE V TISKANI IZDAJI SLOVENSКИH NOVIC: Kaj vse še zmore Zdravko?

Zdravko Malnarič je določil lokacije vrtin z bajalico.

Nekaj projektov...

1. Vrtina v Ždinji vasi pri Novem Mestu, potreba vode za vodovod, globina 250m
2. Stariha Jože iz Črnomlja, za potrebe napajanja svinj na farmi Lokve pri Vražjem kamnu, globina vrtine 78m
3. Vrtina blizu Arrovega sela pri Krškem, kjer smo vrtali pred približno 25.leti. Globina vrtine je približno 100m in še danes teče voda iz nje, organizator tega projekta je bil zdaj že pokojni Bogovič Franc in njegov prijatelj Štefan.
4. Simonič Dušan, Stranska vas, za potrebe polivanja motokros steze zaradi prahu, globina 50 m
5. Rztresen Boris, Rim pri Adlešičih, za toplotno črpalko, globina 90m, VIDEO vrtina poiskana z bajalico – <http://www.youtube.com/watch?v=HG1yXB4sr4w>, vodna
6. Grabno pri Novem Mestu, globina 110m, širina struge 5m, vrtina za potrebe Kmetije
7. Naročnik okulist Pušnik, globina 180m, širina struge 5-6m, namen ogrevanje objekta s pomočjo toplotne črpalke.
8. Vrtina v Radhovi vasi, globina 80m
9. Vrhpolje pri Ivančni Gorici, voda na globini 42m

ZDRAVKO MALNARIČ, RADIESTEZIST IN ZDRAVILEC

Belokranjec, ki je v Ameriki odkrival vodo

Zdravko Malnarič iz Kala pri Semiču, ki se že skoraj tri desetletja ukvarja z radiestezijo, odkrivanjem podzemnih voda, sevanj in zdravilstvom, se je v teh dneh vrnil iz Amerike. V Arizoni je na povabilo slovenskih izseljencev s Kompasom in bajaltico iskal vodo, pa tudi železovo rudo.

Koliko je bil pri tem uspešen, bo kmalu znano, saj bodo po njegovih navodilih na nekaj krajih začeli vrtati v globino, po njegovih predvidevanjih pa so odkrili obetavna. »Voda je draga, potrebe po njej pa so čedalje večje. Kmetje iščejo cenejše vodne vire za napajanje. Pokazal sem, kje naj vrtajo, in sprejeli so me z velikim navdušenjem.« je pripovedoval štiri dni po vrnitvi domov.

Kot pravi njegov zastopnik Marjan Konda, se dogovarjata za iskanje tople vode tudi v nekaterih slovenskih občinah, ki pripravljajo prostorske

načrte in vnaprej preverjajo možnosti za snovanje termalne turistične ponudbe ali ogrevanja z naravnimi viri. Toplo vodo je Malnarič že odkril na kmetiji v Rimu v občini Črnomelj, kjer so z vrtno potrdili njegovo domnevo. Pravi, da imajo vir termalne vode tudi v občini Žužemberk, kjer se za raziskave še niso odločili, pogoji potekajo tudi v Straži in Koprju, kjer iščejo večji vodni vir za oskrbo s pitno vodo.

Vedenja, ki v znanosti veljajo za mejna, a so si jih redki izbranci predajali, da so se ohranila do danes, so rada naučila čez noč, kar pa ne gre. »Te sposobnosti je treba razviti in imeti pravo energijo. Kdor hrepeni le po denarju, ki bi ga rad zaslužil, ne bo nič dosegel.« pove o daru, ki ga uporablja le za dober namen, čeprav ljudje govorijo vse sorte. Vsak se sam odloči, če bo upošteval moj nasvet ali ne.« pove.

Svoje znanje bi rad nekomu predal, a opaza, da bi se radiestezije večina podzemne vode. Vodni tokovi pod

Malnariča zanimala že od nekdaj. Odkar je upokojen, temu posveča več časa, a tudi ko je bil kot delavec še zaposlen v Gotenici, ga je vleкло v to, pa še sam ne zna pojasniti, zakaj. Dokler sam ni poskusil, tudi ni bil čisto prepričan, da je kaj na tem, kaj šele, da lahko tudi sam usmerja svojo energijo in s tem pomaga drugim.

»Bral sem različno literaturo in zbiral zapise o delu z nihalom. Leta 1985, ko sem poslušal vesti o poglem zaporniku, sem se odločil, da poskusim, kar tako. Vzel sem zemljevid Jugoslavije in nihalo je pokazalo, da se zapornik skriva v Novem Sadu. Cez nekaj dni so ga res našli tam in bil sem čisto šokiran.« pove. Takrat je dobil prvo potrditev, da svojo energijo lahko usmerja, potem so sledile vaje. Iskal je pogrešane ljudi, ubite med vojno, tudi mačke in pse, pa ukradene avtomobile ... Slednjih ne išče več, saj so mu, kot pove, storilci nekajkrat grozili in se je odločil, da tega ne bo več počel.

MED COPRNIKOM IN VEDEŽEVALCEM

Pogosto ga kličejo tudi bolni, ki so obupali nad uradno medicino. Z nihalom prepoznava škodljiva sevanja v njihovi bližini, ki slabijo imunski sistem. Na sečiščih magnetnih pasov ali mrež se, razlaga, ustvarja ogromno zemeljske in kozmične energije, ki jo je mogoče izmeriti.

»K zdravstvenim težavam, tudi ravnokavim boleznim, veliko doprinesejo

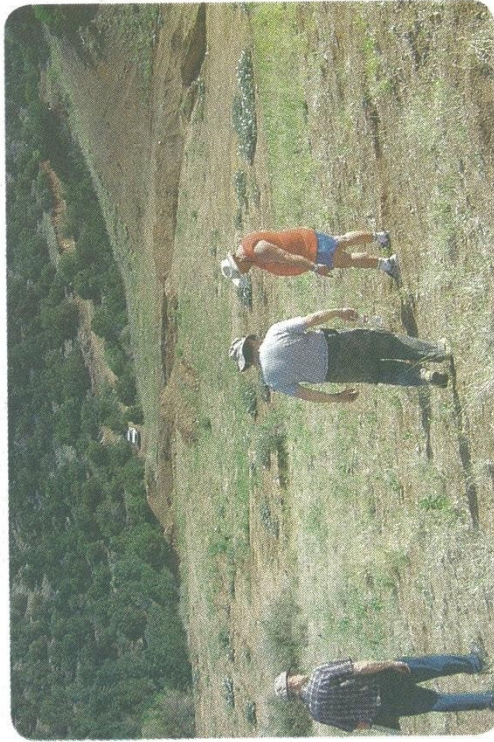

Zdravko Malnarič (desno) in njegov zastopnik Marjan Konda. (Foto: I. N.)

stanovanjskimi hišami sprožajo močno sevanje. Ljudem svetujem, da premaknejo svoja ležišča ali jih izolirajo s folijo, in potem je dosti bolje. Nimam se za coprnika ali vedeževalca, čeprav ljudje govorijo vse sorte. Vsak se sam odloči, če bo upošteval moj nasvet ali ne.« pove.

Svoje znanje bi rad nekomu predal, a opaza, da bi se radiestezije večina

Irena Novak

Med iskanjem podzemnih bogastev v arizonski puščavi.

Zdravko Malnarič (desno) in njegov zastopnik Marjan Konda. (Foto: I. N., arhiv DL)

Med iskanjem podzemnih bogastev v arizonski puščavi.

Zdravko Malnarič iz Kala pri Semiču, ki se že skoraj tri desetletja ukvarja z radiestezijo, odkrivanjem podzemnih voda, sevanj in zdravlilstvom, se je v teh dneh vrnil iz Amerike. V Arizoni je na povabilo slovenskih izseljencev s kompasom in bajalico iskal vodo, pa tudi železovo rudo. Koliko je bil pri tem uspešen, bo kmalu znano, saj bodo po njegovih navodilih na nekaj krajih začeli vrtati v globino, po njegovih predvidevanjih pa so odkritja obetavna.

»Voda je draga, potrebe po njej pa so čedalje večje. Kmetje iščejo cenejše vodne vire za napajanje. Pokazal sem, kje naj vrtajo, in sprejeli so me z velikim navdušenjem,« je pripovedoval štiri dni po vrnitvi domov. Kot pravi njegov zastopnik **Marjan Konda**, se dogovarjata za iskanje tople vode tudi v nekaterih slovenskih občinah, ki pripravljajo prostorske načrte in vnaprej preverjajo možnosti za snovanje termalne turistične ponudbe ali ogrevanja z naravnimi viri.

Toplo vodo je Malnarič že odkril na kmetiji v Rimu v občini Črnomelj, kjer so z vrtino potrdili njegovo domnevo. Pravi, da imajo vir termalne vode tudi v občini Žužemberk, kjer se za raziskave še niso odločili, pogovori potekajo tudi v Straži in Koprju, kjer iščejo večji vodni vir za oskrbo s pitno vodo.

Vedenja, ki v znanosti veljajo za mejna, a so si jih redki izbranci predajali, da so se ohranila do danes, so Malnariča zanimala že od nekdaj. Odkar je upokojen, temu posveča več časa, a

tudi ko je bil kot delavec še zaposlen v Gotenici, ga je vleklo v to, pa še sam ne zna pojasniti, zakaj. Dokler sam ni poskusil, tudi ni bil čisto prepričan, da je kaj na tem, kaj šele, da lahko tudi sam usmerja svojo energijo in s tem pomaga drugim. »Bral sem različno literaturo in zbiral zapise o delu z nihalom. Leta 1985, ko sem poslušal vesti o pobeglem zaporniku, sem se odločil, da poskusim, kar tako. Vzel sem zemljevid Jugoslavije in nihalom je pokazalo, da se zapornik skriva v Novem Sadu. Čez nekaj dni so ga res našli tam in bil sem čisto šokiran,« pove. Takrat je dobil prvo potrditev, da svojo energijo lahko usmerja, potem so sledile vaje. Iskal je pogrešane ljudi, ubite med vojno, tudi mačke in pse, pa ukradene avtomobile ... Slednjih ne išče več, saj so mu, kot pove, storilci nekajkrat grozili in se je odločil, da tega ne bo več počel.

MED COPRNIKOM IN VEDEŽEVALCEM

Pogosto ga kličejo tudi bolni, ki so obupali nad uradno medicino. Z nihalom prepoznava škodljiva sevanja v njihovi bližini, ki slabijo imunski sistem. Na sečiščih magnetnih pasov ali mrež se, razlaga, ustvarja ogromno zemeljske in kozmične energije, ki jo je mogoče izmeriti. »K zdravstvenim težavam, tudi rakavim boleznim, veliko doprinesejo podzemne vode. Vodni tokovi pod stanovanjskimi hišami sprožajo močno sevanje. Ljudem svetujem, da premaknejo svoja ležišča ali jih izolirajo s folijo, in potem je dosti bolje. Nimam se za coprnika ali vedeževalca, čeprav ljudje govorijo vse sorte. Vsak se sam odloči, če bo upošteval moj nasvet ali ne,« pove.

Svoje znanje bi rad nekomu predal, a opaža, da bi se radiestezije večina rada naučila čez noč, kar pa ne gre. »Te sposobnosti je treba razviti in imeti pravo energijo. Kdor hrepeni le po denarju, ki bi ga rad zaslužil, ne bo nič dosegel,« pove o daru, ki ga uporablja le za dober namen, čeprav si kljuko njegove kmečke hišice podajajo tudi ljudje, željni najrazličnejših razlag in napovedi.

Članek je bil objavljen v 32. številki Dolenjskega lista 11. avgusta 2011.

Irena Novak

Draga naložba, ki se dolgoročno splača

Boris Raztresen - Bore iz Rima pri Adleščih je eden od tistih Belokranjcev, ki se vse bolj pogosto odločajo za iskanje vode na svojih domačijah. Da jih je res vse več, nam je v pogovoru letošnje poletje potrdil tudi Zdravko Malnarčič s Kala pri Semiču, ki s pomočjo bajalice išče vodo. Ljudje se namreč zavedajo, da bo voda vse bolj onesnažena in vse dražja.

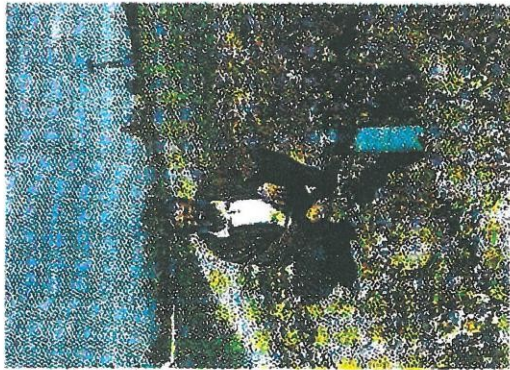
Raztresen seveda ni začel z vrtanjem na pamet, ampak je naprej za nasvet povprašal Pavleta Lampiča in Malnarčiča. Slednji mu je pokazal, kje čez njegovo zemljo v globini poteka vodna žila. Ni sicer mogoče določiti, kako topla bo voda, glede globine pa je lahko dal zgolj ocene. In konec oktobra je na Raztresenovi etnološko-ekološko-turistični kmetiji res pritekla voda.

VODA ŽE, A NE TOPLA

“Čeprav se je v javnosti pojavila vest, da je iz globine 30 metrov pritekla topla voda, pa to ne drži povsem. Topla je bila le v začetku, ker so jo ogreli vroči svedri, ko pa smo

merili temperaturo naslednji dan, je imela 12 stopinj Celzija. Prav toliko torej, kot ima voda v Fučkovskem studencu pod vasjo, in predvideval sem, da bo voda prav v zaledju tega studenca. Ali ta moja predvidevanja držijo, sicer ne vem, vedel pa sem, da v Rimu ne bo tople vode. A si je tudi nisem želel in če bi pritekla, bi bil tiho in bi vrtno zapl. Ne želim si, da bi bile tukaj toplice, ker bi bilo potem konec z mojo kmetijo, ki sem jo dolga leta postavil na noge in ki je danes dokaj prepoznavna,” je povedal Bore, ki si ne more predstavljati, da bi moral zaradi tega, ker bi iz globin pritekla topla voda in bi si morda nekdo v Krajinskem parku Kolpa zaželel zgraditi toplice, zapustiti domače ognjišče.

Te bojazni seveda sedaj ni več. Poglavitni razlog, da se je Raztresen odločil za vrtno, je bila uporaba obnovljivih virov energije za toplotno črpalčko, s pomočjo katere namestila ogrevati hišo. “Voda, ki je pritekla iz globin, je dovolj topla za toplotno črpalčko voda-voda, seveda pa mora biti tudi hiša, ki jo namena-

► Bore Raztresen na svoji domačiji v Rimu ob zapečateni vrtni, ki čaka na analize. (foto: M. B.-I.)

potrebe in za turiste, ki jih obiščejo, rastlinjak pa bodo tudi ogrevali, da bo zelenjava iz njega lahko na voljo čim prej.

Čeprav stroški, ki so jih imeli Raztresenovi doslej z iskanjem vode, niso majhni, preden pa bo sistem za ogrevanje oz. hlajenje, ki so si ga zamislili, začel delovati, bo potrebno odšteti še precej denarja, je Bore prepričan, da se tovrstna naložba dolgoročno splača. Možnosti za iz-

koriščanje takšne vode so po njegovem neomejene, še zlasti, če je primerna tudi za uživanje.

Morda se bo marsikomu vse to, o čemer razmišlja Bore, zdelo utopično, a Raztresen je prepričan, da je na pravi poti. Ne nazadnje so že pri marsičem, česar se je lotil, mnogi odkimavali z glavo, a so mu pozneje priznali, kako prav je imel. Kako prav pa ima tokrat, bo pokazal čas.

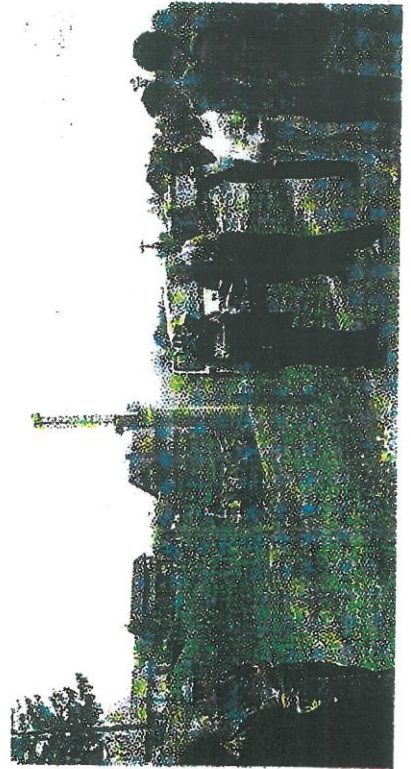
M. Bezek-Jakše

SPREJEM

► Ribniški župan Jože Levstek je sprejel svetovnega mladinskega prvaka v duatlonu Bojana Cebina, ki je no tekmovalju v Italiji pred kratkim pomel s konkurenco, ter člana mladinske reprezentance, ki so se prav tako udeležili tega tekmovanja. Na sprejem so bile povabljene tudi mažorete, ki so na evropskem prvenstvu v Brnu na Češkem v začetku oktobra osvojile tretje mesto. “Čeprav malce z zamudo, a vsekakor, se vam zahvaljujem za izjemne dosežke. Ti niso samo športni, ampak ste z vi-

Vrtna na Raztresenovi domačiji je sedaj zaprta in čaka na nadaljnje Boretove korake. Če bodo analize pokazale, da je vode dovolj, jo bodo lahko uporabljali tudi v drugih hišah v Rimu. Raztresen zagotavlja, da jim bo vsekakor ponudil to možnost. Vodo iz vrtnice pa bo dal tudi v analizo, ki bo pokazala, ali je primerna za uživanje. Sicer pa pravi, da bo ohlajeno vodo vračal v naravo; uporabljale jo bodo živali na kmetiji za pitje ali pa jo bo porabil

KNJIGA O ZELIŠČARSKIH NASVETIH BABIC

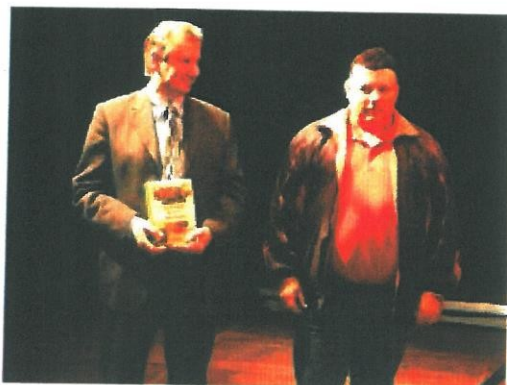

Luč sveta zagledala knjiga o zeliščarskih nasvetih babic

27.11.2010

Martin Težak, svetovni prvak v igranju na diatonično harmoniko.

Bernard Bucik (levo) je prvo knjigo izročil Zdravku Malnariču.

Semič - Včeraj zvečer je bila v tukajšnjem Kulturnem centru predstavitev knjige z naslovom Zeliščarski recepti naših babic. Knjigo so založili in natisnili v semiški tiskarni Bucik, največ zaslug za to, da je zagledala luč sveta, pa ima **zdravilec in bioenergetik Zdravko Malnarič** s Kala pri Semiču. Recepte mu je dala Silva Bajc iz Domžal, potem ko so jih s pomočjo Jožice

Sladič in Jožeta Majesa temeljito pretresli, pa so več kot 2.000 nasvetov in receptov objavili v 354 strani debeli knjigi.

Ni torej čudno, da je tiskar **Bernard Bucik** prvo knjigo izročil prav Malnariču. Sicer pa bodo, ko bodo pokrili stroške tiskanja, ves preostali izkupiček od prodaje knjige namenili za obnovo cerkve sv. Lenarta na Kalu.

Na poldrugo uro dolgi prireditvi, ki jo je vodil **Lojze Bojanc**, so pripravili tudi glasbeno-plesni program. V galeriji je nekaj utrinkov s prireditve.

Besedilo in fotografije: M. Bezek-Jakše

PRVI IZVOD ZDRAVKU MALNARIČU - Tiskar Bernard Bucik (na desni) je prvi izvod knjige Zeliščarski recepti naših babic, ki je pravkar prišla iz tiskarne, izročil Zdravku Malnariču. Prav po njegovi zaslugi številni recepti in nasveti, ki jih je pol stoletja zbirala Silva Bajc, ne bodo zašli v pozabo. (Foto: M. B.-J.)

Po receptih naših babic

V Semiču predstavili knjigo Zeliščarski recepti naših babic, v kateri je več kot 2.000 receptov in nasvetov

SEMIČ - V petek zvečer je bila v semiškem Kulturnem centru predstavitev knjige z naslovom Zeliščarski recepti naših babic in podnaslovom Po ljudskem izročilu. Knjigo so založili in natisnili v semiški tiskarni Bucik, največ zaslug za to, da je zagledala luč sveta, pa ima zdravilec in bioenergetik **Zdravko Malnarič** s Kala pri Semiču.

Pravzaprav je zgodba, kako je knjiga z nekaj več kot 350 stranmi zagledala luč sveta, zelo zanimiva. Zdravko Malnarič, ki po svojih močeh pomaga bolnim, je ugotovil, da se ljudje vse bolj zatekajo k zdravilnim zeliščem. »V eni od slovenskih revij sem prebral zgodbo o profesorici slovenščine **Silvi Bajc** iz Domžal, ki je kar 50 let zbirala recepte o zdravilnih zeliščih. Večkrat sem jo poprosil, če bi mi lahko dala kakšen recept ali nasvet. Gospa, ki je danes stara že 90 let, pa je pred leti ocenila, da bi bilo škoda, da bi šli recepti po njeni smrti v pozabo, zato mi jih je

je doma hranil kar meter z vrvi-
co zvezanega materiala, nekega
dne pa ga je odnesel k tiskarju
Bernardu Buciku. Gradivo sta
temeljito pregledala tudi zeli-
ščarja **Jožica Sladič** in **Jože
Majes**. Seveda je bilo treba mar-
sikaj izločiti, za natis pa je še
vedno ostalo več kot 2.000 odlič-
nih nasvetov in receptov.

Bernard Bucik je prvo od 1.000 izvodov knjige izročil prav Malnariču. Odločili so se, da bodo, ko bodo pokrili stroške tiskanja, ves preostali izkupiček od prodaje knjige namenili za obnovo cerkve sv. Lenarta na Kalu. Prav ta cerkev se ponaša tudi z visokim kipom Marije, ki ga je Zdravko pred osmimi leti prinesel iz Fatime. »Naša podružnična cerkev je edina v semiški župniji, za katero skrbi-
mo prebivalci le ene vasi. Zato je breme obnove za nas še toliko večje. Sicer pa denar že zbiramo, namenili pa ga bomo za obnovo strehe in fasade,« je še povedal Malnarič.

Dol list
2. decembra 2010

2010

BOLEZEN, KI NIKOLI NE IZZVENI

Ko se nekdo prvič sooči z astmo in mu ta kronična bolezen pokaže svoje zobe, je pretresen, prestrašen in jezen. Zmeden je in svoje težave občuti kot krivico. Želi si le to, da bi bolezen izginila. A se to ne zgodi. Potem jo počasi počasi začne spoznavati, obvladovati in morda tudi sprejemati. Kar pa je ključno. Ker je astma bolezen, ki nikdar dokončno ne izzveni, je zelo pomembno, da se bolnik nauči z njo živeti, kar vključuje tudi dobro sodelovanje z osebnim zdravnikom. Za obvladovanje, ustavljanje in izboljševanje zdravstvenega stanja ključnega pomena to, da bolnik redno jemlje zdravila vse življenje, tudi takrat, ko se počuti bolje.

ZVONJENJE V UŠESIH

Beseda tinnitus je latinskega izvora. V slovarju piše, da tinnitus pomeni žvenket in rožljanje, pa tudi bučanje v ušesih. Po tem prevodu ste verjetno že ugotovili, da imamo v mislih neprijetno težavo, ki je povezana z zvonjenjem ali piskanjem v ušesih. Prizadeti ga opisujejo tudi kot brnenje, šumenje ali prasketanje v ušesu. Kadar to traja nekaj trenutkov ali kakšno minuto, potem pa preneha, nas seveda ne moti. Če pa je piskanje ali zvonjenje dolgotrajno ali stalno prisotno, temu pravimo tinnitus. Kadar človeka tovrstno šumenje ovira, naj poišče strokovno pomoč, saj se njegova stiska in strah zaradi tinitusa lahko povečujeta.

DOBER prijatelj je dragocen

Si predstavljate svoje življenje brez enega samega prijatelja, s katerim si ne bi delili vzponov in padcev, ali pa čisto vsakdanjih skrbi, vtisov in idej? Nekateri si takšen način življenja zavestno izberejo, večina od nas pa vidi v navezovanju tesnih medosebnih vezi obogatitev in nepogrešljivo vrednoto. Obstaja več ravni prijateljstva. Tudi najboljše se lahko konča in razide ter obratno, kljub težki preizkušnji obnovi in razvija dalje. Beseda prijateljstvo je opredeljena kot neobvezen, prostovoljen in vzajemen odnos med dvema osebam, ki nista v krvnem sorodstvu ali partnerskem (spolnem) odnosu.

V SLUŽBI ZDRAVJA

Na naše zdravje lahko škodljivo vplivajo tudi nevidne sile, kakršne so podzemni vodni tokovi in kozmično sevanje. Zaenkrat še nimamo na voljo znanstvenih pripomočkov, ki bi potrjevali obstoj tovrstnega žarčenja, razen radiestezijskih pripomočkov, kot so nihala, biotenzorji, L-antene, rašlje ... A dejstvo je, da se ti v rokah izkušenih radiestezistov premikajo in na tak način odgovorjajo na njihova vprašanja. Radiestezist Zdravko Malnarič iz Kala pri Semiču je uspešen pri odkrivanju podzemnih voda in pogrešanih oseb. V ZDA, denimo, je odkril podzemno vodno žilo in iskal zlato rudo.

Luč sveta zagledala knjiga o zeliščarskih nasvetih babic

Dolenjski list

SOBOTA, 27. NOVEMBER 2010 OB 20:20

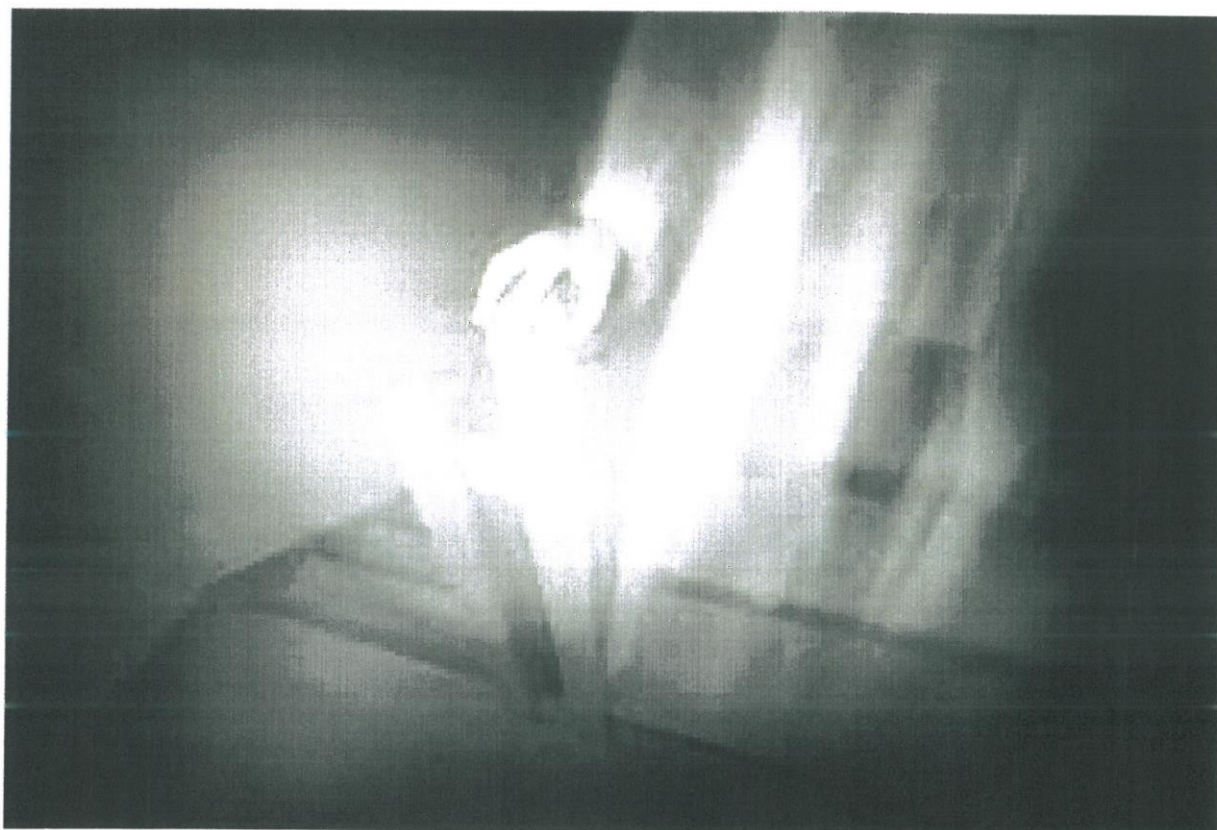
Včeraj zvečer je bila v tukajšnjem Kulturnem centru predstavitev knjige z naslovom Zeliščarski recepti naših babic. Knjigo so založili in natisnili v semiški tiskarni Bucik, največ zaslug za to, da je zagledala luč sveta, pa ima zdravilec in bioenergetik **Zdravko Malnarič s Kala pri Semiču**. Recepte mu je dala Silva Bajc iz Domžal, potem ko so jih s pomočjo Jožice Sladič in Jožeta Majesa temeljito pretresli, pa so več kot 2.000 nasvetov in receptov objavili v 354 strani debeli knjigi.

ISKANJE IZGINULIH OSEB

KLICANJE IN KOMUNIKACIJA Z DUHOVI

Preživali smo dan z ... zdravilcem Zdravkom Malnaričem

Petek, 17. December 2010, 14:47

V človeku ni samo moč, da kaj dvigne, nese ali premakne. So tudi druge moči, o katerih se nam niti ne sanja. Je tudi moč ozdravljati. Zdravilske sposobnosti so naraven dar, ki ga lahko uporabljamo z zaupanjem in enako samoumevnostjo kot druge naravne darove in sposobnosti. Vsak človek se rodi z njimi, pa vendar večina ljudi teh potencialov ne razvije – potisnejo jih globoko vase in tako ti ostanejo neuporabni. Zdravko Malnarič iz Kala pri Semiču je svojemu nadnaravnemu daru prisluhnil in z njim pomagal mnogim ljudem tudi takrat, ko je uradna medicina že obupala.

Vse se je začelo pred tremi desetletji, ko je v časopisu po naključju naletel na članek o delu z nihalom. Odločil se je preveriti, ali res drži zapisano, da z nihalnim telescom in vrvico lahko dobimo točen odgovor na prav vsako vprašanje in bolj kot je vadal, večje uspehe je dosegal. Z uspehi – med drugim je ugotovil, da se pobegli kaznjenelec, o katerem je bral v Dolenjskem listu, nahaja v Novem Sadu, kar se je izkazalo za točno – pa je svoje nenavadne dejavnosti še razširil. Menda je v Sloveniji le nekaj tako imenovanih vrtečih se miz, ki napovedujejo prihodnost in ozdravljajo, in Zdravko ima tako mizo pri sebi doma. Potem, ko nama je z urednico Andrejo na dolgo in široko razlagal o načinu svojega dela, številnih primerih ozdravitve, ter o dogodivščinah ob tem, je predlagal, da mizo tudi preizkusimo. Kljub temu, da mi svet energij in nadnaravnih sil, o katerih je Zdravko pripovedoval, ni tuj, priznavam, da sem bila kar malo skeptična glede mize, ki naj bi se vrtela. A se je. Moja novinarska žilica in razum mi nista dala miru in dobro sem se morala poprej prepričati, da vrtenje ne more imeti kakšne zemeljske ali tehnične pomoči. Miza se je vrtela kot za stavo, skorajda smo morali teči okoli nje, odgovora na vprašanje zakaj pa najverjetneje ne pozna še tako izobražen znanstvenik. Zdravko je pojasnil, da je bilo vrtenje povezano z našo energijo, saj smo vsi trije imeli dlani položene na mizo, ko pa smo jih obrnili, se je obrnila tudi smer vrtenja. Res neverjetna izkušnja. Tako kot je neverjetno, pa vendar še kako resnično, da je Zdravko med drugim pomagal k popolnemu, skorajda hipnemu ozdravljenju dveh otrok – rakavih bolnikov, o čemer pričajo tudi časopisni izrezki, ki nama jih je pokazal. Ker je zdravil veliko ljudi, obolelih za rakom, pravi, da je po njegovem mnenju vzrok za to bolezen predvsem v globinskih podvodnih tokovih, na katerih človek spi, in pa v zemeljskem sevanju, katerih stičišča tvorijo takoimenovane Hartmanove križe. Ta vrsta sevanja, ki jih Zdravko na terenu tudi odkriva, naj bi povzročala številne skrite bolezni, katerih znaki se izkažejo dostikrat zelo pozno, med drugim pa tudi raka.

Na njegovi mizi se tare knjig, časopisnih člankov, tako strokovnih kot tistih, ki opisujejo »medicinske čudeže«, za katere je tudi sam zaslužen, fotografije pogrešanih oseb in stekleničke. Slednje uporablja za zdravljenje, v njih pa je kombinacija oljčnega olja in špirita, oboje pa je obogateno oziroma napolnjeno z zdravilno energijo. Menda najbolj pomaga pri depresiji, pravi, in ob tem našteje kopico primerov. Nazadnje je z njimi pozdravil ponavljajoč in nadležen kašelj vladni uradnici, ki je na Kal pri Semiču prišla naravnost iz Beograda. Pokaže tudi na večjo steklenico, katere vsebina je pripomogla k temu, da je trombozni bolnik obdržal svojo nogo in je ta še dandanes zdrava.

Zdravko odkriva tudi podzemno vodo. Čeprav je pri tem zelo uspešen, pove, da do zdaj še niti eden geolog ni vrtal tam, kjer je on pokazal. Tako se je zgodilo, da so pri iskanju podzemne vode v Dragatušu naredili kar sedem vrtin zastonj, saj niso hoteli upoštevati njegovega nasveta. Kot pravi, mu je bilo tudi jasno, da pod Božakovim ni vode, to je po ogledu terena povedal, a kaj ko je imel namesto zvenečega naziva in diplome v žepu le bajalico v rokah, in so naročniki raje plačali dobrih sto tisoč evrov za raziskave.

Nejgov zadnji a zagotovo ne poslednji projekt je knjiga Zeliščarski recepti naših babic, za katero je Zdravko dolga leta zbiral preverjene recepte in nasvete iz domače lekarne in jih objavil več kot 2.000. S tiskarjem Bernardom Bucikom sta se zmenila, da bo ves izkupiček od knjige, ko bodo pokrili stroške tiskanja, namenili za obnovo cerkve sv. Lenarta na Kalu. Ko Zdravka vprašamo, zakaj v 354 strani debeli knjigi ni niti enkrat omenjeno njegovo ime, na vprašanje ne zna odgovoriti. Kljub temu, da je marsikomu pomagal in so si kljuko njegove lesene kmečke hiške podajali tako zdravniki kot drugi nejeverni Tomaži, željni pojasnil in razlage, Zdravko ostaja skromen. Tudi njemu ni popolnoma jasno, kdo je ta sila ali energija, ki zdravi, je to Bog ali so to njegove lastne moči... pa vendar temu, kar počne, v celoti zaupa. Čeprav opaža, da je danes vse več razprtij in sovraštva, se trudi delati le v dobro vsakega, ki ga za pomoč zaprosi, saj trdno verjame, da se storjeno zlo povrne z zlom, dobra dela pa so nagrajena.

Povrnimo se k njegovi vrteči mizi, najboljše smo namreč prihranili za konec. Če verjamete ali ne, mu pri zdravljenju ali odgovarjanju na zastavljena vprašanja vedno pomaga - dobri duh. Gre za dušo umrlega, ki je navadno v sorodu enega izmed prisotnih pri mizi med »seanso«. Zdravko pravi, da ima z duhovi prijetne in pozitivne izkušnje. Ko ga pokliče, se duh predstavi, skozi vrtenje mize poda željene informacije in se posloviti. Vse to Zdravko razlaga s sproščenim nasmehom na obrazu, kot bi bilo klicanje duhov najbolj samoumevna stvar na svetu. Smrt razume le kot prehod v drugo dimenzijo, s katero pa lahko živi komuniciramo. Večina ljudi tega ne zmore, ker so njihova srca polna strahu, dvomov, predsodkov in ker jim razum govori, da to ni možno. Pa vendar je možno. Le vprašajte Zdravka Malnariča.

Vesna Žist

BELOKRANJEC, december 2010, št. 12/XIII

Misteriji pogrešanih

Nekateri se povsem brez razloga ugreznejo v zemljo, izginotje drugih spremljajo zelo verjetne domneve o tem, kakšna bi lahko bila njihova usoda, pri tretjih obstaja več bolj ali manj možnih razlag. Primerov pogrešanih ni mogoče spraviti na skupni imenovalec.

Izginotje enajstletne deklice, ki še po 25 letih ostaja nepojasnjeno, izgubljenost 80-letnega dementnega človeka, ki ga najdejo čez nekaj ur ali dni, odhod od doma 40-letnika, polnega moči, ki se (morda) srečuje s finančnimi, osebnimi, zdravstvenimi težavami, to potrjujejo: različna je njihova starost, različni so domnevni razlogi za njihovo izginotje (ali jih sploh ni), različno je trajanje pogrešanja, različen je odnos svojcev do njihovega izginotja in različna je njihova usoda.

Vsako leto je pogrešanih od 250 do 300 odraslih in od 50 do sto mladoletnikov, slednje praviloma najdejo.

Letos je policija sprejela 206 prijav pogrešanih odraslih in 71 pogrešanih mladoletnikov, ki so pobegnili od doma, od tega so iskanje že preklicali za 178 odraslih in 70 mladoletnikov. Skupno je zdaj v Sloveniji pogrešanih 207 odraslih in dva mladoletnika, na spletni strani policije pa so s soglasjem svojcev objavljene fotografije 52-ih: najdlje je na seznamu fotografija tedaj 20-letne Džovane Rodič, ki je pogrešana od 28. maja 1982. leta, 30-letni Branko Cesar je pogrešan tri leta manj, enajstletna Maja Vojvoda, katere skrivnostno izginotje še vedno bega preiskovalce, pa je izginila 16. maja 1986. Od letos sta na seznamu fotografiji 56-letne Zore Pavlovčič iz Sečovelj, ki je pogrešana od 16. marca, in 72-letnega Alojzija Goloba iz Šmarce, ki ga iščejo od 28. februarja. In uspeh takšnih objav? "Na podlagi objave fotografij skoraj ni uspešnih najdb," prizna Marjan Fank, pomočnik direktorja Uprave kriminalistične policije na Generalni policijski upravi.

Medtem ko za otroke in mladostnike največkrat velja, da so za pogrešanje krivi šola, želja po avanturi, razmere v družini, je pri odraslih spekter motivov in vzrokov zanj veliko širši. Konec koncev so odrasli vpeti v veliko več odnosov in je možnosti, da se pogrešani ne najde, toliko več.

"Vsako leto obravnavamo vsaj nekaj primerov, da so pogrešani žrtve kaznivih dejanj, nekaj odstotkov jih odide z namenom, da jih njihovo socialno okolje nikoli ne najde, velik delež pa je najdenih mrtvih, ker so storili samomor. Ti pogosto hočejo kaznovati svojce, ki jih krivijo za nastalo situacijo, s tem, da težijo k temu, da se jih nikoli ne najde - lahko

si samo zamišljate, kakšen spekter idej imajo," pravi Fank. Nekaj primerov je, ko oseba izgine na poti iz službe ali ko izgine avtoštopar in se ne ve, kje je sploh izginil. Vsako leto se policija sreča s kakšnim primerom zelo nenavadnega izginotja, kjer po številnih aktivnostih zmanjka idej, kaj bi se s pogrešanim lahko zgodilo. Čeprav so razmerja različnih pogrešanj iz leta v leto podobna, pa očitno kriza že kaže svoj negativni vpliv, saj se zadnji čas povečuje število pogrešanj, ki so posledica samomora.

Dosjeji še iz 60., 70. let

Da nekdo velja za pogrešanega, ni treba, da od pogrešanja mine 24 ur, kar je najbolj razširjen napačen stereotip v zvezi s pogrešanimi. Od pogrešanja lahko mineta le ura, dve; policija pa prične iskati takoj po prijavi. "Seveda pa so naše aktivnosti veliko intenzivnejše v primeru prijave, da je že nekaj ur pogrešan otrok, kot pa ob sprejemu prijave pogrešanja polnoletne osebe, ki se še ni vrnila iz službe," je nazoren Fank. Natančneje: "Vse aktivnosti so odvisne od stopnje ogroženosti pogrešane osebe, ki se predvideva." Intenzivnost iskanja je največja na začetku izginotja pogrešanega, ko je obseg informacij, ki jih je treba preveriti, tudi največji. Čeprav se dosje pogrešanega ne zapre - nekateri dosjeji v evidenci pogrešanih so še iz 60., 70 let -, velja, da se po navadi nove relevantne informacije pojavijo v prvem desetletju po izginotju, in sicer so včasih te nove informacije rezultat "obuditve spomina" na konkretna pogrešanja (npr. z objavo v časopisu), lahko se pojavijo pri preiskavi kakšnih drugih primerov (npr. krvnih deliktov ali drugih pogrešanj) ali pa se oseba zazna v nekem pravnem prometu v tujini, lahko pa preprosto pride na dan leta zamolčana informacija iz ožje socialne mreže (na podlagi te se je denimo po štirih, petih letih razjasnilo pogrešanje moškega na Štajerskem, za katerega so svojci trdili, da se je odpravil delat v tujino, v resnici pa je bil žrtev kaznivega dejanja in zazidan v gospodarskem poslopju). "Tega je bilo kar nekaj v slovenski kriminalistični praksi, skoraj vsako leto obravnavamo tovrstne sume. Ti primeri so najzahtevnejši, saj ni znan kraj pogrešanja, in tudi pri zbiranju obvestil je policija, kadar niso jasni znaki, da je bila oseba dejansko žrtev kaznivega dejanja, zelo omejena," pravi Fank. Po desetletju ali dveh pa se informacije v zvezi s pogrešanim praviloma pojavijo le še v povezavi z drugimi preiskavami kaznivih dejanj ali dogodkih, ki ponovno vzbudijo odziv ljudi (objave v medijih ...).

Detektivi in jasnovidci v pomoč

Svojci se zaradi upanja, da jim bo drugačen pogled na iskanje pogrešanega pomagal razplesti uganko in jih rešiti bremena negotovosti, pogosto obračajo tudi na detektive, jasnovidce. Ali njihove sugestije policija vzame resno? "V primerih, ko svojci s pomočjo zasebnih detektivov ali jasnovidcev pridejo do novih podatkov in je njihova preverljivost relevantna, jih policija preveri. V preteklosti smo tako že opravljali preglede določenih območij, npr. jezer, na podlagi podatkov jasnovidcev in podobnih, a se pozitivnih premikov v preiskavah na osnovi sodelovanja svojcev z jasnovidci ne spomnim. Zasebni detektivi pa lahko pridejo do informacij, do katerih policija v okviru svojih preiskav ni prišla - ali ni bila v tistih sredinah ali pa so detektivu svojci posredovali dodatne podatke," iz izkušenj navaja Fank.

"Najhujša je negotovost," pravi detektiv Andrej Dvoršak, ki med drugim išče pogrešane. Letno rešuje tri do štiri primere pogrešanih otrok in devet do deset primerov pogrešanih odraslih, s tem, da gre pri slednjih pretežno za iskanje ljudi, ki želijo zaradi družinskih ali poslovnih razlogov socialno umreti in drugje začeti na novo. "Pogrešane običajno najdemo," trdi detektiv.

Tudi radiestezist Zdravko Malnarič se pohvali z uspešno rešenimi primeri. Njegov najbolj znani primer je izpred treh desetletij, ko je bil pogrešan moški srednjih let. Tri dni so ga neuspešno iskali, potem pa je Malnarič z nihalom ugotovil, kje je - zašel je med trnje, iz katerega se ni mogel oziroma znal rešiti; kasneje je bilo ugotovljeno, da mu je v možganih počila žilica, kar je povzročilo začasno duševno motnjo. Najdeni moški še

danes živi. "Včasih so se ljudje name bolj pogosto obračali v zvezi s takimi primeri," pravi Malnarič, in še, da ima visok delež uspešno rešenih iskanj, a da je v nekaterih tudi "tresnil mimo".

Usoda pogrešanega se lahko razkrije v nekaj dneh ali pa po dolgih letih ali nikoli. Nekateri mladostniki se denimo vrnejo sami domov, potem ko izčrpajo dozo avanture. Kot denimo srednješolec, ki je, se spominja Dvoršak, pred leti izginil od doma in z enosmerno vozovnico odletel v ZDA, kjer so ga po pristanku na letališču kar takoj poslali nazaj v domovino; med čakanjem ob prestopanju letov je na drugem letališču varnostnikom zbežal, se par dni potikal po tujem velemestu, nato pa sam poklical starše. Kot izginotje zaradi želje po pretrganju vezi pa detektiv Dvoršak navaja primer 24-letnega dekleta, ki jo je našel v tujini. "V teh primerih se striktno držimo etičnega kodeksa. Naslova najdene osebe stranki, ki nas je najela, ne razkrijemo, če iskana oseba tega ne želi - naše stranke morajo vnaprej privoliti v to možnost. To dekle je dejalo, da naj svojcem povemo, da je z njo vse v redu, domačim pa smo v dokaz, da smo opravili svoje delo, prinesli njeno fotografijo z enim od časopisov v njenih rokah, ki je izšel tisti dan." "Število tistih, ki želijo za seboj zabrisati vse sledi, nikoli ni bilo veliko, največ par odstotkov. Je pa ta institut velikokrat zlorabljen - oseba odide zaradi npr. nesoglasij v družini, celo nasilja, in potem svojci izkoristijo aktivnosti policije, da bi dobili njen naslov. Policija jo za pogrešano šteje, dokler se ne prepriča, da je z njo vse v redu, naslova pa na njeno željo ne razkrije - seveda to velja za polnoletne in opravilno sposobne osebe," pa pojasnjuje Fank.

Včasih usoda ostaja skrivnost

Pogosto pogrešanega najdejo mrtvega - včasih šele čez dolga leta, lahko pa njegova usoda ostaja skrivnost, kot je primer Maje Vojvoda, ki je izginila izpred domačega bloka. Kam in zakaj, se še danes ne ve, nekateri domnevajo, da je bila ugrabljena, četudi se nikoli nihče ni oglasil z zahtevo po morebitni odkupnini. Majino izginotje je vzorčen primer skrivnostnega pogrešanja. "To je bilo klasično pogrešanje, ko niti v začetni fazi niti nikoli kasneje ni bilo jasnih izhodišč, v katero smer bi lahko preiskava stekla v smislu postavljanja verzij pogrešanja," pravi kriminalist Fank in ob tem ovrže mnenje, da policija z leti ustavi preiskavo. "Še letos je potekala korespondenca z varnostnimi organi iz ZDA na temo pogrešanja tega dekleta - pridobili smo informacijo, da bi lahko bila v preteklih letih tam kot žrtev neke kriminalne dejavnosti ameriških državljanov, a se to potem ni potrdilo," razlaga Fank in zagotavlja: "Še tako neverjetno informacijo v takih primerih policija vedno zagotovo preveri."

Kdaj se svojci sprijaznijo s pogrešanjem bližnjega? "To je zelo različno. Nekateri se sprijaznijo s tem, da pogrešane osebe nikoli več ne bo domov, nekateri pa nikoli ne izgubijo upanja," odgovarja Fank. Izvedeti, kakšna je (bila) usoda pogrešanega, je olajšanje, tudi če se to zgodi po 20 letih.

Iskanje pogrešanih seže tudi preko meja. "Preiskujemo primer, ko je nekdo zapustil Slovenijo ali Evropo z iskanjem samega sebe v vzhodnih državah. Tu je naše preiskovanje pogojeno s sodelovanjem tujih policij. Medtem ko je v Evropi to zgledno, pa smo, če nekdo odpotuje ne le v eksotične, ampak v policijsko manj razvite države, zelo omejeni. Tudi ko obravnavamo primere, ko nekdo išče zaposlitev v tujini in na poti izgine (tudi letos smo imeli primer, da je oseba na vlaku od doma do naslova bivanja v tujini preprosto izginila) - dokler oseba ni najdena ali dokler ni kakšne druge informacije, preprosto nimamo izhodišč za preiskavo," razlaga Fank. Še težje je, če gre npr. za območje ogromne Rusije ali še vzhodnejše. In seveda velja tudi obratno: pri nas je letno pogrešanih okoli deset tujcev. Redko so žrtve kaznivih dejanj, večinoma gre za pogrešanja turistov med aktivnostmi npr. v planinah ali med popotovanjem.

Tatjana Vrbnjak

Zgodba o majorju, ki ga ni

Na policiji so priznali, da se kljub velikim naporom in trdemu delu še vedno vrtijo v začaranem krogu - Osveščene prebivalce Slovenije skrbi, kje je pojoči major, in kritizirajo medije - Radiestezi in bioenergetiki so različnega mnenja - Kam je nenadom

Vir / Avtor: Ladislav Lesar

29. april 2001 (nazadnje spremenjeno: 17:05 12. julij 2006)

Kje je major *Ladislav Troha* ? Kam je šel? Kdo ga je dal odstraniti in zakaj? Kaj je ugotovila dosedanja preiskava? Zahtevamo natančen potek dosedanje preiskave in v kakšni fazi je! Zahtevamo natančen seznam stvari, ki so jih kriminalisti našli med njegovimi stvarmi tako doma kot v službi, vključno z vsebino njegovega poslovnega kovčka in odgovor na govornice, ki že nekaj časa krožijo po Kočevju, da so v okolici Kočevske Reke našli okrvavljeno oblačilo, ki naj bi bilo last pogrešanega majorja Trohe.

Taka in podobna vprašanja o nenadnem in nepojasnjem izginotju majorja **Ladislava Trohe** smo slišali na novinarski konferenci, ki jo je vodila njegova prijateljica **Nevenka Vidrih** v imenu Trohovega očeta in prijateljev in v organizaciji civilne iniciative OPS (Osveščeni prebivalci Slovenije). Veliko kritičnih besed je bilo namenjenih tudi medijem, ki vsaj nekateri izmed njih poročajo, kot je poudarila Nevenka Vidrih, senzacionalistično in nekorektno. Tiskovno konferenco so sklicali tudi na Policijski upravi Ljubljana in priznali, da se policija kljub trdemu delu in velikim naporom, ki jih vlagajo v iskanje pogrešanega majorja, še vedno vrti v začaranem krogu, saj še vedno ni jasno, ali se mu je zgodila nesreča ali je žrtev kaznivega dejanja. Je napravil samomor, ali se skriva doma ali na tujem, ali pa je vse skupaj le eno od njegovih nenavadnih početij, kakršnih smo bili že vajeni.

V iskanje pogrešanca so se vključili tudi nekateri radiestezi in bioenergetiki, ki imajo o primeru Ladislava Trohe različna mnenja. **Zdravko Malnarič**, tisti, ki je našel že veliko pogrešancev, trdi, da je Ladislav Troha živ, da je nekje v trikotniku med Avstrijo, Italijo in Slovenijo ali pa kar v bližini Kočevske Reke na Škrlju na tajni lokaciji in da se bo zanesljivo pojavil, ko bo prišel njegov čas.

Govornice, anonimna grozilna pisma in dogajanja v zakulisju

Naj zapišemo, da dobivajo nekateri Trohovi sorodniki tudi anonimna grozilna pisma. Še posebej je aktivna Vidojka, prav tako anonimna spisovalka pisem, ki jih pošilja izbranim novinarjem po časopisnih hišah in v katerih trdi, da je avtohtona avtorica teh pisem in da je odveč vsaka skrb, da bi jih spisal gospod Ladislav Troha, kot nekateri mislijo. V enem zadnjih pisem je med drugim zapisala:

"Že nekaj časa me motijo dogajanja v naši državi. Nekakšna podobnost v mišljenju in odzivanju na dogajanja v našem političnem zakulisju me je pripeljala do g. Trohe. Z njim sem se veliko pogovarjala o krivicah, ki so se dogajala njemu in se nekako podobno dogajajo tudi nam. V mnogih stvareh sva se strinjala. V marsičem pa je imel drugačen pogled, a sva nekako našla

‚skupni jezik‘. Večkrat je prišel k meni in mi potožil, da ostaja nerazumljen. Rekel mi je tudi: ‚Ko bi mogel kako preprečiti širjenje tega katastrofalnega stanja v naši državi, kakršno je sedaj, bi bil zares srečen človek.‘ Veliko svojih tekstov mi je pustil v prebiranje, med drugim tudi knjigi dr. Janeza Ščeka, ki govorita o drugačni politiki, o drugačnem, predvsem bolj poglobljenem in kvalitetnem življenju. Pa ne govorim samo o gospodu Trohi. Govorim in pišem tudi o tem, da bi morali marsikaj spremeniti v naši prelepi Sloveniji, zlasti novinarji ste poslani zato, da bi vse več ljudi začelo zanimati, da je potrebno skrivnostnim in umetno zamegljenim stvarjem priti do dna. Zgodbe o političnih in gospodarskih aferah, pretepi in izginotja drugače mislečih ljudi ali ljudi, ki povedo resnico, morajo dobiti epilog. Ne morem se sprijazniti s tem, da je človek kar izginil ali pa da novinarja skoraj pokončajo in potem se stvar umiri in kmalu pozabi ...”

Vladimir Troha, oče pogrešanega sina Ladislava Trohe iz Starega Loga pri Kočevju, ne more razumeti, da je vse, kar se je zgodilo, res in da je minilo že tri mesece, pa od sina, s katerim sta bila velika prijatelja, ni nobenega glasu.

Skrb in duševne trpljenje se nadaljujeta

„Danes je nedelja, 22. aprila. V četrtek, 18. januarja, pa je bil zadnjič doma. Bil je kot običajno, kadar je prišel dobre volje, in rekel: ‚Nič ne skrbite, saj bom kmalu spet prišel.‘ In res se za svojega sina nisem bal, čeprav sem bil zanj tudi v skrbeh, posebno še, ko je izdal knjigo Pojoči major, v kateri opisuje nepravilnosti v Slovenski vojski in je oster kritik do posameznikov. Zavzemal se je za resnico in to marsikomu ni bilo všeč. Nič ni novega. Skrb in psihično trpljenje pa je vsak dan večje. Napisal sem pisma policiji v Kočevje, ministrstvu za obrambo in notranje zadeve, nekaterim časopisom pa predsedniku vlade in predsedniku republike, dobil pa sem le splošne odgovore, da mojega sina iščejo. Odgovara na vprašanje, zakaj so ga razrešili čina majorja in vrgli iz službe, pa nisem dobil. Močno me je prestrašila novica na Pop TV, da so v bližini Kočevske Reke našli okrvavljeni suknjič, ki naj bi bil last mojega sina. Na srečo se je izkazalo, da to ni res, in upanje, da je moj sin Ladislav živ, v meni in v vseh, ki ga imamo radi, še vedno živi.

Bil je športnik in atlet. Obvladal je več borilnih veščin, ki se jih je naučil v Bileci in Nišu. Ni pil alkohola, ni kadil. Če je le imel čas, je hodil peš več ur ali je telovadil. Če je le zmogel, je prišel domov v Stari Log, 70 kilometrov od Ljubljane, obiskat starše in člane družine. Posebno je bil navezan na svojo mamo, ki je zaradi živčnega zloma po vsem, kar so mu storili pred dvema letoma in pol v Slovenski vojski, prej zdrava in čila umrla. Tega ni nikoli prebolel.

USODA POJČEGA MAJORJA LADISLAVA TROHE JE ŠE VEDNO NEGOTOVA, SAJ SO MINILI ŽE TRIJE MESECI, ODKAR NIHČE NE VE, KJE JE

Zgodba o majorju, ki ga ni

Iz časov, ko je major Ladislav še nekaj veljal v Slovenski vojski ...

Na policiji so priznali, da se kljub velikim naporom in trdemu delu še vedno vrtijo v začaranem krogu – Osveščene prebivalce Slovenije skrbi, kje je pojčič major, in kritizirajo medije – Radiestezisti in bioenergetiki so različnega mnenja – Kam je nenadoma izginil človek, ki je bil zdrav, ki je bil športnik, ki je obvladal borilne veščine, ki ni pil alkoholnih pijač ...

Kje je major *Ladislav Troha*? Kam je šel? Kdo ga je dal odstraniti in zakaj? Kaj je ugotovila dosedanja preiskava? Zahtevamo natančen potek dosedanje preiskave in v kakšni fazi je! Zahtevamo natančen seznam stvari, ki so jih kriminalisti našli med njegovimi stvarmi tako doma kot v službi, vključno z vsebino njegovega poslovnega kovčka in odgovor na govornice, ki že nekaj časa krožijo po Kočevju, da so v okolici Kočevske Reke našli okrvavljeno oblačilo, ki naj bi bilo last pogrešanega majorja Trohe.

Taka in podobna vprašanja o nenadnem in nepojasnem izginotju majorja *Ladislava Trohe* smo slišali na novinarski konferenci, ki jo je vodila njegova prijateljica *Nevenka Vidrih* v imenu Trohovega očeta in prijateljev in v organizaciji civilne iniciative *OPS* (Osveščeni prebivalci Slovenije). Veliko kritičnih besed je bilo namenjenih tudi medijem, ki vsaj nekateri izmed njih poročajo, kot je poudarila *Nevenka Vidrih*, senzacionalistično in nekorektno. Tiskovno konferenco so sklicali tudi na Policijski upravi Ljubljana in priznali, da se policija kljub trdemu delu in velikim naporom, ki jih vlagajo v iskanje pogrešanega majorja, še vedno vrti v začaranem krogu, saj še vedno ni jasno, ali se mu je zgodila nesreča ali je žrtev kaznivega dejanja. Je napravil samomor, ali se skriva doma ali na tujem, ali pa je vse skupaj le eno od njegovih nenavadnih početij, kakršnih smo bili že vajeni.

V iskanje pogrešanca so se vključili tudi nekateri radiestezisti in bioenergetiki, ki imajo o primeru *Ladislava Trohe* različna mnenja. *Zdravko Malnarič*, tisti, ki je našel že veliko pogrešancev, trdi, da je *Ladislav Troha* živ, da je nekje v trikotniku med Avstrijo, Italijo in

Ladislav Troha z mamo Marto in očetom Vladimirjem leta 1995

Slovenijo ali pa kar v bližini Kočevske Reke na Škrilju na tajni lokaciji in da se bo zanesljivo pojavil, ko bo prišel njegov čas.

Govornice, anonimna grozilna pisma in dogajanja v zakulisju

Naj zapišemo, da dobivajo nekateri Trohovi sorodniki tudi anonimna grozilna pisma. Še posebej je aktivna *Vidojka*, prav tako anonimna spisovalka pisem, ki jih pošilja izbranim novinarjem po časopisnih hišah in v katerih trdi, da je avtorica teh pisem in da je odveč vsaka skrb, da bi jih spisal gospod *Ladislav Troha*, kot nekateri mislijo. V enem zadnjih pisem je med drugim zapisala:

»Že nekaj časa me motijo dogajanja v naši državi. Nekakšna podobnost v mišljenju in odzivanju na dogajanja v našem političnem zakulisju me je pripeljala do g. Trohe. Z njim sem se veliko pogo-

gim tudi knjigi dr. Janeza Ščeka, ki govori o drugačni politiki, o drugačnem, predvsem bolj poglobljenem in kvalitetnem življenju. Pa ne govorim samo o gospodu Trohi. Govorim in pišem tudi o tem, da bi morali marsikaj spremeniti v naši prelepi Sloveniji, zlasti novinarji ste poslani zato, da bi vse več ljudi začelo zanimati, da je potrebno skrivnostnim in umetno zamegljenim stvarim priti do dna. Zgodbe o političnih in gospodarskih aferah, pretepi in izginotja drugače mislečih ljudi ali ljudi, ki povedo resnico, morajo dobiti epilog. Ne morem se sprizniti s tem, da je človek kar izginil ali pa da novinarja skoraj pokončajo in potem se stvar umiri in kmalu pozabi ...«

Vladimir Troha, oče pogrešanega sina *Ladislava Trohe* iz Starega Loga pri Kočevju, ne more razumeti, da je vse, kar se je zgodilo, res in da je minilo že tri mesece, pa od sina, s ka-

ski vojski in je oster kritik do posameznikov. Zavzemal se je za resnico in to marsikomu ni bilo všeč. Nič ni novega. Skrb in psihično trpljenje pa je vsak dan večje. Napisal sem pisma policiji v Kočevje, ministrstvu za obrambo in notranje zadeve, nekaterim časopisom pa predsedniku vlade in predsedniku republike, dobil pa sem le splošne odgovore, da mojega sina iščejo. Odgovara na vprašanje, zakaj so ga razrešili čina majorja in vrgli iz službe, pa nisem dobil. Močno me je prestrašila novica na Pop TV, da so v bližini Kočevske Reke našli okrvavljeno suknjico, ki naj bi bil last mojega sina. Na srečo se je izkazalo, da to ni res, in upanje, da je moj sin *Ladislav* živ, v meni in v vseh, ki ga imamo radi, še vedno živi.

Bil je športnik in atlet. Obvladal je več borilnih veščin, ki se jih je naučil v Bileci in Nišu. Ni pil alkohola, ni kadil. Če je le imel čas, je hodil peš več ur

Oče pogrešanega majorja s sorodnikom *Zdravkom Troho*, zgodovinarjem in velikim prijateljem Trohove družine

terim sta bila velika prijatelja, ni nobenega glasu.

Skrb in duševne trpljenje se nadaljujeta

»Danes je nedelja, 22. aprila. V četrtek, 18. januarja, pa je bil zadnjič doma. Bil je kot običajno, kadar je prišel dobre volje, in rekel: 'Nič ne skrbite, saj bom kmalu spet prišel.' In res se za svojega sina nisem bal, čeprav sem bil zanj tudi v skrbeh, posebno še, ko je izdal knjigo *Pojčič major*, v kateri opisuje nepravilnosti v Sloven-

ali je telovadil. Če je le zmogel, je prišel domov v Stari Log, 70 kilometrov od Ljubljane, obiskat starše in člane družine. Posebno je bil navezan na svojo mamo, ki je zaradi živčnega zloma po vsem, kar so mu storili pred dvema letoma in pol v Slovenski vojski, prej zdrava in čila umrla. Tega ni nikoli prebolel.

Zahvaljujem se vsem, ki sočustvujete z nami in sem vesel vseh dobronamernih in prijateljskih misli ter akcij za skorajšnje srečno razrešitev tega, še posebej pa za našo družino tako žalostnega dogodka.«

LADISLAV LESAR

ŽE SKORAJ ODPISANI POJOČI MAJOR LADISLAV TROHA SE JE ZNOVA RODIL

»Jokal sem od sreče, ko sem zagledal sina!«

Nenadoma, tako kot je sredi januarja izginil, se je Ladislav Troha po petih mesecih spet pojavil, našli so ga pri Zaplani blizu Vrhnike – Oče se je bal, da sina nikoli več ne bo videl – V Kliničnem centru so ga pregledali in ugotovili, da je le izmučen, hujših poškodb pa da nima in da gre lahko domov – Tudi doma še vedno ne daje izjav in je zavil v skrivnostni molk

»To je bil zame najšrečnejši dan, ko sem zagledal svojega sina po petih mesecih in petih dneh, saj sem ga nazadnje videl 18. januarja popoldne, ko me je kot običajno obiskal in rekel: 'Oče, ne skrbite, saj se kmalu spet slišimo!'« pripoveduje ves vznemirjen Trohov oče Vladimir Troha, upokojeni lovski čuvaj iz Starega Loga pri Kočevju, ki mu je nenadno nepojasnjeno sinovo izginotje še postlajšalo bolezen in se je bal, da sina ne bo videl nikoli več.

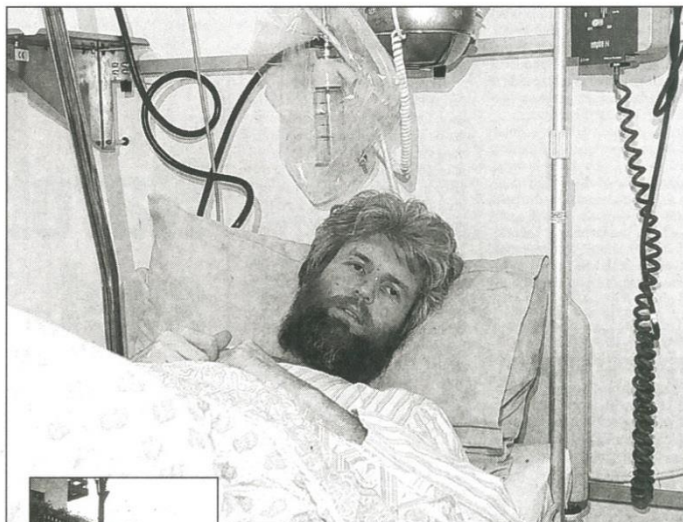
»O najdbi sina, za kar ji bom večno hvaležen, me je prva obvestila zdravnica iz Kočevja dr. Andreja Rako, moja nečakinja, in oba sva bila srečna, da je vse to res. Takoj je prišla pome z možem in odpeljali smo se v Ljubljano v Klinični center. To je bilo v soboto, 23. junija, okoli desetih dopoldne. Na postelji je ležal ves poraščen kot kakšen Trubar, potolčen po obrazu in prsnem košu, kar mi je tudi pokazal. Pozdravila sva se, objela in poljubila in priznam, da sem imel solzne oči. Tudi on ni skrival solz. Rekel sem mu: 'Samo, da si živ!', on pa meni: 'Dovolj je vsega tega!' Najbolj ga je zanimalo, kako je z njegovo hčerko Katko, s katero se že celo večnost nista videla, potem pa je pripovedoval, kako so ga trije neznanzi ugrabili v Podutiku, ko je bil na rekreacijskem teku. Bili so maskirani. Nekdo ga je udaril, potem pa so mu zavezali oči in ga odpeljali neznan kam. Zaprt je

bil v nekakšnem bunkerju brez tople vode. Od daleč se je od časa do časa slišal vlak. Vprašal sem ga tudi, kaj je jedel, pa je rekel, da le makarone in krompir. Topli in mučili ga niso. O tem, kaj vse

je prestopal te dolge mesece, bo povedal in napisal, ko si bo dodobra opomogel in odpočil. Rekel je še, da so mu včeraj spet zavezali oči in zvezanega vrgli iz kombija nekje blizu Vrhnike proti jutru, ko je deževalo kjer sta ga našla dva možakarja. Rekel mi je še, naj ne bom v skrbeh, saj bo kmalu prišel domov, in res ga je šel že danes, v nedeljo, zjutraj iskati brat Robert in komaj čakam, da se bosta vrnila.«

Najditelj Rado Pivk (Foto: Jaka Adamič)

Pojočni major v bolniški postelji v Kliničnem centru (Foto: Luka Cjuha)

Srečni oče Vladimir Troha (Foto: Ladislav Lesar)

Vsi moji protesti, in prošnje brez odmeva

Vsi ti dolgi meseci in dnevi so bili peklenški. Vsi v družini so živeli v negotovosti in strahu, da se Ladislavu ni zgodilo kaj hudega, saj je bil po objavi knjige Pojočni major in javnih kritikah razmer v Slovenski vojski, ko je postal protestnik s kitaro pred parlamentom, marsikomu trn v peti. Trohov oče Vladimir pravi: »Najhujše, mislim, pa je bilo, ko je v intervjuju za Večer javno obsojal tiste, ki naj bi podtaknili eksploziv pod Jelinčičev avtomobil. Ves ta negotovi čas nismo od nikogar dobili nikakšnih sporočil, čeprav sem s pomočjo sorodnika Zdravka Trohe napisal nekaj protestnih pism na vse strani tistim, ki so odgovorni za varnost državljanov, tudi predse-

dniku države, pa zadovoljivega odgovora nisem dobil.«

Brez hujših zdravstvenih težav

Ladislava Troha je v soboto okoli 5.40 našel Rado Pivk iz vasi Strmica kakšen kilometer od stare ceste Logatec-Vrhnika v dolini onstran vrha smučišča Ulovka. Bil je bos in zvezan in neznanec, ki ga je našel, ni dovolil, da ga razveže. Prosil ga je, naj pokliče policijo in da je to njena stvar. Menil je, da bi se lahko zabrisale sledi, ki so jih morda pustili ugrabitelji. V soboto zjutraj nekaj po sedmi uri so ga pripeljali na urgentni blok ljubljanskega Kliničnega centra, kjer so ugotovili, da je izmučen, shujšan in utrujen, vendar brez hujših zdravstvenih težav, tako da bo lahko odšel kmalu domov.

Še veliko skrivnosti in neznank

Ladislav Troha je zdaj doma v Starem Logu pri Kočevju pri očetu Vladimirju in bratu Robertu, ki tu živi s svojo družino v okolju miru in tišine, v lepi novi hiši, ki jo je pomagal graditi tudi sam in kjer ima svoje lepo stanovanje.

»Samo da je spet doma,« pravi oče, ki ne more skriti zadovoljstva in ki kar žari od sreče. Snaha

Irena mu je pripravila svežo posteljino in bo skuhalo slavnostno kosilo. Jutri pa bo nov dan, za Ladislava Troha, majorja Slovenske vojske, malo drugačen, a vendarle nov. Kot nov začetek novega življenja, čeprav je ostalo še toliko nejasnosti in ugank, za katere pa Troha sam najboljši ve, kakšne so.

Bil je protestnik. Napisal je knjigo Pojočni major, ki je zbudila veliko zanimanja. S svojim načinom življenja je opozarjal na nepravilnosti v Slovenski vojski in našem življenju. Nenadoma in brez vsakega pojasnila je izginil brez sledu in se vrnil zvezan, se-

Bioenergetik Zdravko Malnarič, ki je vseskozi trdil, da je Troha živ. (Foto: L. L.)

Le Zdravko Malnarič je vedel

V iskanje pogrešanca so se vključili tudi radiesteziisti in bioenergetiki. Večina teh, ki smo jih povprašali za mnenje, je trdila, da je major Ladislav Troha mrtev ali pa da je emigriral v tujino. Zdravko Malnarič iz Kala pri Semiču pa je edini vseskozi trdil, da je Troha živ in zdrav nekje v okolici Ljubljane ali Kočevske Reke in da je vmes politika. Vse o njegovi nadaljnji usodi pa mu bo povedal na štiri oči, če ga bo obiskal.

stradan in potolčen kot žalosten refren iskanja neke svoje resnice pred praznikom Republike Slovenije, ki jo je ustoličeval in gradil tudi sam. Kje je bil pet mesecev major Ladislav Troha, pa ostaja zaenkrat velika skrivnost. Res je tudi to, da je bil človek, ki je ljubil publiciteto in medije. S svojo kitaro in majorsko uniformo je bil neke vrste klovn, ki je zbuja različna občutja pri ljudeh in je za marsikoga kontroverzna osebnost. **Cela poročila: Zmag**

Pogrešanega voznika našel radiostezist

Avtor: Gordana Stojiljković

V nedeljo so po 14 dneh iskanja našli 50-letnega Stanka Brajerja iz Trebelnega na Dolenjskem, ki je s cisterno trčil v družino romunskega tožilca. Odkril naj bi ga radiostezist.

Truplo pokojnega Cirila Brajera naj bi slab kilometer od kraja tragične prometne nesreče na primorski avtocesti, v kateri so umrli štiri romunski državljani, odkril radiostezist.

Ljubljanski policisti so bili v nedeljo okoli 13. ure obveščeni o najdbi trupla na gozdnem območju med Logatcem in Lazami, pri čemer ni bilo znakov kaznivega dejanja. Policisti so sporočili, da bo identiteta žrtve znana po opravljeni analizi DNK.

Na podlagi fotografije določil kraj najdbe

Trupla voznika, ki je na kraju nesreče po nekaterih informacijah pomagal ponesrečencem, nato pa verjetno zaradi šoka, ko se je zavedel, kaj se je zgodilo, zapustil kraj dogodka, pa niso našli policisti, ampak svojci, ki so iskanje organizirali na lastno pest, navaja Svet 24. Družina naj bi za pomoč zaprosila tudi radiostezista **Zdravka Malnariča** iz Kala pri Semiču.

Malnarič naj bi na podlagi fotografije pogrešanega v petih minutah ugotovil, da je nesrečnik storil samomor in kje je njegovo truplo. Našli so slab kilometer od kraja tragične prometne nesreče, še navaja Svet24.

Foto: Dars

Ključne besede: **Stanko Brajer**, truplo, samomor, radiostezist

Pripomočki: nihalo, papir, fotografija pogrešanega, rojstni podatki

Pogrešanega našel radiestezist

»Pogrešanega voznika našel radiestezist« – to je naslov vesti, ki se je zadnje dni julija kot požar razširila po vsej Sloveniji. Radiestezist Zdravko Malnarič nam je po telefonu takoj potrdil, da je prek slike pogrešanega njegovim bližnjim pomagal najti kraj, kjer so ga potem tudi res našli. Nekaj dni pa smo morali čakati, da nas je sprejel tudi osebno. Je namreč eden tistih upokoјencev, ki nikoli nimajo časa; trenutno je najbolj zaposlen z iskanjem podzemnih voda, vrtin za pitno vodo, vodnih žil, po katerih se pretaka topla voda, primerna za ogrevanje in toplice, pomaga iskati pogrešane osebe ... Z njim smo se pogovarjali v rodni vasi Kal pri Semiču na Dolenjskem.

Pa se vrnimo na začetek. 26. julija so našli pogrešanega Stanka Brajerja. Žal ne živega. Policisti so ga z reševalnimi psi in s policijskim helikopterjem neuspešno iskali že dva tedna.

ISKANJE

Petdesetletni voznik Petrolove cisterne s Trebelnega na Dolenjskem je bil 13. julija soudeležen v hudi prometni nesreči na primorski avtocesti, v bližini počivališča Lom pri Logatcu. V nesreči so življenje izgubili štirje člani romunske družine, ki je bila na poti na dopust v Italijo. On pa je odtaval v neznanost. Neuspešno ga iskala stotnica ljudi,

Če Stanka Brajerja ne bi dobili tam, kjer mu je pokazalo nihalo, bi Zdravko uprašal še dušo pogrešanega.

tudi s psi, helikopterji ... In trupla šoferja, ki v svoji šoferski karieri dotlej ni storil niti prekrška, niso našli policisti. Našli so ga svojci in sokrajani. Našli so ga tam, kjer ga je doma, z nihalom in kosom papirja pred seboj, našel radiestezist Zdravko Malnarič.

Zdravko pripoveduje: »Name se je že naslednji dan po Stankovem izginotju

po telefonu obrnila njegova sorodnica. Prosil sem jo, naj mi pošlje fotografijo pogrešanega, njegovo ime, priimek, datum rojstva ter podatek, od kdaj ga pogrešajo. Ko sem to dobil, 15. julija je bilo, sem takoj, v petih minutah, s pomočjo 36-gramskega nihala ugotovil, da ga ni več med živimi. Da si je sodil sam, kmalu po nesreči, verjetno še isti dan. Določil sem tudi lokacijo, kje naj iščejo truplo. Sedemsto metrov vzhodno oziroma malo bolj jugovzhodno od kraja prometne nesreče. In tam so ga tudi res našli. Točno tam.« Ker se mu je strgal pas, se je obesil s hlačami.

Pogrešanega je iskal po postopku, s katerim je našel že kar nekaj ljudi. Na prazen list papirja si najprej zariše kri-

žec, ki pomeni izhodiščno točko, kjer so pogrešanega zadnjič videli. Nato položi svojo roko na sliko pogrešanega in sprašuje nihalo. Ali je še živ? Je še v Sloveniji, je šel Avstrijo, Italijo ...? V kateri smeri naj ga iščejo: sever, jug, vzhod, zahod? Nihalo mu odgovarja le z da ali ne.

POGREŠANEGA NAJDEJO

Sorodnikom in sokrajanom s Trebelnega je v iskalni akciji v nedeljo 26. julija, ki so jo organizirali na lastno pest, pri iskanju pogrešanega pomagal logaški jamar, ki pozna pastitistega nevarnega, z jamami in brezni posejane ga kraškega terena med Logatcem in vasico Laze.

Zdravko Malnarič poišče pogrešane z nihalom in koščkom papirja.

Foto A. Drešler

- SEPTEMBER 15 - Misteriji 15

Tja je zaradi šoka po nesreči, potem ko je še pomagal ponesrečencem, odtaval pogrešani.

Skupina, ki je iskala pogrešanega, si je pomagala s kompasom, da so lažje našli linijo, ki jo je določil Zdravko Malnarič. Analiza DNK je kasneje potrdila, da gre res za truplo Stanka Brajerja.

»Brajerjev sorodnik mi je povedal, da so ga tam hoteli iskati že prve dni po nesreči, ko so se pridružili policiji v njihovi iskalni akciji, vendar jim tja niso dovolili, ker naj bi teren s psi pregledali že policisti in ga tam zagotovo naj ne bi bilo,« opisuje Malnarič.

In tako je policijsko iskanje zašlo v slepo ulico. Na spletu je že začela krožiti teorija, da naj bi bil Stanko žrtev romunske mafije in da naj bi bila avtomobilska nesreča atentat na romunskega višjega tožilca, ki je v nesreči izgubil življenje. A resnica je včasih bolj preprosta in to je Zdravku nihalo takoj »povedalo«.

Stephen Turoff
SLUŽITELJI SVETLOBE:
RAZKRIVANJE MITA
mistični seminar in blagoslov z vodo

nedelja, 13. september 2015
ob 10.00
hotel Golf, Bled

Informacije in prijave
 Zavod ITAU, Ljubljanska c. 11, Bled
 T: 04 578 04 08 M: 041 206 600
 E: info@itau.si, www.stephenturoff.com

RAČUNAL NI NIČ

»Na spletu sem nato bral kritične komentarje, češ da se hočem zaradi takšnih ali drugačnih koristi samo promovirati prek medijev, pa da ni bilo težko ugotoviti, da je pokojnik storil samomor in da ni bil daleč od kraja nesreče in da ni bilo težko ugotoviti, da je šel proti vzhodu,« pravi Zdravko. Poudarja, da svojega daru ne uporablja za to, da bi z njim služil, zato tudi za iskanje pogrešanih oseb ne zaračuna niti evra.

A taki komentarji ga ne omajajo. Ve, da je nad nami neka sila, ki nas vodi. Že tri desetletja se namreč posveča stvarjem, o katerih se ljudje v javnosti bojijo govoriti zaradi strahu, da se jim bodo drugi posmehovali, jih zasmehovali. Ljudem pa se na tem področju dogaja zelo veliko. Zdravka kličejo za pomoč tudi zato, ker se tem stvarjem ne posmehuje. Zanj so del življenja.

Pokličejo ga tudi v hiše, kjer se dogajajo čudne stvari; kaj ropota, luči se prižigajo same od sebe, predmeti se premikajo sami. Pokličejo ga, da umrle duše, ki jih še kaj veže na ta svet, napoti tja, kamor morajo iti po smrti. Navadno ugotovi, da so to duše najbližjih, ki še niso našle svojega miru in zdaj skušajo pritegniti pozornost živih, ker imajo z njimi neporavnane račune, globoke zamere, jim niso izpolnili zadnje želje ali kaj podobnega. Opravi poseben obred, da gre duša tja, kamor mora iti. In se ne vrne več.

VRTEČA SE MIZA

Zdravko še pove, da je imel pri iskanju Stanka Brajerja pripravljen rezervni načrt. Če ga ne bi dobili tam, kjer je določil kraj, bi poklical dušo pogrešanega, da bi povedala, kje je. Pri tem bi si pomagal z vrtečo mizico. Taka primera je imel doslej dva, ko sta mu pogrešani osebi, pokojni, povedali, kje naj ju iščejo. In informaciji sta bili v obeh primerih točni.

Zdravko ima v stari domači hiši iz leta 1875 postavljeno vrtečo se leseno

mizo brez žeblicev, prek katere vzpostavi stik z dušami. Kako miza deluje, smc pisali v Misterijih novembra 2008 v članku »Prikliče duha, da zdravi«. Preberete ga lahko v brezplačnem spletnem arhivu Misterijev na povezavi goo.gl/82ngmL.

V hiši, kjer je soba za njegovo početje in stik z duhovi, je tudi televizor, da bi »videl« duha, ga morda posnel in si ga ogledal na zaslonu.

»Zame komunikacija z umrlimi ni nič nenavadnega. Gre za tak prenos informacij z njimi kot po telefonu, radiu in televiziji. Vse je prepleteno s temi silnicami. Vsaka ima svojo frekvenco. Z dušami je isto. Gre le za drugo dimenzijo. Ne gre za nebesa ali pekel. Je le druga dimenzija. In druga frekvenca,« razlaga. In še pove, da nikoli ne kliče duhov po imenih, temveč se javi tisti, ki sam želi.

ISKANJE VODNIH ŽIL

Zaključimo z iskanjem vodnih žil. Veliko jih je že našel. Tudi v Ljubljani jo je našel, tekla naj bi ob Dolenjski cesti, ob železnici. Zavrtali tam še niso, saj bi se moral za to zavzeti župan Ljubljane. Vodna žila se začneja v Planici in gre skozi Kranjsko goro, naprej do Ljubljane in na Dolenjsko. Vodna žila naj bi bila široka osem metrov, voda ima po njegovih ugotovitvah 39 stopinj. Tudi ko priteče v Dolenjske toplice, ima 39 stopinj. Naprej teče v Šmarješke toplice in v Lešče na Hrvaškem. Manjša žila, tri metre in pol široka, gre prek Semiča, tu bi lahko tudi vrtali ...

Geologi ne priznajo tega načina iskanja vode in tudi vrtali niso nikoli po njegovih ugotovitvah. Geologi, namreč. Sicer pa voda priteka iz desetih in desetih vodnjakov po vsej Sloveniji, ki so jih navrtali na kraju, ki ga je določil Zdravko. Se bo morda odzval župan Ljubljane? Podvodna topla voda bi lahko ogrevala stanovanja, lahko pa bi zgradili bazene s termalno vodo. In še za kaj bi lahko uporabili to, kar nam ponuja narava na slovenski zemlji.

Anja Drašler

SVET

24

Pornodiva Ivana zaigrala lastno ugrabitev

♥ Soigralka Urške Čepin s prevaro od svojega fanta poskušala izvleči kar neverjetnih 100.000 evrov.

(str. 16-17)

Prevara

♥ Malnariču je uspelo to, kar policiji v štirinajstih dneh ni. Našel je truplo pogrešanega voznika cisterne.

(str. 4-5)

▶ Radiestezist Zdravko

STANKA NAŠEL v petih minutah

Neuničljivi Karl

♥ Ne samo prisluškovalna afera, tudi goljufiga slovenska veleposlanica v Parizu kaže na katastrofalno stanje na zunanjem ministrstvu. Minister pa se ne da.

▶ Nizzlorab

Veleposlanica Veronika Stabej kradla denar in ponarejala dokumente.

(str. 8-9)

SVET
24

Iskalna akcija

V smeri naselja Laze se je sled izgubila

Policisti so v dneh po tragediji s pomočjo prostovoljnih gasilskih društev, jamarjev in enote vodnikov reševalnih psov izpeljali obširno iskalno akcijo, v kateri so pregledali območje na obeh straneh avtoce-

stnega odseka ob železniški progi, makadamske poti v bližini Globokega brezna, vse do glavne ceste, ki pelje v smeri Logatec-Laze. Med iskanjem so našli črni pas in levi sandal, za katera je bilo pozneje

▼ *Dodatno so območje pregledali tudi s helikopterjem.*

potrjeno, da pripadata pogrešanemu vozniku tovornjaka. Vodniki reševalnih psov so nato sled iskanega 50-letnega Stanka Brajerja iz Trebelnega zaznali v smeri železniške postaje Planina oziroma naselja

Iskalna akcija zaključena

RADIESTEZIST v petih minutah ugotovil, kje je BRAJER

▼ **ČRN SCENARIJ** Po štirinajstih dneh iskanja so svojci našli truplo 50-letnega Stanka Brajerja iz Trebelnega na Dolenjskem, voznika Petrolove cisterne, ki je bil 13. junija udeležen v prometni nesreči na primorski avtocesti, v kateri je življenje izgubila družina romunskega državnega tožilca Flaviusa Corneliouja Chisa, ki je bila na poti na dopust v Italijo.

Robert Marin, Janja Ambrožič
foto: arhiv Svet24

Ljubljanska policijska uprava je bila v nedeljo okoli 13. ure obveščena o najdbi trupla na gozdnem območju med Logatcem in Lazami: »Po zbranih obvestilih in opravljenem ogledu kraja je bilo ugotovljeno, da ni znakov kaznivega dejanja. Ker identitete trupla na kraju ni bilo

mogoče ugotoviti, bo v nadaljevanju opravljena DNK-analiza.«

Trupla nesrečnika, kajpak gre za Brajerja, niso našli policisti, ampak svojci, ki so iskanje organizirali na lastno pest, za pomoč pa so zaprosili tudi radiestezista Zdravka Malnariča iz Kala pri Semiču. Slednji je po lastnih besedah na podlagi fotografije pogrešanega v zgolj petih minutah ugotovil, da je nesrečnik storil samomor,

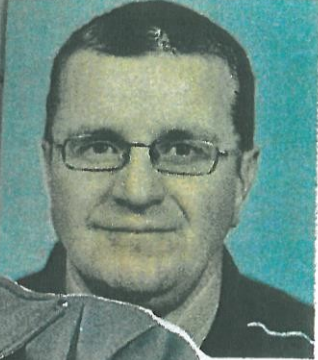

DOBRODOŠLI
V LAZAH

Laze, kjer pa se je sled izgubila. Dodatno so območje pregledali tudi s helikopterjem. Iskanje se je po navedbah policije pozneje nadaljevalo predvsem z izvajanjem klasičnih operativnih in drugih ukrepov na območju Laz, Ivanjega sela, Rakeka pa vse do

območja Cerknice in Postojne. Med drugim so policisti k sodelovanju povabili tudi gozdne delavce, lovce in vse, ki se kakorkoli zadržujejo na omenjenih območjih in bi lahko ali opazili pogrešanega ali prišli do podatkov, ki bi pripomogli k njegovi izsleditvi.

S kraja nesreče je Brajer odšel, ko je zagledal povsem razmearjeno družino v zmečkanem osebnem avtomobilu.

neuradno naj bi se obesil s hlačami, in kje je njegovo truplo, ki so ga naposled res našli slab kilometer od kraja tragične prometne nesreče.

»Radiestezija je raziskava s pomočjo energijskih silnic. Z njo se ukvarjam od leta 1985, takrat sem začel trenirati in sčasoma

Svojci so truplo nesrečnika našli slab kilometer od prizorišča tragedije na primorski avtocesti.

sem dosegal vse boljše rezultate. Včasih sem veliko pomagal pri iskanju ukradenih avtomobilov, a so mi potem začeli groziti, da me bodo pospravili, pa sem nehal. Makedonija, Črna gora, Srbija, ni važno, kje, avto je bil tam, kjer sem povedal, da bo. Ljudje so me včasih tudi več klicali za pomoč pri iskanju pogrešanih oseb, danes je tega veliko manj, tudi časopisi manj poročajo o meni, ni posla,« je pojasnil Malnarič.

ŠTEVILNE KRITIKE NA RAČUN DELA POLICIJE

Brajerja so svojci našli na območju, kjer je policija že vrgla puško v koruzo. Kot smo že poročali, so preiskovalci po nekaj dneh iskanja našli Brajerjev pas, ki je bil po naših informacijah strgan, kar morda nakazuje, da si je Brajer poskušal vzeti življenje že prej, in levi sandal. Preiskovalce je sled nato

vodila prav na območje Laz, tam pa, kot da bi se vdrl v tla. Po družbenih omrežjih je sicer zaslediti številne kritike na delo policije. »Iskalna akcija – hmmm, policisti so nad Lazami našli drek, poln semen, ga pobrali in nosili kazat v Laze v gostilno, če je to človeški drek. Ko je lovec videl ta drek, je bruhnil v smeh in rekel: 'A ste že videli kdaj človeški drek, poln semen?'« je pod novico o najdbi trupla zapisal uporabnik facebooka, ki ga ne bomo izpostavljali z imenom in priimkom. Z nekaterimi vprašanji smo se obrnili na ljubljansko policijsko upravo, a njihovih pojasnil v zahtevanem času nismo dočakali.

TEŽKI ČASI ZA DRUŽINO BRAJER

Družina Stanka Brajerja preživlja težke čase, za ženo Bernardo in njune tri otroke je upanje, da se bo njihov mož in oče nekega dne spet pojavil pred domačim pragom, umrlo. Bernarda je sicer prepričana, da je Stanko odtaval v šoku, ko je videl krvave prizore na kraju nesreče. Brajerjeva domačija stoji sredi Ornuške vasi, poleg gasilskega doma. Prišlek takoj dobi vtis, da tam živijo pri-

Pokojni Brajer je bil po besedah delodajalca zanesljiv voznik s tridesetletnimi izkušnjami v prometu.

dni in urejeni ljudje, vse je skrbno obdelano, zloženo. »Skupaj s Stankom sva skrbela za kmetijo, on je hodil v službo in je delal na domačiji, ko je bil prost, jaz sem pa doma. Veliko pomagajo tudi otroci, sin in hčerki, ki so zdaj že

Zdravko Malnarič,
radiestezist

Včasih sem veliko pomagal pri iskanju ukradenih avtomobilov, a so mi potem začeli groziti, da me bodo pospravili, pa sem nehal. Makedonija, Črna gora, Srbija, ni važno, kje, avto je bil tam, kjer sem povedal, da bo.

vsi polnoletni,« pripoveduje Bernarda Brajer. Kot da Brajerjevim že ne bi bilo dovolj hudo, je nekaj dni po nesreči umrl še Stankov oče, ki je živel skupaj z njimi. Izvedeli smo, da je bil bolehen že prej, za sinovo nesrečo in izginotje ni vedel, zato domači njegove smrti ne povezujejo s temi dogodki.

ZANESLJIV ŠOFER S TRIDESETLETNIMI IZKUŠNJAMI

Brajer je bil v prevoznem podjetju Traig iz Ivančne Gorice zaposlen 30 let. »Do zdaj ni imel nobene nesreče, bil je zanesljiv šofer,« je povedal direktor druž-

4

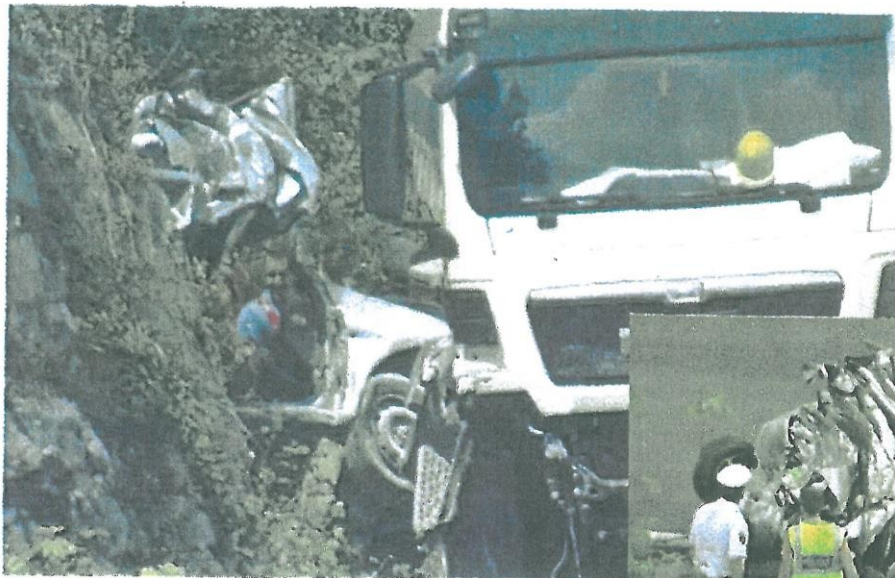
osebe

so izgubile življenje v tragični nesreči na primorski avtocesti 13. julija

Jože Povšič,
Brajerjev sokrajan

Manjkajoči gasilni aparat, ki bi moral biti na tovornem vozilu, pomeni, da je Brajer najprej vzel aparat in začel gasiti. S kraja nesreče je odšel, ko je zagledal oziroma videl mrtvo in povsem razmesarjeno družino v zmečkanem osebnem avtomobilu.

Truplo pogrešanega Stanka so našli domačini in svojci sami, brez policije.

Od dacie duster po trčenju s cisterno in srečanju s kamnitim zidom ni ostalo praktično nič.

be s 57 zaposlenimi Štefan Lazar in izpostavil, da se pri njih držijo vseh predpisanih določil glede obveznega počitka šoferjev, kar je evidentirano na tahografih. »Nesreča se je zgodila v ponedeljek, lahko povem, da je bil Brajer v soboto in nedeljo prost.« Kot pravi Lazar, bo ta nesrečni dogodek še kako vplival na njihovo podjetje: »Sledile bodo ogromne odškodnine, vsaj pet let bomo hodili po sodiščih, veliko stroškov bomo imeli s popravilom našega vozila, da ne omenjam izpada dela in dohodka.«

NAJPREJ ŽELEL POMAGATI, NATO ODTAVAL

O nesreči in dogodkih po njej smo se pogovarjali tudi s Trebanjcem Jožetom Povšičem, ki ima vinograd poleg Brajerjevih. »Lahko povem, da imajo zgledno urejen vinograd, smo v dobrih odnosih,« je začel sogovornik, ki se je tudi udeležil iskalne akcije v gozdovih ob Lomu.

Povšiča motijo natolcevanja in teorije zarote, ki krožijo celo v nekaterih medijih: »Najbolj resnična dejstva so, da Brajer s kraja nesreče ni odšel takoj po usodnem trčenju, ampak je nesrečnim Romunom želel pomagati, tako pravijo tudi njegovi sodelavci. Stašovski kolegi, prijatelji, znanci in sosedje ga poznamo

kot marljivega, skrbnega, delu povsem predanega človeka, kot dobrega sodelavca, soseda in prijatelja. Manjkajoči gasilni aparat, ki bi moral biti na tovornem vozilu, pomeni, da je Brajer najprej vzel aparat in začel gasiti. S kraja nesreče je odšel, ko je zagledal

Po naših informacijah so truplo pogrešanega našli na območju, kjer je policija že vrgla puško v koruzo.

oziroma videl mrtvo in povsem razmesarjeno družino v zmečkanem osebnem avtomobilu.«

Povšič se sprašuje, zakaj ni nobene informacije o tem, kaj so po nesreči povedali nemški

državljan in druga dva romunska državljana, prav tako udeleženi v trčenju: »Kljub kameram na avtocesti še niso našli dveh tovornjakov, ki sta vozila pred Brajerjem in sta se za las izognila katastrofi. Vozniki na avtocestah namreč vozijo v konvoju, vsi skoraj z enako hitrostjo. Nihče ne napiše ali pove, da ABS-sistem in drugi

zavorni sistemi na tovornjakih ne povzročajo sledi od gum na cestišču, saj kolesa ob zaviranju ne zablokirajo. Kje so izjave prič iz tistih avtomobilov, ki so v nekaj sekundah po nesreči naleteli na to nesrečo in niso mogli naprej? Polno vprašanj, na katere pa nihče ne da ali pa noče dati odgovorov!«

SPOMNIMO ...

Brajer je s cisterno za prevoz kerozina domnevno zaradi neprimlagajene hitrosti trčil v zadnjo stran osebnega vozila znamke Dacia Duster romunskega tožilca, ki je iz neznanega razloga obstalo na pasu za počasna vozila. Po naletu cisterne je dacia trčila v golf družinskih prijateljev romunskega tožilca, ki je pred njo prav tako stal na pasu za počasna vozila, na koncu pa je golf oplazil še audija nemškega državljanja, ki se je v kritičnem času pripeljal po levem pasu. Od dacie, v kateri so bili poleg 43-letnega romunskega tožilca Flaviusa Cornelijuja Chisa še njegova 34-letna soproga, petletni sin in 50-letna mama, ni ostalo praktično nič.

Po
14

dneh iskanja

je za svojce
50-letnega Stanka
Brajerja umrlo
vsakršno upanje,
da se bo domov
vrnil živ.

Nalet cisterne je bil usoden za 34-letnega romunskega državljanja Flaviusa Cornelijuja Chisa, njegovo soprogo, sina in mamo.

DL

RADIESTEZIST ZDRAVKO MALNARIČ

Zdravko navadno ostane anonimno

V drugi polovici julija je zlasti v krajih, ki jih pokriva Dolenjski list, močno odmevala vest o pogrešanem vozniku tovornjaka-cisterne Stanku Brajerju, ki je bil 13. julija vpleten v prometno nesrečo na avtocesti pri Logatcu. Ljudje so pogosto spraševali drug drugega, ali so ga že našli. In ko je prišla vest, da so 26. julija domnevno (kar se je pozneje pokazalo, da drži) našli Stanka, se je kmalu izvedelo, da je dal informacijo o tem, kje je truplo, radiestezist Zdravko Malnarč s Kala pri Semiču.

Po objavi novice na naši spletni strani je bilo mogoče prebrati komentar, »naj mediji posredujejo dokaze o tem, da je ta osebek doma z nihalom v zapečku in na zemljevidu izsledil konkretnega pokojnika«. Pa tudi pripombo, kako si nekateri iz nesreč kujejo dobiček, ki si ga ne zaslužijo. A Zdravko Malnarč se ob žaljivih pripombah le nasmehne, češ, tako pišejo tisti, ki ne poznajo radiestezijske. Prepričan je, da tisti, ki jim je pomagal, zagotovo ne bi dajali takšnih opazk.

STANKA NAŠEL DVA DNI PO NESREČI

Pa so se tisti, ki so pisali komentarje, sploh vprašali, kdo je Zdravko Malnarč? Zase pove, da ga je radiestezijska zanimala že od nekdaj. Ko je bil zaposlen v Cotenici, je leta 1983 v Areni prebral, da je iz zapora na Dobu pobegnul zapornik.

»Poskusil sem ga najti z nihalom nad zemljevidom Jugoslavije, ki je pokazalo, da je zapornik v Novem Sadu. Mislim sem si, da je to nemogoče in da je vse brez smisla. A ko sem pozneje v Dolenjskem listu prebral, da so ga našli v Novem Sadu, sem začel razmišljati, da je morda res kaj na tem. Potem sem začel trenirati. Če sem izvedel, da se je kdo ali kaj zgrubilo, sem začel iskati. A zgolj za svoj trening. Ko sem vse pogosteje spoznaval, da sem imel prav, mi je zrasla samozavest. Začel sem iskati vodo pod zemljo, kar počnem še danes, in ko so ljudje zvedeli zame, so prišli k meni po pomoč, tudi ko so iskali pogrešane ljudi, živali, avtomobile,« pripoveduje Zdravko, ki je prepričan, da ima vsak v sebi to sposobnost, le razvijati jo mora, za kar pa je potrebnega veliko časa in vztrajnosti.

»Odkar so mu tatovi grozili, ko je našel ukraden avto, avtomobilov ne išče več, prav tako ne živali. Ljudi pa išče, ker želi pomagati, a se ne ponuja, pač pa ga ljudje najdejo sami. Tega je zadnje čase vse manj. Name se je dva dni po nesreči obrnila sorodnica Stanka Brajerja in z nihalom sem v petih minutah ugotovil, da je nesrečni voznik le 700

metrov vzhodno od nesreče in da je naredil samomor.

Imel sem le njegovo fotografijo, ki mi jo je poslala po elektronski pošti, in nihal. Ne potrebujem nobenega zemljevida. A potem je bilo vse tiho in Stanka so še kar iskali. V petek, dva dni pred tem, ko so ga našli, me je poklical Stankov sokrajan in me prosil, če lahko pomagam. Še enkrat sem povedal, kar sem že prej Stankovi sorodnici, in v nedeljo ob pol dveh popoldne me je poklical in povedal, da so Brajerja našli,« pove Zdravko ter mi pokaže list, na katerem je Stankova fotografija ter njegove ugotovitve dva dni po nesreči.

STRIC IZ OZADJA

»Delam tako, da jaz sprašujem, nihal pa mi s svojim gibanjem odgovarja z da ali ne. Kazalec leve roke držim na fotografiji človeka ali predmeta, ki ga iščem, v desni roki pa držim nihal. Prst ima vlogo mikrofona, nihal pa zvočnika,« pove Zdravko, ki ne le, da lahko ugotovi, kaj se je človeku zgodilo, ampak tudi, kaj bo z njim v prihodnje. A o zadnjem ne govori rad, ker ne želi biti vedeževalec. Si pa zapiše in pozneje za svojo potrditev preveri, ali je imel prav. Pri svojem delu mora biti sproščen in zbran, zato najlažje dela zjutraj, in sicer v 140 let stari hiši z lesenimi tlemi in stropom, kjer ni sevanj. Najraje je sam. Ne vidi rad, da se ljudje okrog njega pogovarjajo, komentirajo, mu gledajo pod prste.

Ko išče človeka, Zdravko želi najprej odgovor, ali je živ. Veliko iskanj se je končalo srečno in so ljudi našli še žive, čeprav prizna, da je žive ljudi, ki so v gibanju, težje izslediti. A ko najdejo pogrešanega, navadno ne povedo, da jim je prav Zdravko povedal za lokacijo. Je nekakšen stric iz ozadja.

Najbolj mu je ostalo v spominu iskanje moškega, ki je šel iz Maribora na dopust v Split in izgubil. Iskali so ga gasilci, policisti, vojaki. »Ko so me prosili za pomoč, sem ugotovil, da je njegov čevljev 200 metrov od hiše, njegovo truplo pa nekoliko nižje v suhi strugi ovite okrog kamna. Nikoli nisem bil tam in nisem poznal tistih krajev, a ko iščem, se mi dogajanje vizualizira. Torej se mi pred očmi prikazujejo slike,« pripoveduje upokojeni Zdravko, na katerega se pogosto obrnejo tudi ljudje, ki želijo vedeti, kje so padli njihovi sorodniki v prvi in drugi svetovni vojni.

Vse, kar je iskal, ima shranjeno v svoji glavi in na listkih. Skrbno si shranjuje časopisne članke o svojem delu in prav Dolenjski list je bil prvi, ki je pred 29 leti pisal o njegovih sposobnostih. Marsikaj pa bo ostalo le v njegovem spominu. Predvsem primeri, ki so zanj malen-

Zdravko pri svojem delu potrebuje mir. (Foto: M. B.-J.)

kostni, kot je iskanje živali in različnih predmetov, za tiste, ki so ga prosili za pomoč, pa je bilo velikega pomena. Sorodnik o njem pripravlja tudi skript, kjer bodo zanimivosti iz njegovega življenja zbrane na enem mestu.

NAŠEL TUDI ZLATE ŽILE

S pomočjo vrtiljive mize kliče dobre duhove, a rezultati so enaki kot z nihalom. Čisti tudi negativno energijo iz hiš ter pošilja težkim bolnikom pozitivno energijo v obliki sončne krogle. Skratka, pomaga ljudem na različne načine, učinki pa so v glavnem dobri tudi pri ljudeh, od katerih so zdravniki dvignili roke. Malnarč je doslej skoraj v vseh primerih našel tudi podzemno vodo, ne more pa povsem zagotoviti, ali bo topla. »Celo geologi in vrtniki me prosijo za pomoč. Pa seveda ljudje, ki se odločijo, da bodo na svoji zemlji naredili vrtno za vodo,« pravi Zdravko in pristavi, da od nikogar ne zahteva plačila. »Če mi kdo kaj da, je to njegova dobra volja. Zame je največje plačilo, ko vidim, da sem dobro opravil delo.«

Samemu sebi Zdravko ne more pomagati. Je pa šel pred leti k vedeževalki v Veliko Kladuško in iz fiziola mu je napovedala, da bo v nekaj tednih odšel na dolgo pot. »To se mi je zdelo nemogoče, saj sem v glavnem bolj doma. A res sem čez dva tedna v Arizoni že iskal zlate žile za Slovence. Našel sem jih, dobil pa sem plačane potne stroške in bivanje. Da bi imel kakšne odstotke od zlata, še pomislil nisem. Sem pa videl Ameriko, ki je sicer najbrž ne bi nikoli,« se nasmehne skromni Malnarč, ki si želi še koga naučiti veččin. Prizna, da so se nekateri zanimali, a jih je minilo, ko so videli, koliko potrpljenja in vztrajnosti je potrebno.

SOKRAJANOVA PRIPOVED

Malnarču se je želel zahvaliti in mu izreči priznanje, da je pravilno napovedal, kje naj iščejo Stanka Brajerja, tudi Stankov sokrajan. »Nekaj dni po nesreči sem bil v skupini, ki je iskala Stanka. Potem pa se mi je zdelo čudno, da iskalna akcija ne da rezultatov. V takšni situaciji se človek oprime vsake

bilke in spomnil sem se, da sem bral o Zdravku, ki je našel že veliko ljudi. Poiskal sem ga na spletni strani, in ko sem ga v petek, 23. julija, poklical, je dejal, da je že dva dni po nesreči povedal, kje je pogrešani. Še enkrat mi je zaupal lokacijo, kakšnega plačila za informacijo pa sploh ni omenil. Dva dni po mojem klicu smo krajan in sorodniki na lastno pobudo pripravili iskalno akcijo, pomagali pa so nam jamarji iz Logatca. Jamarju, ki je vodil akcijo, sem povedal, kaj mi je rekel Zdravko, pa je le skomignil z rameni, češ da ga je

tam iskala že policija. Po malici smo razdelili v tri skupine in bil sem prav skupini, ki je našla nesrečnega Stanka. Moram reči, da je teren tam skoraj prehoden, poln jam, vrtač, polomljen vej od žleza, grmovja, stelje. Pomagali smo si s kompasom. Tisti, ki je naš Stanka, pa se je skoraj zalezel vanj. Za klobuk dol pred Zdravkom. Če ne bi bile njegove informacije, Stanka morda danes ne bi našli,« je za Dolenjski list dejal Brajerjev sokrajan, ki si sicer želi medijske pozornosti.

M. Bezek-Jak

Malnarč najraje dela v 140 let stari hiši. (Foto: M. B.-J.)

OPAZUJEMO • POROČAMO • KOMENTIRAMO

SLOVO OD STANKA BRAJERJA

Trebeljane še vedno razjedajo dvomi o nesreči

V nedežo so se družinski člani, prijatelji, znanci in sodelavci poslovili od Stanka Brajerja iz Ornuške vasi. Policija je prejšnji teden potrdila, da je bilo truplo, ki so ga Trebeljani ob pomoči logaških jamarjev našli v gozdu v bližini Logatca, prav Brajerjevo.

Slovo od 51-letnega šoferja podjetja Traig iz Ivančne Gorice je bilo ganljivo. »Na našem pokopališču še ni bilo toliko ljudi,« je dan po pogrebu dejal eden od domačinov, ki bo Stanka zelo pogrešal. Omeni, da je bil preminuli veselejšak, igral je harmoniko, ko je bil prost, se je rad družil z domačini, sodeloval je z vinogradniki, planinci, bil je gasilec, konjerejec, član lokalnega Tomos kluba. »Z nikomer ni bil skregan, in ko se je kaj dogajalo, je bil zraven. Bil je zelo obremenjen, zahtevno službo je imel, doma je delal še na kmetiji. Kolikokrat je s kamiona skočil direktno na traktor? Znal je najti čas za druženje, je pa dobro vedel, kje je meja; ko je imel službo, je bila na prvem mestu služba, ko je bil v družbi, se je pa sprostil,« pove še ves pod vtisi dogajanj v zadnjem mesecu.

Ceravno je na prvi pogled videti, da se je z najdbo trupla Brajerja agonija okoli prometne nesreče na primorski avtocesti, ki je terjala življenja družine romunskega tožilca, pomirila, to ne drži. Na Trebelnem se o nesreči in tistem, kar se je dogajalo po njej, še vedno veliko govori.

Uradno naj bi Brajer 13. julija vozil cisterno s kerozinom in na počasnem pasu trečil v stoječi avtomobil Romunov. Po nesreči naj bi poskušal družini pomagati, potem pa je izginil. Iskali so ga policisti, gasilci, jamarji,

prostovoljci, sokrajani. Dva dni po nesreči so našli njegov pas in natičak, njega pa ne. Od nesreče sta minila skoraj dva teden, ko so se Trebeljani povezali z logaškimi jamarji in sami organizirali akcijo v bližini kraja, kjer se je zgodila nesreča in kjer so našli Brajerjeve predmete. Takrat so bili uspešni.

Tisti, ki so bili tam, ne morejo pozabiti prizora, o katerem na tem mestu ne bomo pisali, vendar pa so jih določene malenkosti močno zmotile. Prejšnji teden je Polde Saje s Trebelnega že izpostavil, da je zelo nenavadno, da Stanka niso našli že prej, oni so ga namreč dobili obešenega na drobnem drevju v neposredni bližini lovske preže, za katero po svežih jabolkih, ki so bila tam, sklepa, da je bila v času iskanja obljudena. Brajer je bil sajetoj dober prijatelj in nikakor se ne more sprizniti z informacijami, ki jih daje policija. »Bil sem na terenu, ne enkrat, dvakrat, in kar govorim, so samo stvari, ki sem jih videl. Prvo iskalno akcijo smo na ukaz policije prekinili tam, kjer smo ga kasneje našli. Dve zadevi še nista jasni, v neposredni bližini, kjer je bil Stanko, je jama, ki je ostala neraziskana, in našli smo tudi rokavice. To so bile nove, usnjene rokavice, nikakor ne delavske, kakršne je uporabljal Stanko, ko je moral kaj postoriti okoli kamiona,« pove.

Stanka Brajerja so pokopali slaba dva teden za očetom. (Foto: J. Ambrožič)

POU NADZOROM

Da nekaj ni tako, kot vsi uradno govorijo, da naj bi bilo, Trebeljani sklepajo tudi po tem, ker so opazili, da so pod stalnim policijskim nadzorom. »Ze ko so prejšnji teden pokopavali Stankovega očeta, je bilo na pogrebu več ljudi, za katere smo sklepali, da so policisti,« pove domačin in omeni, da se policija zadnje tedne v teh koncih nenavadno veliko zadržuje. »Imamo dve teoriji, ali se je v tej nesreči vse zgodilo, kot pravi policija, ali pa je imela vmes prste romunska mafija ali kdo drug in je bil Brajer samo žrtev,« na koncu reče Saje, ki je v preteklosti vozil mednarodno špedicijo, med sluzenjem vojaškega roka pa so ga naučili tudi številnih taktik, zato se mu zdi možen tudi drugi scenarij.

Obrniti smo se na PU Ljubljana, ki podrobnejših informacij od že objavljenih ni dala, pravijo, da bodo o okoliščinah obvestili pristojno državno tožilstvo.

Saje je edini Trebeljan, ki si upa z imenom in priimkom podpisati pod vsa razmišljanja in dvome, ki jih ima, drugi verjetno upravičeno ne, kajti odkar se je javno izpostavil, je bil deležen treh opozorilnih klicev, eno številko in njenega lastnika je poznal, dveh ne. »Zdaj bom stvar zaključil, ne bom več vrtil, zaradi Brajerjeve družine ne,« je rekel Saje, športnik, ki je daleč naokrog znan po svojem podvigu, ko je s Triglava tekel na Trdinov vrh. Janja Ambrožič

Pokopališče v Statenberku je bilo v nedežo premajhno, da bi na njem stali vsi, ki so se prišli posloviti od Brajerja. Na njegovi zadnji poti ga je poleg sorodnikov in prijateljev ter sodelavcev pospremlilo veliko ljudi, prišlo je tudi okoli 130 gasilcev, konjenika, člani Tomos kluba, jamarji iz Logatca in pevc. (Foto: J. Ambrožič)

PRIJATELJU STANKU BRAJERJU V SPOMIN

Knalu bo minil mesec dni, odkar je zelo odmevna prometna nesreča na primorski avtocesti posledično iz naše srede vzela prijatelja Staneta Brajerja s Trebelnega.

Usoda je v času od izginotja, iskanja do ganljivega slovesa posrbela za slovo - zelo dramatično slovo, kot se ga ne pomni. Od šole, aktivnosti pri mladinski organizaciji do polične poti sta se s Stanetom kar dobro spoznala. Beseda je tekla o tem in onem, v zvezi s šoferjanima je vedel povedati še posebno veliko zanimivega. Občutljivo pozornost je nam namenil tudi temam socialno-humanega značaja. Nikoli ne bom pozabil teh besed:

»Tonča, prehitro sklopaš!»

Gozdariji so odložili motorke, kmetje so prekinili košnjo in delavci dopust ter se podali za njim v iskanje. Zraven pa se policija, jamarji in drugi. V Lazah stannu joči gozdar Jože je med drugim rekel: »Je pa res mogoče bit fejt človek, da ga je v tej stročini prišlo iskat toliko ljudi.»

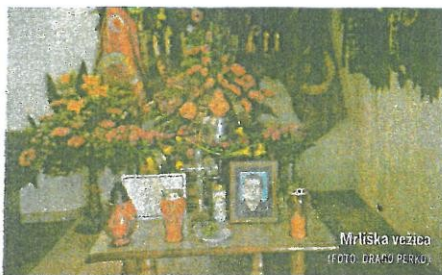
Če se mu je ob zadnjem slovesu z nekaj kapljami dežja priklonilo še vreme in če je šel v družbo svojega očeta in Slavka Avsenika, je verjetno res bil fejt človek.

Bližnjim iskreno sožalje. Stanetu pa prijateljsko slovo.
Anton Judež iz Statenberka

Polde Saje razmišlja o različnih scenarijih, jezi ga, da ne dobi zadovoljivih odgovorov na vprašanja, povezana s smrtjo prijatelja. Odločil se je, da po objavi tega članka ne bo več raziskoval. (Foto: J. Ambrožič)

Mrtiška vežica
(FOTO: DRAGO PERKO)

V romunskem avtomobilu ni bilo preživelih. (FOTO: MARIJO PIVK)

Po tragediji na primorki pokopali še voznika Stanka

⊙ V Štatenberku včeraj pogreb 51-letnega voznika cisterne Brajerja
⊙ Po nesreči s štirimi mrtvimi je izginil v gozdu, našli so ga pred enim tednom

DRAGO PERKO

drago.perko@slovenskenovice.si

TREBELNO Prva avgustovska nedelja bo s črnimi črkami zapisana v zgodovino Trebelnega, Štatenberka in Ornuške vasi. Nekaj po četrtri popoldne so domači in sploh domačini, prijatelji, jemali slovo od Stanka Bra-

jerja v bližnjem lokalu Vinki, kjer so se mnogi ob domači kapljici spomnili rojaka. »Saj ne moremo verjeti, da našega Stanka ni več,« so hlipali njegovi domači. Na čelu spreveda so hodili žena Bernarda, sin Sandi ter hčerki Janja in Mateja, nekaj korakov za njimi pa še mama Ana. Ta je pred dvema tednoma pokopala

Stanko močno vpet v društveno dejavnost. Bil je poleg, ko je nastajalo Konjeniško društvo Češnjice, bil je zapisan PGD Štatenberk, pomagal je ustanoviti Tomos klub Trebelno. »Rad pa je ob harmoniki zapel in pozabil na vse tegobe,« je še spomnil govorec. Župan občine Mokronog Trebelno Anton Maver pa se je spomnil, kako so skupaj z Brajerjem gradili pločnike in križišče. »Bil je mož na mestu.«

Romuni na počasnem pasu

Cekine, trdo prigrarane, je od avgusta 1985 služil kot šofer. Prekrižaril je nekdanjo Jugoslavijo, potem zahodno in vzhodno Evropo. Leta 2011 je začel prevoz goriva v cisterni. »V karieri je prevozil več kot 3,7 milijona kilometrov! Bil je vzoren delavec in voznik, s pravim odnosom do vozila in sodelavcev. Prepričan sem, da v primeru našega Stanka ni šlo za klasično nesrečo. Prava

resnica ne bo nikoli znana,« je imenu šoferjev in podjetja Traig povedal njihov predstavnik.

Zdaj bo morala družina Brajer živeti brez očeta, ki je šel na zadnjo furo 13. julija. Po primorki je s svojim mogočnim kamionom, težki vlačilec šleper je bil, premagoval metre in kilometre. Po gorivo je šel, cisterna je bila prazna. Blizu Loma pa se mu je življenje spremenilo. Tragična prometna nesreča – Stankova cisterna se je na odstavnem pasu zaletela v dacio duster in jo popolnoma zmečkala, v njej so bili 43-letni voznik, ženski, stari 60 in 34 let, ter petletni deček. Pomoči tej romunski družini ugodnega sodbika ni bilo več. Prej naj bi Brajer oplazil še vozilo, ki je bilo tudi na tem pasu. Policisti so po temeljiti analizi ugotovili, da je 51-letni voznik – rojstni

Stanko Brajer

dan je imel 16. julija – peljal po prometnem pasu za počasna vozila avtomobilske ceste od Logatca proti Uncu. Maja Ciperle Adlešič z ljubljanske policijske uprave je povzela ugotovitve kolegov: »Vozil je z domnevno neprilagojeno hitrostjo, saj vozila ni obvladoval ter ustavljal pred oviro, ki jo glede na okoliščine lahko pričakuje. Voznik tovornega vozila je brez zaviranja z desno polovico prednje strani vozila trčil v zadnjo stran osebnega vozila dacia, ta je stal na pasu za počasna vozila.« Tovorno vozilo je po trčenju pred seboj potiskalo avto in se ustavilo na travnati površini zunaj vozišča, avto pa je odbilo na skalnati nasip in je obstal stisnjen med omenjenim nasipom in desno stranjo tovornega vozila. Med opisanim je dacia trčila tudi v zadnji del osebnega vozila VW golf, ki je stal na pasu za počasna vozila pred dacio. Golf je po trčenju oplazil še osebno vozilo audi A6, ki ga je pravilno, po levem pro-

metnem pasu, vozil 45-letni državljan Nemčije. Brajerja pa po nesreči ni bilo nikjer. So pa vmes v Romuniji pokopali tragično preminulo romunsko družino Flaviusa Cornelia Chişa, petletnega sina Caesarja, 34-letno Joan in 60-letno mater Merie.

Zakaj je odšel s kraja nesreče, ne bomo izvedeli nikoli. So pa očitvidi vedeli povedati – po nesreči je Stanko hotel pomagat (takega so poznali in v spominu ohranili domačini) nesrečnim Romunom. A je očitno hitro uvidel, kaj se je zgodilo, zato se je pognal v beg. Policija se je lotila iskalne akcije, na pomoč so jim priskočili še domačini. Organizirali so dve akciji, zadnjo pred dobrim tednom, 26. julija. »Hvala policiji, ki se je trudila po najboljših močeh,« nam povedo domačini, ki so nas včeraj sprejeli v želji, da se v teh vrsticah zahvalijo vsem, ki so kakor koli pomagali iskati njihovega Stanka. »Hvaležni smo vsem domačinom, soročnikom, jamarskemu društvu Logatec, vsem prostovoljnimi gasilskim društvom, lovcem ter prijateljem, vsi Stanka močno pogrešamo,« pa nam je povedal Martin Ajdič. Pri najdbi Brajerja je bil domačinom v veliko pomoč radiotehnik Zdravko Malnarčič s Kala pri Semicu, ki je na podlagi fotografije pogrešanega ugotovil, kje ga iskati in kaj se je zgodilo. Pokojnikova žena in mati sta pred časom želeli le, da bi Stanka našli in da bi vedeli, kje počiva. To se je zgodilo. Stanko se je pridružil svojemu očetu. ■

Če bi prišli prej, bi videli, kakšna gneča je bila, vsi so se želeli posloviti od Stanka. Očitno so ga imeli res radi.

jerja. Z njim je v grob odšla skrivnost, kaj se je zgodilo tistega nesrečnega 13. julija na primorski avtocesti. Prvi svojci in prijatelji so se v mrtiški vežici na Trebelnem zbrali včeraj ob osmih zjutraj, ko so pogrebniški pripeljali žaro pokojnika. »Če bi prišli prej, bi videli, kakšna gneča je bila, vsi so se želeli posloviti od Stanka. Očitno so ga imeli res radi,« nam je povedala nataka-

moža, včeraj še sina. V vežici je pokojni voznik tovornjaka in oče treh otrok počival od 14.30. Potem je množica iz vseh koncev Dolenjske in Slovenije v sprevedu tiho krenila proti Štatenberškemu pokopališču. »Šofer je z eno nogo v zaporu, z drugo pa v grobu. Zato se je Stanko razdajal svoji družini,« je pokojnika v govoru opisal Slavko Podboj. Spomnil je, da je bil

Zaleteli so tudi člani Tomos kluba Trebelno. (FOTO: DRAGO PERKO)

dolenjske NOVICE

Tedenska priloga Dolenjskega lista Novo mesto, 11. 09. 2008 • št. 37, leto 4

**Pijanec najde
za pijanske podvige
pomoč pijanca.**

Jure Murn

opazujemo • poročamo • komentiramo

ZDRAVKO MALNARIČ Z NIHALOM

Išče predvsem vodo in pogrešane ljudi

Zdravko Malnarič s Kala pri Semiču je pred 25 leti v hrvaški reviji Arena prebral, kako se rokuje z nihalom kot radiostezijskim pripomočkom. In ko je v Dolenjskem listu videl zapis o zaporniku, ki je pobegnil iz enega od dolenjskih zaporov, je poskusil z nihalom ugotoviti, kje je. A nihalo je pokazalo, naj bi bil nepridiprav v Novem Sadu. Malnarič je le zamahnil z roko.

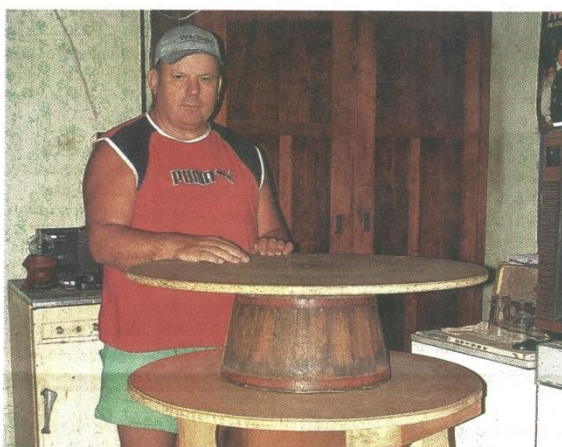
Seveda takrat Zdravko ni verjel, kar je prebral v Areni. Menil je, da gre zgolj za lari-fari. Toda čez dva tedna je v Dolenjskem listu prebral, da so pobeglega zapornika ujeli v Novem Sadu. Takrat je začel verjeti temu, kar pokaže nihalo. A zgolj to, da človek verjame, še ni dovolj. "Da lahko iščem pogrešane osebe, ugotavljam, kje je hladna ali topla voda in še marsikaj drugega, moral sem veliko trenirati. Pravijo, da ima vsak človek to sposobnost, le razviti jo mora. Pomembni sta podzavest in

misel. Pri treningu podzavesti pa je potrebnega veliko potrpljenja. Jaz nič ne skrivam in rad bi svojih veščin naučil še koga. Saj so prišli k meni ljudje, a nihče ni dovolj vztrajen," pravi Malnarič, preden začne nizati zgodbe o tem, kako je pomagal ljudem, o čemer bi lahko nastala zajetna knjiga.

MADDY JE V ŠPANIJI

Zdravko je najprej uril svojo podzavest z igralnimi kartami. Ugotavljal je, katero karto je nekdo potegnil. V začetku je šlo zelo počasi in je že skoraj obupal. A vztrajnost se je obrestovala. "Najprej sem ugotavljal določene stvari zgolj zase, da sem preizkušal svoje sposobnosti. A ko so ljudje zvedeli zame, so vse pogosteje prihajali k meni po pomoč. Velikokrat sem iskal ukradene avtomobile, ko pa so mi začeli groziti, sem s tem prenehal. Še vedno pa iščem pogrešane osebe. Najprej sem si pomagal z zemljevidom, sedaj pa sem že tako vešč, da si napišem lokacijo kar na list papirja. Pred seboj moram imeti fotografijo pogrešanega ali kakšen njegov predmet. Dosljej se mi še ni zgodilo, da ne bi našel pogrešane osebe. V 90 odstotkih sem povsem natančno določil kraj, kje jo bodo našli, v desetini primerov pa so pogrešanega našli kilometer ali dva od kraja, ki sem ga določil. Najtežje pa je iskati, če je pogrešanec v vodi. Ugotovim tudi okoliščine, v katerih je človek; ali je mrtev ali živ in kaj se bo z njim, če še živi, zgodilo v prihodnosti," pripoveduje.

Zdravko je že letošnjega maja povsem samoiniciativno s pomočjo nihala poskusil poiskati deklico Madeleine McCann iz Velike Britanije, ki je 3. maja lani izginila, ko je s starši preživljala počitnice na Portugalskem. Ugotovil je, da je bila takrat štiriletna deklica ukradena po naročilu, vendar v ugrabitve niso vpleteni starši, ampak teroristična organizacija. Maddy, kot so ji rekli ljubkovalno, živi pod drugim imenom in priimkom v španskem

► S pomočjo vrteče mize Zdravko kliče duhove, ki mu pomagajo razrešiti uganke.

mestu Burgos, do 250 metrov južno od središča mesta, od koder veliko potuje, največ pa v Francijo. Svojih pravih staršev še ne pogreša. "Moje ugotovitve je dobila policija v Ljubljani, kriminalisti pa bi jih morali posredovati Interpolu, ta pa nadaljevati s preiskavo. A ne vem, kaj se dogaja. Vem le to, da punčke niso našli. Pripravljen sem vzpostaviti stik z njenimi starši, a kaj, ko nimam naslova," želi še naprej pomagati Malnarič.

NAPOVEDAL IZID LETOŠNJIH VOLITEV

Zdravko pomaga drugim, a pravi, da sebi ne more. Zato pa prosi za pomoč Marijo iz Fatime. Ima namreč tudi kapljice s špiritom in olivnim oljem, napolnjenimi z energijo. Za različne bolezni da različno število kapljic, koliko, mu pove nihalo. Kapljice niso za uživanje, ampak jih bolnik kaplja na roko 30 dni, ko mora, tako pravi Zdravko, priti do spremembe. "Včasih pride do neljube reakcije, če ljudje ne upoštevajo navodil, sicer pa kapljice pomagajo, če seveda bolezen ni že preveč zastarana. Sem pa dobil veliko zahval ljudi, ki sem jim pomagal," pravi ter pokaže pismo Ma-

riborčanke, ki ji je zdravnik rekel, da ji ni več pomoči. V telesu se ji je namreč nabirala voda in tehtala je že 134 kilogramov. V dveh mesecih, ko ji je voda kar curljala iz nog, je s pomočjo kapljic zgubila 40 kilogramov in to težo tudi obdržala.

Pravi, da se najlaže osredotoči okrog osme ure zjutraj. V politiko se sicer ne vtika, a je pred pričami pravilno napovedal potek in izid lanskimi volitev za predsednika države. Povprašala sem ga tudi po izidih letošnjih volitev in izdal je nekaj ugotovitev, ki sem jih sicer zapisala, a jih seveda tik pred volitvami ne bom objavljala. Zatrdi, da bi lahko tudi prerokoval, a mu, četudi je upokojen – ali pa prav zato –, primanjkuje časa.

VSE POGOSTEJE IŠČE VODO

Pred leti smo že pisali, kako Zdravko v leseni hiši sredi vasi, ki so jo predniki zgradili leta 1875, kliče duhove. Na lesenih tleh ima mizo, na njej čeber, na njem pa desko, okrog katere morajo stati vsaj trije ljudje s pozitivno energijo. Ko čeber napolnijo z energijo, kličejo duha, vendar vedno le dobrega in nikoli po imenu. Potem Zdravko postavlja vprašanja, a le tako, da miza

"odgovarja" z da, torej če se zasuka na desno, ali z ne, če gre na levo. Zanimivo je, da je poskusil, ali bi miza delovala tudi na asfaltu. Z energijo jim jo je sicer uspelo napolniti, vendar niso mogli priklicati duhov. Ugotovil pa je, da dobi enake odgovore z vrtečo mizo ali nihalom, zato si raje pomaga s slednjim, saj je enostavnejše.

Ne išče pa zgolj pogrešanih ljudi, ampak zadnje čase vse pogosteje tudi vodo, predvsem toplo. "Če želijo ljudje črpati toplo vodo za toplotno črpalko, me pokličejo. Vodo s pomočjo žice najdem hitro, za po-trditev, da je topla, pa potrebujem nekoliko več časa. Ugotovil sem tudi, da Dolenjske Toplice in Lešče na Hrvaškem povezuje osem metrov široka vodna žila z 39 stopinjami Celzija. Gre mimo Srednje vasi, Dragatuša in Vinice. Pri Dragatušu so, ko so iskali toplo vodo, zvrtili sedem vrtni, a je niso našli. Žal pa niso vrtili tam, kjer sem jim svetoval jaz," se nasmehne Zdravko, ki zatrjuje, da ga v ustanovah ali podjetjih doslej še nikoli niso želeli poslušati. Vse drugače je pri zasebnikih. "In le na Stražnem Vrhu se je zgodilo, da ni bilo vode. Pravzaprav je bila, a pregloboko in vrtnje ne bi bilo racionalno. In vse bolj se bodo ljudje zatekali k črpanju vode iz globin, ker bo vse dražja in vse bolj onesnažena," je prepričan.

Malnarič ljudem, ki jim pomaga, ne zaračunava, razen pri iskanju vode. Mnogi se mu zahvalijo in so mu hvaležni, najdejo pa se tudi takšni, ki ne rečejo niti hvala. Pravi, da svojega dela ne obeša na veliki zvon, prizna pa, da včasih z ugotovitvami, do katerih se prikloplje s pomočjo nihala, preseneči sam sebe. Pravi, da je že pred leti ugotovil, da bo veliko požarov in poplav, in tako se je tudi zgodilo. Zatrdil je, da bo še hujše, a natančnega datuma ni uspel ugotoviti. Po njegovem pa naj bi se zgodilo čez pet ali šest let.

Besedilo in fotografije:
Mirjam Bezek-Jakšič

Zemljevid je eden ključnih pripomočkov. (FOTO: LOVRO KASTELIC)

Zdravko Malnarič s Kala pri Semiču (FOTO: LOVRO KASTELIC)

Zdravkova ekipa: na sredini njegov bratranec Janez Malnarič, skrajno desno Marjan Konda (FOTO: LOVRO KASTELIC)

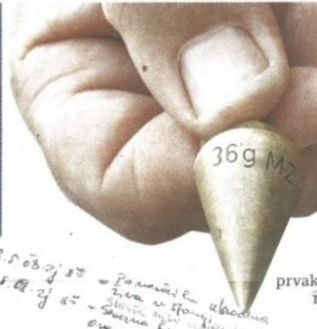
Zdravko Malnarič z žico za iskanje vode potuje po svetu in raziskuje. (FOTO: LOVRO KASTELIC)

Antonija Bilić razkosana, Maddie živa v Burgosu!

- ◉ Zdravko Malnarič s svojim talentom išče podzemno vodo in pogrešane ljudi
- ◉ Predčasni ljudi nihče ne razume, geniji se zdijo vselej nekam nori, nevsakdanji

S pomočjo podzavesti, nihala ter zemljevida je Zdravko Malnarič ugotovil, kje je že leta 2007 izgubljena Maddie McCann. (FOTO: LOVRO KASTELIC)

Glava nihala, s katero išče pogrešane ljudi. (FOTO: LOVRO KASTELIC)

LOVRO KASTELIC
lovro.kastelic@slovenskenovice.si

KAL PRI SEMIČU Vest, bili smo na obisku pri semiškem Jezusu! Da, da, vem, kaj si mislite, toda 55-letni Zdravko Malnarič s Kala pri Semiču, ki se že tri desetletja ukvarja z radiestezijo, odkrivanjem podzemnih voda, sevanj, in zdravilstvom, ima menda resnično nadnaravno moč ali pa vsaj dar. Že prej je nekaj čutil, slutil, veste, to ni prišlo z danes na jutri, kot je jasno poudaril, precej je moral prebrati o delu z nihalom, ko pa je prišel iz vojske, se je preizkusil tudi v praksi. V Dolenjskem listu je v začetku osemdesetih let opazil člane, da je nekdo pobegnil iz novomeškega zapora. »Evo,« si je dejal, »zdaj pa lahko poizkusimo.« Na vrvice je privezal matico in začel nihati nad zemljevidom Jugoslavije. Naposled je sistem označb pokazal na Novi Sad. »Pa saj to je nemogoče,« si je tedaj mislil, »da je iz Novega mesta pobegnil v Novi Sad?« Ti, že čez dva tedna pa prebere, da so ubežniki prišli ravno v Novem Sadu. »Aha, zdaj pa je nekaj na tem!« je vzkliknil in se v trenutku zapisal mejnim znanostim, še posebno se je izuril v iskanju vode in pogrešanih ljudi. Nedavno je prispel iz Arizone, kjer je našel podzemno vodno žilo. »Pokazal sem točko in globino, 50 metrov pod zemljo,« je dejal dobrodušen mož v izbi rojstne hiše. Zra-

ven sta bila še nepogrešljiva člana njegovih raziskovalnih odprav, nekakšna Zdravkova apostola, njegov bratranec Janez Malnarič in prijatelj iz Praproč Marjan Konda. Prav ta dva in še nekateri drugi že dolga leta prisostvujejo Zdravkovim podvigom, nekakšnim čudežem. Veliko treninga je bilo potrebna, da je dosegel to perfekcijo. Treniral je po bencinskih črpalkah, z zavezanimi očmi je poskušal s pomočjo nihala ugotoviti, kje je, z zavezanimi očmi je ugotavljal prave igralne karte, po Sloveniji so mu skrivali stekleničke, a jih je vedno našel. Le kako? »Potreboval je le zamašek skrite stekleničke,« je vskočil Janez. »Veste, energije so med sabo povezane,« nas je poučil Zdravko. »Ne znam vam razložiti, ampak tako to je!« Ko, denimo, išče vodo, si mora v podzavest posredovati natančno informacijo. V roku vzame ukrivljeno žico na dveh valjčkih, ki jo je prav zanj naredil Janez. Za nas je stopil na dvorišče in nam nazorno pokazal. Opazili smo, da je z nekakšnimi čarobnimi besedami, ki si jih je že napol v transu zamrmral, »iščem vodo«, začel hoditi v smeri, ki mu jo je kazala žica. Ko se je naposled približal vodni žili, je začela žica zavirati, toliko časa, dokler se ni začela obratiti naprej. »Na vodi smo,« je spet zamrmral. Ko se je začela po štirih metrih znova vrtni vzvratno, se je ustavil. Počasi je prihajal iz transa in iz sebe

iztisnil: »Širina struge bi tu bila štiri metre, kar pomeni približno kubični meter vode na minuto.« Če pa bi od centra ugotovljene podzemne struge začel ponovno meriti in ko bi na ta način našel skrajno točko, tisto pod kotom 45 stopinj, bi ugotovil še dejansko globino, do katere bi morali izkopati vrtno. Precej zapleteno, upam, da smo ga prav razumeli. Seveda potrebuje tudi prijatelja, eden natančno popisuje, drugi, Marjan, vozi in skrbi za logistiko. Tako so obredli vse od Semiča, Ljubljane in Vršiča do meje pa od Maribora do Kopra. »Bilo je za več mesecev dela,« pove Marjan. Bili so v Tuzli, kjer je našel termalno vodo, zdaj gredo na Jusufovo povabilo v turški Izmir iskat vodo in nafto. Novembra gre spet v ZDA. Doslej je našel že ničliko vodnih žil, z njegovo pomočjo se menda napaja severni del Novega mesta, Ždinja vas. »Taktur me je poklical privatnik Franc Rifelj, dali so mi nekaj za bencin,« je dejal Zdravko. »Pri denarju se pri meni vse neha,« ugotavlja, zaradi česar mu je na pomoč priskočil prav Marjan: »Tolikokrat so ga že najebali, mene že ne bodo!« Zdravko s svojim darom ne želi obogateti, ima svojo štafco, 18

let m l a j - šo ženko Suado, krav'co, kure in mačke, zaveda se, da mora s svojim talentom predvsem pomagati, le za stroške, kot pravi, bi mu pa že lahko dali. Njegov dar ni dobičkonosen: »Materialne dobrine, s katerimi bi se okoristil, odpadejo, nihalo preprosto ne pokaže ničesar.« Loto? »Veste, kar koli vprašam zaradi sebe, nič, resnično nič ne pokaže.« Mora biti kovačeva kobila torej res zmeraj bosca? »Že zdavnaj sem razčistil, da ta moj dar lahko pomaga le ljudem v stiski.« Plemenito in blijsko. Kako vas imenujejo? »Ne vem,« odgovori, kot da bi mu bilo prav malo mar. »Jaz ga kličem dohtar,« se nasmehne Janez. »Vse mogoče so mu že rekli, tudi čarovnik, sicer pa bioenergetik,« razloži Marjan. »Veste, on ima neverjetno moč in občutek za iskanje pogrešanih ljudi, našel jih je že toliko, in iskanje vode, on ti najde prav vse, tudi ukraden vozilo, vendar tega noče,« se je v hipu ustavil nekdanji odlični motorist, tudi večkratni

prvak. »Ne, tega res nočem!« je bil jasen Zdravko, za prijatelje Zdravc. »Veš, ko so ukradli Podobnikov avto, ga je našel in so mu zagrozili.« Poklicali so ga, kot smo izvedeli, in mu pomenljivo zaukazali: »Gospod, s tem boste morali nehati, če ne, bo treba oditi!« Našel ga je v Medvodah, policisti pa niso hoteli niti slišati. Potrebne je nihalo, zemljevid in kakšno dodatno informacijo, fotografijo, tloris, kar koli. Potem mu podzavest s pomočjo bioenergije na lepem, še sam ne ve, kako, prislila resnico, celo prihodnost. Na ta način je našel ukraden avto v Črni gori, ukradene kamione v Črnučah, pogrešanega in zatem mrtvega blizu Splita, pogreša-

nihala in zemljevida je tedaj na list papirja napisal: »V španskem mestu Burgos, 250 metrov od središča mesta, še je živa, naročniki ugrabitve niso imeli otroka, ugrabitelj jim jo je prodal.« Zaradi polpne psihične izčrpanosti, ki sledi vsakemu njegovemu podvigu, Zdravko s svojo čudežno močjo res ne pretirava. Vrste pred domačimi vrati si niti pod razno ne želi. Če je res takšen genij, kot se nam je prikazal, potem semiškega Jezusa ne čaka nič

Tudi Jankovič ga ni razumel, ko mu je poskušal dopovedati, da gre čez Ljubljano fantastična vodna žila s petimi vrtnami.

no Ljubljanko v Münchnu, našel bi tudi Mladiča, če bi ga kdo vprašal. »Uf, veste, to je hudič, to ni varno!« se zaveda. Polet v prihodnost ali resnico zna biti izjemno drag. Kljub temu nam prišepne, da ve, kje je 17-letna Antonija Bilić, ki jo še vedno iščejo. »Ni več živa, po delih so jo prodali v Italijo.« Ve tudi, kje naj bi bila štiriletna Maddie McCann, ki so jo ugrabili leta 2007. »Našel jo je, vendar ne ve, komu sporočiti,« je dejal Marjan, nakar je Zdravko od nekod privlekel obsežno gradivo. S pomočjo podzavesti,

dobrega. Predčasni ljudi namreč nihče ne razume, geniji se zdijo vselej nekam nori, nevsakdanji. Tudi Jankovič ga ni razumel, ko mu je poskušal dopovedati, da gre čez Ljubljano fantastična vodna žila s petimi vrtnami. Župan ga je v petih minutah preprosto odslovil. Ampak, veste, Zdravko je povsem vsakdanji, še preveč. Že 15 let ne pije, vemo, zakaj, rad kosi bližnje trate, obdeluje vinograd, kuri peč, suši špeh in klobase, zagode kakšno na harmoniko in še kako rad pogleda za katero. ■

Slov. novice 8. okt. 2011

V NEPOSREDNI BLIŽINI SMUČIŠČA ŽAGARJEV GRABEN POD VOGLOM SO PO SEDMIM LETIH NAŠLI HUBERTA SCHARO

Hubert Scharo

Bohinjski trikotnik je vrnil truplo

Kaj je markantnega Ljubljancana napeljalo, da je odšel po povsem drugi poti?

Tudi po sedmih letih v snegu, na dežju in na vročini je planinski čevljar ostal presentljivo ohranjen

NAŠLI SO GA TOČNO NA MESTU - KJER NI JE PRED LETI POKAZA

Bilo je med prvomajskimi prazniki, že pred sedmimi leti, leta 1990. Ljubljancana Hubert Schara in žena Metka sta bila na dopustu v hotelu Zlatorog. Sicer to ni bilo nič novega, saj sta v tiste konce zahajala kar pogosto. Hubert je bil umetnik, arhivar na Institutu za novejšo zgodovino v Ljubljani. Prvega maja sta odšla na sprehod ob hotela Zlatorog proti Savici. To je bil njun zadnji sprehod, kajti tisto dopoldne je Hubert izginil. Mnogi so kasneje govorili, da so ga videli na različnih krajih, pa tudi te govorice so počasi potihle.

Bil je prvi maj pred sedmimi leti. Zjutraj sta Hubert in Metka Schara popila kavico, poklepeta in naredila načrt, kako bosta preživela dan. Odločila sta se za nekajurni sprehod od spodnje postaje žičnice na Komno oziroma k slapu Savica. Na pot sta odšla okrog pol devetih, mimo kraja, ki se imenuje Blato. Na pot, ki pelje proti Savici in se vije v neposredni bližini še nedokončanega vikenda, sta prišla približno dvajset minut čez deseto uro.

Bilo je leta 1990

Ko sta prišla na cesto, se jima je na levo stran odprl pogled po klancu navzgor, na desno pa po klancu navzdol, v isti smeri pa se sliši tudi šum vode. In na tem mestu se je Schara napačno odločil. Zavil je na levo v klanec, misleč, da je Savica na tej strani. Ker je bil praznični dan, je mimo peljalo precej avtomobilov. Dvigovali so prah, ki je sprehajalca motil. Žena je vedela, da hodita po napačni poti,

mislila pa si je, da Hubert že ve, kod morata iti. Tako sta šla eden ob drugem, ne da bi se pogovarjala, približno dvesto metrov navzgor v rahlo vzpenjajočo se klanec. Ko sta prišla do enega izmed ovinkov, je Hubert predlagal, da bi šla skozi gozd, ker ju je neprestano motil prah. Zato sta zavila v gozd, Hubert spredaj in žena zadaj.

Metki se je zdelo, da bo tako pot bolj naporna, zato je dejala, da bo šla raje po cesti. Mož je nadaljeval hojo po gozdni poti. Hubert je imel navado, da je na sprehodih pogosto skočil v gozd, ker ga je kaj zanimalo, in se kasneje vrnil na cesto. Tudi tokrat se je zdelo, da bo tako. Zato je žena odšla s počasnimi koraki naprej okoli desnega ovinka. Tedaj sta se zadnjič videla; ura je bila deset in petindvajset minut!

Delavci v Žagarjevem grabnu

Torek, 20. maja 1997. Sedem let kasneje. Delavci Gozdnega

gospodarstva Bled na pobočjih ob Žagarjevem grabnu čistijo polomljeno in izruvano drevje. Pobočja so strma, drevesa ležijo vsepovprek, prava naravna katastrofa, ki jo je pozimi povzročil Zled. Dohod je težak, le kakšnih sto metrov od tako imenovanega Esa na smučišču v spodnjem delu Žagarjevega grabna. Med delavci je tudi Tržičan Ilija Marič. Čisti pobočje, tako kot vsi drugi...

Pobočje pod Voglom v Žagarjevem grabnu, kjer so delavci GG Bled prejšnji torek našli posmrtno ostanke pogrešanega Schara

»Okrog enim je moralo biti. Tu zgoraj sem čistil drevje in vejevje, zraven je bil še inženir Peter Gašperin. Prišla sva do te korenine. Nenadoma sva zagledala čevljar, skoraj nepoškodovan, in mislila sva, da ga je mogoče kdo med delom izgubil. Potem sva ga natančneje pogledala. Inženir je pogledal v čevljev in iz njega potegnili nogavico. Takrat pa naju je postalo groza; iz čevlja so padle kosti!

Čevljar sva pustila tam in začela iskati naokrog. Našla sva usnjeno torbico, notri so bili dokumenti: članska izkaznica, osebna izkaznica, potni list, vozniška... Videla sva, komu je pripadalo vse to. Pisalo je Hubert Schara! Inženir Peter je poklical policijo. Ta je prišla popoldne in natančno preiskala okolico. Našli so vse polno kosti in druge predmete. Vse je bilo skrito pod listjem. Še kasneje, v petek, sem našel hlačni pas, ki je pripadal izginulemu.

Napačna odločitev

Očitno je bilo torej, da je Bohinjski trikotnik po sedmih letih vrnil eno izmed trupel, ki jih tako ljubosumno čuva. Kaj je navedlo Huberta Scharo, da se je odločil za pot na povsem drugo stran, kot sta z ženo pred sedmimi leti načrtovala, ne bo nikoli jasno. Očitno pa je, da se je takrat odločil za povsem napačno pot, tako kot je žena tedaj tudi slutila. In to ga je stalo življenja. Toda o tem malo kasneje.

»V torek smo bili obveščeni, da so pri čiščenju podrtega drevja v Žagarjevem grabnu našli planinski čevljar in usnjeno torbico, v kateri so bili dokumenti Huberta Schara,« razlaga načelnik UNZ Kranj Boštjan Sladič. »Tja so odšli policisti s policijske postaje Bled, dežurna komisija, javni tožilec in preiskovalni sodnik. V torbici so našli vozniško dovoljenje, osebno izkaznico, hranilno knjižico, potni list SFRJ, žepni nož, svinčnik in še nekaj osebnih predmetov. Pri pregledu okolice so

našli tudi precej človeških kosti ter spodnji del čeljusti, medtem ko drugega dela lobanje niso našli. Našli so tudi budo, moško ročno uro, poročni prstan, avtomobilske ključke... Posmrtno ostanke smo odpeljali na sodno medicino, kjer bodo opravili identifikacijo. Z veliko gotovostjo pa lahko trdimo, da so to posmrtni ostanke pogrešanega Huberta Schara.

Lok in puščica

Vse se torej ujema, dokumenti so dovolj zgovorna pričra, kdo je bil tisti, katerega ostanke

vedeti. Tudi če je res samo zašel v napačno smer...

Bohinjski trikotnik in domišljija...

Že takrat, pred leti, se je prav v zvezi z izginotjem Huberta Schara veliko govorilo o zlovesčem Bohinjskem trikotniku. Ta se razteza na območju kakšnih 40 kvadratnih kilometrov okrog jezera in ga nekateri, morda zgolj zaradi bujne domišljije, primerjajo z Bermudskim trikotnikom. Ali pa tudi ne. Schara je bil tedaj v sedmih letih že šesta žrtev, ki je ni moglo najti na desetine izurjenih gorskih reševalcev, tudi s pomočjo najsoodobnejše tehnike, lavinskih psov in helikopterjev ne. V skrivnostni seriji je bil leta 1984 prvi britanski turist Wolfgang Blayberg. Naslednje leto je v neznanu izginil Franko Cesar, carinik iz Bohinjske Bistrice. O njegovem izginotju se je veliko govorilo in se še govori! Leta 1986 je bilo usodno za Marjana Preglja iz Nove Gorice, leto kasneje za Matildo Mahnič iz Česnice pri Bohinju. Potem je izginil Puljčan Vlado Poropad.

Že takrat so vraževernim oporekali mnogi, ki so te kraje res dobro poznali. »Dajte no, nikar mi ne govorite o nekakšnem trikotniku. Narava v našem lepem Bohinjskem kotu, ki je v bistvu kraški svet, je za marsikoga lahko usodna. Če se pone sreči ali če se odloči, da ga nihče več ne bo našel.« Je takrat trdil načelnik bohinjskih gorskih reševalcev Alojz Arh. Tudi kranski kriminalisti pravijo, da so to le pravljice za otroke. »Res je, takrat se je o tako imenovanem Bohinjskem trikotniku veliko govorilo. Ampak kasneje se je izkazalo, da vendarle ne gre za neverjetna izginotja. Nekaj trupel oziroma okostij smo kasneje našli. Je pa res, da je v tem koncu še vedno nekaj pogrešanih ljudi. Gre namreč za obsežna območja s številnimi previsi, prepadi, jamami in drugimi pastmi. To so pravzaprav brezpotja, kjer je človeka, če se izgubi ali kam pade, težko najti.«

Bohinjski trikotnik pa v mišlih ljudi, še posebej v tem delu, še vedno močno živi. Mnogi so govorili o skrivnostnih peklenskih jagah, spet drugi bi prisegli, da so videli leteče krožnike. Misterij Bohinjskega trikotnika torej ostaja. Morda se je del te zgodbe spet obudil z najdbo posmrtnih ostankov Huberta Schara. Zanimivo je, da je znamenitega Ljubljancana, za katerega so mnogi kasneje trdili, da so ga videli marsikje, tudi v Ljubljani, vrnil na povsem drugem kraju. Tam ni imel kaj početi. In to le kakšnih sto metrov od smučišča, kjer je bilo po navadi vedno veliko smučarjev. Nikogar ni »potegnilo« kakšnih sto metrov v gozd. Je torej tudi ena izmed odkritih skrivnosti Bohinjskega trikotnika po svoje še vedno skrivnost, prav zaradi vseh teh nelogičnosti, ki so Scharo pripeljale tja, kjer je ostal za vedno?

MATJAŽ KRANJEC

Boštjan Kaker bi lahko dobil nižjo kazen, če bi povedal, kje je njegova hči.
(FOTO: MATEJA CELIN)

Nad Antona in njegovo hčer Aleksandro se že lep čas zgrinjajo črni oblaki. (FOTO: MATEJA CELIN)

Boštjanov odvetnik Verstovšek je Munca, na fotografiji, obvestil, da je oče koroške deklice odpovedal sodelovanje z njim in njegovo Svetovalnico. (FOTO: MARKO FEIST)

Ni daleč od doma

V času, ko niti policija ne ve, kje je Klara, smo se obrnili na Zdravka Malnariča s Kala pri Semiču, ki s svojim nadnaravnim talentom išče podzemno vodo in pogrešane ljudi. Z nihalom v rokah in Klarino sliko na mizi je v nekajnem transu začel spraševati. Kmalu je ugotovil naslednje: »Klara je živa, odlično se počuti. Njen oče je zaprt po krivici. Starši od mame so krivi, CSD drži z njimi.« In kje je vendar Klara? »Pokazalo mi je, da je punčka 24 kilometrov zračne linije severozahodno od Mežice! Na avstrijski strani torej. S pomočjo google eartha smo nato ugotovili, da naj bi bila Klara v okolici Železne Kaple, nekeje pod Ojstercem (Hochbühl).

Zdravko Malnarič: »Klara je živa, na Avstrijskem, 24 km severozahodno od Mežice. Odlično se počuti!« (FOTO: LOVRO KASTELIC)

Klare ni že 583 dni, ali je sploh še živa?

⊙ Petletna Klara Kaker je uradno pogrešana od 4. marca 2011
⊙ Skrival naj bi jo oče, ki je bil obsojen na 3 leta in pol zapora

LOVRO KASTELIC
lovro.kastelic@slovenskenovice.si

LJUBLJANA, MEŽICA ⊙ To je zagotovo ena najbolj žalostnih zgodb, kar jih ima Slovenija! Katastrofalni odnosi ter povsem neučinkoviti pristojni organi so rodili koroško deklico, slovensko **Maddie McCann**. Slednja je 3. maja 2007 izginita iz družinskega apartmaja v nekem portugalskem letovišču. Stara je bila štiri leta, če ni mrtva, jih bo kmalu devet. Čeprav se je uradna preiskava končala že junija 2008, jo njeni starši še vedno iščejo. »Policija ni dobila dokazov, da bi bila najina hči mrtva, zato verjameva, da jo bova našla,« je nazadnje dejala njena mati Kate.

Klara Kaker je zdaj stara komaj pet let, svoje mame pa ni videla že 583 dni. »Od 10. oktobra 2010!« pove 27-letna mamica **Aleksandra Tuksar**, ki ne more in ne more pozabiti tega nesrečnega datuma: »Bili sva doma. Pozno sva delali kosilo, tisto, kar je imela najraje, mesek in krompirček. Ob šestih popoldne je prišel ponjo Boštjan, ob devetih zvečer

pa jo je odpeljal v bolnišnico, češ da je bila zlorabljenka. Le kako vendar?!« ji še danes ni jasno, očitno pa niti izvedencu, saj na deklici ni našel ničesar. Tudi tožilstvo je ocenilo: spolne zlorabe ni bilo! Aleksandra se je s Klarinim očetom nazadnje srečala pred letom dni, 16. marca. »Vprašala sem ga: 'Kje je Klara?' Skrivno-

stno mi je odvrnil: 'V škratovski deželi, na varnem.'« Toda kje je to, se še vedno sprašuje suhljata Aleksandra, to se sprašuje vsa Slovenija, sprašuje se policija. Od 4. marca 2011 je Klara tudi uradno pogrešana. Ugrabljena! Zanimivo, tako rekoč odtlej pogrešajo tudi njeno babico, mamo Boštjana Kakerja.

Trgovci s Klaro

Očitno se je družina Kaker zavestno odločila, da bo šla mimo vseh sodnih odredb, ki so deklico (še preden je Boštjan zaradi spolne zlorabe ovadil Aleksandro in njenega očeta Antona, dekličinega dedka) že zdavnaj pravno močno dodelile v varstvo in oskrbo materi. Vse odtlej je Klara ugrabljena, nekeje skrita. Vse odtlej ne obiskuje vrta, niti zdravnik, opozrite, toda otrok je v 583 dneh zagotovo kdaj zbolel, ali ne? Boštjana so pred dnevi obsodili na 3 leta in 6 mesecev zaporne kazni: ker v sotožilstvu z najmanj eno neznano osebo protipravno zadržuje svojo mladoletno hčer in tako preprečuje vse stike z mamo ter zaradi surovega in malomarnega ravnanja z otrokom.

»Treba je varovati koristi otroka, ki so v tem primeru povsem prezrte in spregledane, mati pa je izgubila vsakršen stik z otrokom,« je v obrazložitvi povedala predsednica senata slovenskega okrožnega sodišča **Valerija Matvos Jeromec**. Izvirni greh celotne zgodbe naj bi tičal v civilnem postopku

dodelitve otroka v skrbništvo materi. Kakerjevi vztrajajo, da so se pri deklici pojavile motnje, da so se kazali sumi spolne zlorabe, v krvi da so ji našli alkohol, vendar odgovorni organi vsega tega niso raziskali. »Prav tako je niso zaslišali in je noben izvedenec ni pregledal,« zatrjuje socialni delavec **Matic Munc**, sicer Boštjanov pooblaščenec. »Deklica bi bila že zdavnaj doma, če bi njena mati umaknila izvršbo oziroma ne bi več zahtevala, da je deklica pri njej, torej v okolju, v katerem je bila po mnenju dekličinega očeta zlorabljenka.« Kakerjevi so potem uporabili skrajni izhod in obvarovali otroka pred domnevno pedofiliškim dedkom ter sistemom, ki ne najde načina, po katerem bi

Ugotovila je, da je bil spis od aprila 2010 v arhivu tožilstva in da je tožilka **Silva Cepec**, ki ji je bila zadeva dodeljena, preprosto ugotovila, da gre za

nisem trdil, lahko pa povem, da Boštjanu stoodstotno zaupam! Če je rekel, da je živa in zdrava, potem je!« Govorilo se je, da je Klara pri sorodnikih v

⊙ Tožilka Aleksandra Štiblar trdi, da zadeva že od začetka ni bila zakonita; pristojni niso naredili nič, da bi raziskali sum spolne zlorabe.

spor med starši zaradi dodelitve otroka in da želi oče očrtniti materino družino. Zdi se, kot da je hotel nekdo sum spolne zlorabe pomesti pod preprogo.

Več kot očitno je sistem pogrnil na čeli trti. Boštjanov oče **Zvonko** je pred zaporom od kriminalista **Brgleza** med drugim izvedel: »Da je prebral vsi dokumentacijo in da je bilo prisotnih veliko nepravilnosti, /.../ da je šla moja družina, nič kriva, skozi to kalvarijo, da imamo prav, a da država tega ne bo nikoli priznala. /.../ Da ne bi radi, vendar če bo treba, bomo šli vsi v pripor, in da bo tudi moja žena obsojena kot Boštjan. /.../ Da se bodo zmenili, da Boštjan ne bo zaprt, samo punčko je treba pripeljati. /.../ V nasprotjem nas bo država do konca pohodila in bomo vsi kaznovani!« Zdi se, da je država izgubila tla pod nogami. Izsiljevanja, podtikanja, Zvonku celo sledijo. Država očitno trguje s Klaro!

Nemčiji. Najbrž z okoli 50-letno babico, ki jo po neuradnih informacijah skriva, ker si je nekoč želela hčer, a se ji ta želja ni uresničila. Pa si je prisvojila vnukinjo? Kdo ve. Aleksandra nam je zaupala, da je policija preverila na nemškem naslovu, a je tam ni bilo. Punčko išče tudi Interpol. Zdi se, da je v Sloveniji vendarle ni. Od novembra lani je Klarina slika v javnosti, tako se je v soglasju z materjo odločila policija, ki pa je očitno vendarle predolgo tavalala v temi. Če je res živa in zdrava, kot pravi Boštjan, če je v socializiranem okolju z drugimi otroki, kot je prepričan Munc, in če hodi k zdravniku, potem bi jo zanesljivo moral že kdo opaziti. A je glede na meglen odgovor policije, ki je opravila že več kot 200 razgovorov in drugih poizvedb, očitno ni še nihče! Matica Munca smo vprašali, ali se počuti krivega, ker se je tako dejavno vključil v reševanje Klare, deklice, ki že 583. dan ne vidi mame. »Krivega se ne počutim, odgovornega pač!« je dejal. »Boštjanu sem ves čas govorila, da bo vse okej, toda zdaj bi mu, če bi lahko zavrtel film za dve leti nazaj, svetoval, naj se preseli v Avstralijo...« Kaj pa če je Klara, slovenska Maddie, ki bo morala naslednje leto v šolo, na drugem kontinentu? ■

Nesrečna Aleksandra, ki svojega otroka ni videla že 583 dni. (FOTO: MATEJA CELIN)

Kje si, Klara? (FOTO: PU CELJE)

Klara ali Sara?

»Kriminalisti in policisti Policijske uprave Celje že od marca lani, ko je bila podana prijava o pogrešanju štiriletna **Sare Kaker**, izvajajo intenzivno in obsežno kriminalistično preiskavo glede iskanja deklice,« je pisalo v začetku ohlapnega sporočila, ki smo ga prejel s PU Celje. Nas pa zanima naslednje: ali možje postavte sploh iščejo pravo osebo? Ali morda ne ločijo med Saro in Klaro?

PRI ISKANJU »PODOBNIKOVEGA« AVTOMOBILA AUDI A 6 JE ŠE VELIKO NEZNANK: KDO NOČE PODATKOV OZIROMA POMOČI IN KDO GROZI

Nejeverni policaji tavajo v megli

Dragega avtomobila, s katerim se je vozil podpredsednik vlade, policija še vedno ni našla in namesto da bi ga kriminalisti vsaj poklicali in kaj povprašali, dobiva jasnovidec Zdravko Malnarič iz Bele krajine, ki je tudi sodeloval v akciji Nedeljskega pri iskanju pogrešanega avta, po telefonu anonimne groznje, naj s svojim početjem takoj preneha, ker se bo drugače zanj slabo končalo ... - »Ukradenih avtomobilov ne bom več iskal,« pravi bioenergetik

Bioenergetik Zdravko Malnarič med iskanjem avta, ki so ga sunili Marjanu Podobniku oziroma njegovemu varnostniku. Nihalo mu je doslej že mnogokrat pravilno odgovorilo na zastavljena vprašanja ...

Pritoževanje zaradi ukradenega Podobnikovega avta, ki ga je imela izposojenega od podjetja Porsche Interauto slovenska vlada in ki ga je čuvala varnostna služba, dobiva že grotesken prizvok butalskih epizod iz najbolj komičnih predpustnih časov, saj so slavni avto audi 6 quattro, vreden kar osem milijonov tolarjev, s katerim se je vozil podpredsednik vlade, vendarle varovali najbolj izurjeni varnostniki. Slovenska policija pa ima vse vzvode, torej škarje in platno, da stopi predrznim lopovom v najkrajšem času na prste.

Tudi sumi Marjana Podobnika, da so v krajo avtomobila vpleteni ljudje iz vrha slovenske

politike, kjer se zaradi tega čuti prizadetega celo sam predsednik republike Milan Kučan, so obti-

čali le pri sumih takoimenovanih indicev, ki so vso stvar le še bolj zapletli. Za radovedno javnost

ostaneta tako samo ugibanje in domneva, kaj vse je v ozadju te tako znamenite kraje, ki je vzne- mirila slovensko javnost in postala prvovrsten politični škandal.

So se neznanci ustrašili?

Preko Nedeljskega dnevnika so se v iskanje pogrešanega av-

tomobila vključili tudi nekateri jasnovidci, astrologi in in bioenergetiki, žal, kot trdi jasnovidec in bioenergetik Zdravko Malnarič iz Bele krajine, zaenkrat neuspešno, saj namesto da bi ga tisti, ki se ukvarjajo z iskanjem pogrešanega avta, vsaj poklicali, mu neznanci po telefonu grozijo, naj takoj preneha s tem svojim početjem, ker se bo drugače zanj slabo končalo.

»V svojem življenju sem s pomočjo nihala našel že kar nekaj ukradenih avtov. S klicanjem duhov in pomočjo vrteče se mize, pri čemer sodelujejo tudi moji prijatelji in vaščani, pa se mi zdijo rezultati še boljši. Samo tega si ne upam javno povedati zaradi svoje osebne varnosti. Prav pa bi bilo, ko bi naše delo resno vzeli tudi tisti, ki se s tem uradno ukvarjajo, saj so rezultati nesporni, in tudi pri Podobnikovem avtu bi lahko pomagali.«

Zdravko Malnarič je našel pred kratkim pogrešan tovornjak pa vrelce pitne vode na Vinici v globini 34 metrov. Natančno tam, kjer je domneval, da se nahaja voda. Ko so na njegovo priporočilo začeli vrtati, je voda v veliko veselje domačinov res pritekla.

Iskanje z rezultati

Vodo je našel tudi na Gornjih Lazah pri Uršnih selih, kjer ni daleč naokoli nobenega izvira. Pri podjetju Proket iz Novoga

mesta pa so ga zaprosili, naj pošče žilo tople vode, ki teče od Smarjeških Toplic.

»Res smo šli za nihalom v smeri Dolenjskih Toplic, vse-skozi po topli vodni žili, in prišli do letališča Prečna, do reke Temenice. Tam smo zaenkrat iskanje prekinili. Po topli vodi pa je zahrepenel tudi semiški župan Janko Bukovec, in trdno sem prepričan, da mi bo tudi to uspe- lo, saj se najbrž veliki rezervat tople vode od Toplic širi tudi na stran Gorjancev, v Belo krajino.

Največji podvig pri iskanju pogrešanih ljudi pa je dosegel, ko so ga poklicali svojci pogrešanega Viktorja Jakoba iz Velenja, ko jim je natančno povedal, kje v Paki leži njihov oče mrtev.

Avto čaka na razplet

O izginulem Podobnikovem avtu pa je ponovno rekel tole:

»Avto je še vedno v Sloveniji, skrit nekje v okolici Ljubljane, in čaka na razplet dogodkov, ko pa bo za to primeren čas, če storilci ne bodo odkriti, bo odpeljan v tujino in prodan na črno kakor toliko drugih avtomobilov.

Trdno pa sem prepričan, da ne Podobnik in ne ljudje iz vlade in pri Kučanu nimajo s to krajo nič. Stvari so čisto drugačne, o njih pa bo povedal in so- dil čas.«

LADISLAV LESAR

Bioenergetik našel očeta Viktorja Jakoba

V uredništvu našega časopisa so se po objavi zapisa o ukradenem avtu oglasili svojci pogrešanega Viktorja Jakoba iz Velenja z željo, da objavimo njihovo zahvalo bioenergetiku Zdravku Malnariču in tudi fotografijo njihovega očeta, kar naj bi bilo v dokaz, da ima Zdravko Malnarič res izredne sposobnosti, ki se jih ne bi smelo podcenjevati.

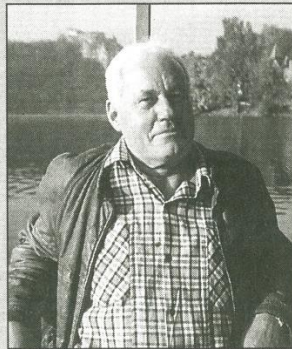
»V Nedeljskem dnevniku smo med drugim prebrali tudi članek o bioenergetiku Zdravku Malnariču iz Kala pri Šemčiču. Zdel se nam je zanimiv, zato smo časopis shranili, nevede, da nam bo že čez nekaj dni v veliko pomoč.

Oče se je vsak teden udeleževal pevskih vaj v Soštanju, ki je od našega doma oddaljen približno tri kilometre. In tako je bilo tudi v četrtek, 24. februarja 2000, ko se ni vrnil domov. Začelo se je vsesplošno iskanje. Sorodniki, prijatelji, znanci, nihče ga od tistega dne ni več videl. Preverjali smo v bolnišnicah, klicali na policijo, kjer smo ga tudi prijavili kot pogrešanega. Ker

ga nismo našli, se je mama spomnila na članek v Nedeljskem dnevniku, preko katerega je tudi izvedela za bioenergetika, s katerim je potem stopila v stik. Poklicali smo ga in prosili za pomoč. Ker v nedeljo 27. februarja ni imel časa, nam je svetoval, naj mu pošljemo očetovo sliko. To smo tudi najhitreje storili, in sicer preko interneta. Zapletlo se je pri sprejemu, zato svojega dela ni mogel pričeti. Medtem smo se obrnili še na več drugih bioenergetikov. Dobivali smo različne odgovore, kot na primer, da naj bi bil še živ, zaprt v nekem prostoru, izsiljevan ali omamljen ... Na podlagi teh ugotovitev smo za pomoč pri iskanju zaprosili tudi gasilce, žal pa niso nič našli.

Po dveh dneh se je oglašil Zdravko Malnarič, ki nam je sporočil, da je oče mrtev in da se njegovo truplo nahaja 2700 metrov od našega kraja, vzdolž reke Pake. Tam je jez in je voda zelo globoka, zato so nam na pomoč priskočili potapljači. Očetovo truplo so našli prav na kraju, ki ga je določil Zdravko Malnarič.

Zdravnik je odredil obdukcijo, ker na kraju samem ni mogel določiti vzroka smrti. Na dokončne izide preiskave bo treba še počakati.

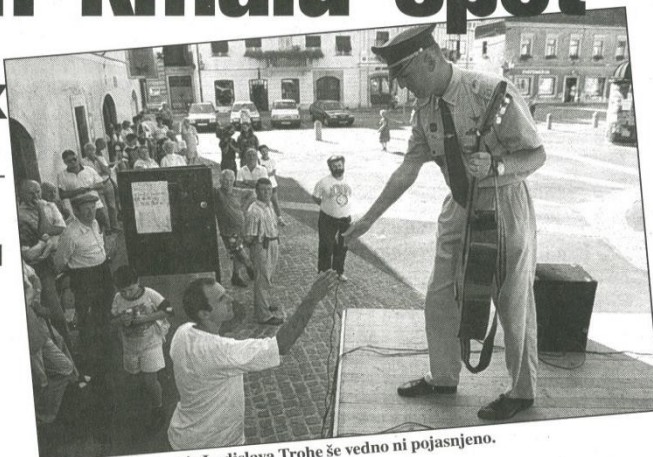
Pogrešani in z nihalom najdeni Viktor Jakob

Na koncu se gospodu Zdravku Malnariču najlepše zahvalujemo, saj je po njegovi zaslugi za nas konec morečega vzdušja, ko nismo vedeli, kaj je z našim očetom. V prihodnje pa mu želimo še ogromno energije in moči za njegovo požrtovalno delo.«

»Nič ne skrbite, saj bom kmalu spet prišel!«

Oče je žalosten, star in bolan in ker mu je pred kratkim umrla žena, se boji, da bo ostal sam, da sina nikoli več ne bo videl – Nihče ne ve, zakaj je major izginil in kje bi lahko bil – Iskalci izgubljenih zatrjujejo, da je živ – Trditve iz knjige še niso dokazane – Kdor poje, zlo ne misli

Skrivnostno izginotje Ladislava Trohe še vedno ni pojasnjeno.

Pri Trohovich v Starem Logu pri Kočevju je žalostno. Vladislav Troha, oče pojočega majorja, pogrešanega Ladislava Trohe, ki je izginil v neznanu, kakor bi se pogreznil v zemljo, je zaskrbljen, saj ga od tistega usodnega dneva v četrtek, 18. januarja, ko je bil zadnjič doma, ni bilo več na spregled. Utihnil je tudi njegov mobilni telefon in tudi na domačem naslovu v Ljubljani, kjer ima družino, se ni več oglasil. Sinovo nenadno izginotje ga je še posebej prizadelo, saj sta se imenitno razumela; če je le mogel, je prišel domov ali vsaj telefoniral. Vladislav Troha je star in bolan. Ker mu je pred kratkim umrla žena, je še bolj žalosten in potrtn in se boji, da svojega sina ne bo videl nikoli več.

»Preprosto ne morem verjeti, da je res vse to, kar ljudje govorijo in pišejo časopisi, da je bil moj sin zapleten v ne-kakšne nerazrešljive probleme, da je bil ugrabljen in nasilno odpeljan, ker je bil nekaterim trn v peti in je kar naprej opozarjal na nepravilnosti v Slovenski vojski.

Gre za vse nas, ne le za majorja

Njegova knjiga Pojoči major je res izšla in imela v javnosti kar velik odmev. Nastopil je tudi na televiziji in povsod zagovarjal resnico, ki je bila zanj bistvo njegovega življenja.

V uvodu k svoji knjigi je zapisal:

»Knjigo posvečam vsem, ki so v času mojega protesta vsaj v mislih podpirali to, kar sem počel, in ob tem niso mislili, da gre le zame, temveč so ves čas vedeli, da gre tudi za njihovo bodočnost, predvsem pa za bodočnost njihovih otrok. Verjamem, da je bilo takšnih

misli zelo veliko. Vesel bom, če jo bodo prebrali tudi tisti, ki so me jezno pogledovali ali celo »pljuvali«. Tudi za kaj takega je potrebno imeti nekaj poguma. Tega jim nikoli nisem zameril, morda je tako zgedalo, ko sem pel: »Bila je huda mravljica«. Posvečam pa jo tudi vsem, ki verjamejo v poštenost, resnico in iskrenost ter niso izgubili upanja, da je tudi v politiki to možno. Aktualni politiki večinoma dokazujejo nasprotno. Le kdor sam hrepeni, ve, kaj je z mano. Zagotovo se rodi tisto, o čemer sanjamo vse dni!«

Naš Ladislav je dopolnil pred kratkim osemindeset let,« pripoveduje njegov oče.

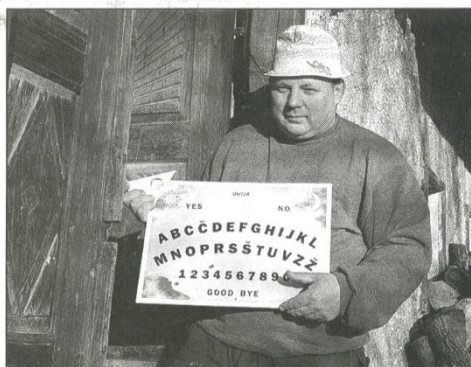
Nič še ni pojasnjeno

»Bil je v redni službi v Slovenski vojski. Ima tudi družino in hčerko. To, da ga je vedno kaj vznemirjalo in da so ga bolele krivice, pa je najbrž podedoval od svojih prednikov. Večkrat sem mu rekel, naj

bo previden, da si ne bo nakopal težav, ki jih je v življenju že tako dovolj. Pa mi je vedno rekel: »Oče, jaz imam tvoj značaj borca in se ne dam.«

O teh svojih težavah tudi ni posebej govoril in jih doma obešal na veliki zvon. Vse je napisano v njegovi knjigi. Lahko pa rečem, da ni do nikogar gojil sovraštva. O njegovem nenadnem izginotju ne vemo nič

pred poslopjem državnega zbora ali na ulici med ljudmi in še posebej na televiziji. Dokazal je, da je človek, ki ljubi publiciteto in medije. S svojo kitaro in majorsko uniformo je bil neke vrste klovn žalostne podobe. Vse tisto o njegovi resnici, napisani v njegovi knjigi Pojoči major, še vedno ostaja in čaka na oceno zgodovine.

Zdravko Malnarič: v iskanje so se vključili tudi radiestezisti in bioenergetiki.

in nihče nam nič ne pove, čeprav ljudje kar naprej telefonirajo in se zanimajo, kako je z njegovo usodo. Ko je bil zadnjič doma v četrtek, 18. januarja, popoldne, ko je šel v Novo mesto, je bil še posebej raznežen in spomnil se je tudi

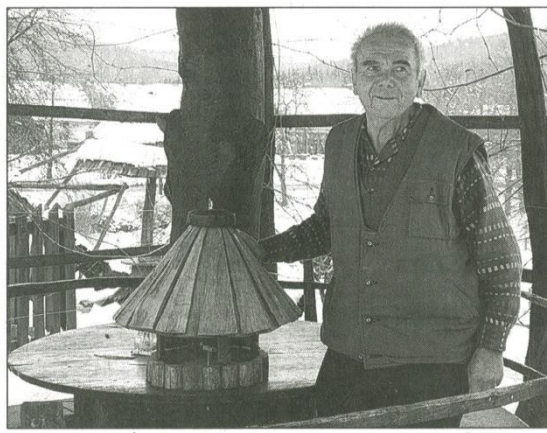
svojega deda in mojega očeta Štefana, s katerim sta bila velika prijatelja, pa stare mame Marije in mame moje žene Marte, ki je žal tudi ni več. Rekel je: »Nič ne skrbite, saj bom kmalu spet prišel.«

Skrivnostno izginotje Ladislava Trohe še vedno ni pojasnjeno. Veliko je vsemogočih ugibanj in eno od teh je, da si je mogoče kar sam izbral začasen dopust zaradi atraktivnosti, ki smo je bili pri njem že vajeni tudi tedaj, ko je tako vztrajno prepeval

Živ, zdrav in na Kočevskem

V iskanje pogrešanca so se vključili tudi radiestezisti in bioenergetiki. Zdravko Malnarič, tisti, ki je našel že veliko pogrešanih ljudi, je s klicanjem duhov, vrtečo se mizo in s posebno tablo, na kateri se samodejno izpisujejo imena, ugotovil, da je pojoči major Ladislav Troha živ in zdrav, da je nekje na Kočevskem in da je na neki način povezan tudi s politiko. To pa je že druga zgodba. Da bi se le končala srečno!

»To je tudi naša in moja največja želja,« pravi Vladislavov oče Vladislav, prinese ptičjo hišico kot nekakšen simbol dobrega in pravi: »Zdaj ko sem že kar nekaj časa upokojeni lovski čuvaj in ne morem več v lovišče med svoje živalske prijatelje, delam ptičje krmilnice in hišice. Razpostavljene so tudi okoli našega doma in vesel sem, če pridejo ptice in čebļjajo ter prepevajo. Pri naši hiši smo vedno radi prepevali. Stari pregovor pravi, da kdor rad poje, zlo ne misli.«

Oč. Vladislav Troha. Fotografija: Miroslav Čuček

Z NAMI SO ŽE ŠESTDESET LET

Malnaričevi s Kala

Kje je Kristina Malnarič s Kala pri Semiču leta 1950 izvedela, da je začel izhajati Dolenjski list, njen sin Zdravko ne ve. Domneva pa, da morda pri maši, saj pravi, da mati, ki je bila kmečka gospodinja, razen k maši, ni hodila od doma. "Dolenjski list je bil takrat edini vir informacij, bil pa je zanimiv, kot je še danes, in zame je zakon. Električno smo dobili šele leta 1954 ali 55, prvi radio je oče prinesel iz Nemčije leta 1963 ali 64, televizija je prišla k hiši še precej let pozneje," pripoveduje Zdravko. Ko je mama pred petimi leti umrla, ga je na svoje ime naročil nje-gov brat Stane, bereta pa ga oba.

Zdravko se še spominja, da so nekaj v Dolenjskem listu najprej prebrali vremensko napoved, da so vedeli, kdaj gredo lahko kositi. Danes pa najprej prebere prispevke, ki so napovedani na 1. strani, pa belokranjske novice, medtem ko ga šport ne zanima. Do naslednjega četrtka prebere še vse ostalo, saj pravi, da toliko lokalnih novic ni nikjer drugje. Predvsem pa ga zanima, ali kje vrtajo za vodo. Tudi sam namreč išče vodo, še posebno toplo. Rad pa s svojo energijo priskoči na pomoč tudi ljudem, za katere iz našega časopisa izve, da imajo zdravstvene težave. "Dolenjski list toliko bolj spoštujem tudi zato, ker je bil prvi, ki je pred 23 leti pisal o mojem

► Zdravko Malnarič

iskanju vode z bejelico," je zadovoljen Zdravko, ki kdaj pokuka tudi na našo spletno stran, a mu je bolj pri srcu tiskani časopis.

M. Bezek-Jakše

DL·M·3·2010

VRTENJE MIZE
PARAPSIHOLOŠKI POJAVI
BIOENERGIJA
OKULTNI POJAVI
ZDRAVLJENJE S POMOČJO PRIKLICANEGA DUHA

LETNIK 16 - ŠT. 184 - NOVEMBER 2008 - 4,50 €

Misteriji

POZOR!
BRANJE TE REVIEJE
LAHKO VPLIVA NA
VAŠE ŽIVLJENJE

ISSN 1318-1777

Prikliče duha, da zdravi

Zdravko Malnarič kliče duhove, išče
pogrešane, nahaja podzemne vode ...

Piramide so!

Mednarodna znanstvena konferenca potrdila
obstoj bosanskih piramid

Zdravila sprožijo samozdravljenje

Zdravljenje od zunaj je le pomoč samozdravljenju

Zakaj sanjamo v simbolih?

Sanjski motivi
imajo fiksen
pomen

Dvom v »magično« tabletko

Aspirin je lahko veliki tihi
ubijalec, ne da bi se tega
sploh zavedali

• **Osupljiva moč čustev** - Čustva so absolutni pokazatelji naših želja • **Peti cikel zgodovine** - Razvoj zemeljske civilizacije glede na sumerske zapise • **Zelenjava** - Jemo presno (1) • **Atlantidske karte** - Predstavitvena informacija • **Post** - Zdravljenje po Hipokratovo • **Mangan** - Vloga kemijskih elementov v človeškem organizmu (22) • **Čudodelni mineral** - Magnezijev klorid za zdravje in pomlajevanje • **Breuss umiril bezgavke** - S pomočjo posta po Breussu zaustavila raka • **Kompost je naš zaklad** - Biološko dinamična metoda pridelovanja hrane (11) • **Razbiranja revije Misteriji** • **Horoskop za november 2008** • **Nenavadna doživetja** • **Novi knjigi** • **Poti do zdravja** • **Prodaja po pošti** • **Oglasi** • **Nagradna križanka 165**

Zdravko Malnarič* kliče duhove, išče pogrešane, nahaja podzemne vode in pripravlja kapljice

Prikliče duha, da zdravi

Dan tone v noč. Stojim sredi sobe v leseni hiši, postavljeni davnega leta 1875, v vasi Kal pri Semiču. Soba je polna: kmečka peč, postelja, v kateri že desetletja ni nihče spal, zavržen pralni stroj, neraben štedilnik, pozabljen šivalni stroj, miza, prekrita z mapami zapiskov in izrezkov iz časopisov, stekleničkami ... In tisto, zaradi česar sem v sobi: miza brez žeblicev, ki se, ko pride duh, vrti. Je ne navadna: podstavek, na njem oboda soda kot »ležaj« za vrtečo ploščo. Nad mizo žarnica. Trije obstopimo mizo in najo rahlo položimo dlani. Zato, da bi se plošča zavrtela. In da bi prišel duh ...

Čakamo. Dlani počivajo na plošči. Z rahlo razprtimi prsti.

Čas teče. Pretekla je minuta, stojimo. Druga minuta, stojimo. Tretja, stojimo. In četrta, peta ... Stojimo, se spogledu-

*Duha pokličem
na pomoč le v primerih,
ko zdravniki ne morejo
več pomagati.*

jemo v pričakovanju in upanju, da se bo kaj zgodilo.

Preteklo je kdo ve koliko minut.

Postajam nestrpen.

Dvom: se lahko leseni krog, ki drsa po obodu soda, res zavrti sam od sebe? Ne da bi ploščo gnalo kaj znanega?

Sredi premišljevanja se spomnim, da sem sam že bil v skupini, ki je »vrtela mizo«. V vasi Lipe pri Vrhniki. Pred leti, ko se nas je zbralo ...

Nekaj zaječi. Okrogla iverna plošča s premerom kakih osemdeset centimetrov se premakne. Vrti se. Sliši se, kako

les drgne ob les. Vrti se v desno. Pospešim korak, da se mi ne izmuzne izpod dlani. Še dvojica hitro hodi ob mizi. Da bi se vrtelo, jih mora biti ob mizi vsaj troje. Ali petero. Liho število. Za več kot pet ni prostora.

Da bi dlani zadržal na vrteči plošči, prilagam hojo hitrosti vrtenja. Ta narekuje ritem. Z dvojico, s katero želimo priklicati duha nekega pokojnika, hodimo usklajeno. Krog za krogom, krog za krogom, ko se zasliši glas Zdravka Malnariča, ki me je povabil na vrtenje in stopa ob mizi v skupnem ritmu:

»Obrni!«

Roke obrnem. Sedaj se plošče dotikam s hrbtom dlani. V trenutku ko obrčamo dlani, miza obstane. Stoji. Minuto. Manj? Več? Ne vem. Spet se vrti. V desno. Pospešujem korak. En krog, dva, tri ... Ukaz:

Soba v stari zapuščeni hiši, v katero pride duh.

Fotografije L.Z.

Hiša iz leta 1875, v kateri je miza, s katero je moč priklicati duha, da bi zdravil.

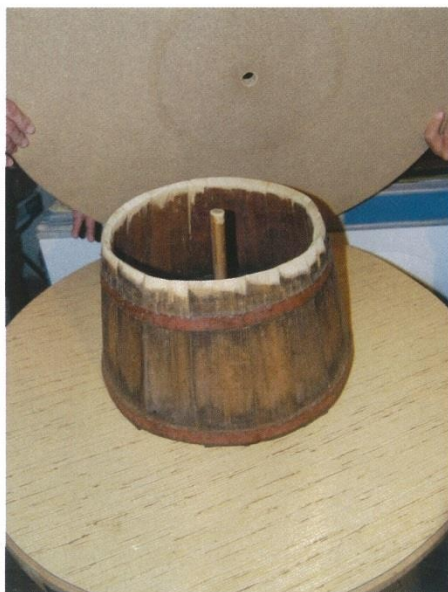
»Obrni!«

Spet dlani na stoječi plošči. Pol minute ... In spet hodim skupaj s ploščo ...

»Ne pritiskajte, dlani naj bodo rahlo na mizi, da se vrti z lahkoto«. Nasvet Zdravka Malnariča. In spet:

»Obrni!«

Tako se ponavlja obračanje dlani in zaustavljanje vrteče plošče deset in večkrat. Prekinitve so vse krajše. Vedno se

Pod ploščo mize je le sod.

vrti v desno. Hodim in hodim okrog nje ... Naposled sprememba. Ko so dlani na mizi s hrbtoma, se naposled zavrti v levo. Potlej se z dlanmi na plošči vrti v desno, s hrbtom dlani pa v levo. Vrti se v desno, se ob obračanju dlani za hip ustavi, pa v levo, v desno, pa v levo, v desno, pa v levo, pa desno, levo ... Odvisno pač od strani dlani.

»Miza je pripravljena,« naposled reče Zdravko. Gre v kot sobe prižgat dodatno manjšo lučko in reče:

»Sedaj bomo dlani položili na mizo tako, da se bodo naši prsti dotikali in bodo dlani tvorile krog. Poklicali bomo duha. Postavljali mu bomo vprašanja. Ko se miza premakne v desno, to pomeni „da“. Če se ne premakne, to pomeni „ne“.«

Dlani položimo na mizo. Na široko razpremo prste, palca se mi stikata, mezinca se dotikata mezincev levega in desnega soseda. Krog je sklenjen.

Zdravko:

»Dobri duh pridi.«

Nič.

»Dobri duh pridi, prosim.«

Nič.

Minute minevajo, Zdravko vabi z dobrodušnim glasom. Presenečenje, da se je miza vrtela sama od sebe, je mini-

lo, napetost v pričakovanju prihoda duha raste.

»Duh, dobri duh, pridi. Prosim.«

»Duh, dobri duh, pridi. Prosim.«

»Duh, dobri duh, pridi. Prosim.«

»Duh, dobri duh, pridi. Prosim.«

»Duh, dobri duh, pridi. Prosim.«

... ..

Miza zaječi. Premakne se. V desno.

»Dobri duh, si prišel ...?«

Plošča se malce premakne v desno.

»Dobri duh, si v sorodu z menoj?«

Miza se ne premakne.

»Dobri duh, si v sorodu s Petrom?«

Miza se ne premakne.

»Kako vam je že ime?« me Zdravko vpraša na hitro.

»Jože.«

»Dobri duh, si v sorodu z Jožetom?«

Napetost, vsaj v meni, je na vrhuncu. Miza zaječi, plošča se premakne v desno. Zdravko me vprašujoče pogleda.

»Žena,« rečem potihem.

»Dobri duh, si Jožetova žena?«

Plošča se ne premakne. Nov vprašujoč pogled.

»Mama,« rečem.

»Dobri duh, si Jožetova mama?«

Plošča se ne premakne. In spet vprašujoč pogled.

»Stara mama,« rečem negotovo v čudnem pričakovanju.

»Dobri duh, si Jožetova stara mama?«

Napetost. Sekunda, dve ... Zaječi. Plošča se premakne v desno.

»Dobri duh, si Jožetova stara mama?«

Plošča se takoj zavrti v desno.

In potem je Zdravko spraševal to in ono. Plošča se je na kako vprašanje zavrtela v desno, včasih se ni premaknila.

Postavljanje vprašanj pa že dolgo ni več osnovni namen, zaradi katerega bi klicali duha:

»Duha pokličem zato, da bi koga pozdravil. In to se mi večkrat posreči,« pravi dobrodušni Zdravko in razlaga, da tedaj, ko pokliče duha, da bi zdravil, postavi na sredo mize fotografijo človeka, katerega naj bi duh ozdravil:

»Primerov hitrih ozdravitev imam

Nihalo je Zdravkovo orodje pri iskanju pogrešanih ljudi.

več. Najbolj mi je pri srcu ozdravitev tri-letnega otroka, ki je imel raka na očesu. Operirali so ga na Švedskem. Ko se mu je bolezen ponovila in so starši čakali na pregled, na katerem naj bi odločili, ali bodo otroku odvzeli oko ali ga ponovno poslali na operacijo, sem poklical duha. Duh je prišel, zavrtel mizo, ko smo imeli v krogu dlani otrokovo sliko. Trajalo je tako kot običajno, manj kot uro. Ko so čez nekaj dni otroka pregledovali v Ljubljani, da bi se odločili, kako naprej, ker bolezen ni popustila, raka niso našli več ... No, pa takih primerov je še nekaj. Vedno seveda ne uspe, saj pokličem na pomoč duha le v primerih, ko zdravniki ne morejo več pomagati in ko gre za rak. Ostalo, no, ostalo se da rešiti na druge načine, z zdravili ... saj je medicina že tako močno napredovala,« pravi Zdravko, ki ima za vsakdanje boleznine kapljice:

»Enkrat na leto pripravim kapljice. Zmešam alkohol in oljčno olje. Steklenico te mešanice vzamem v dnevih med Božičem in Silvestrom v dlani za nekaj

V sredino kroga iz rok Zdravko položi sliko bolnika.

PREPRIČAJTE SE SAMI

Pridite vrtet mizo

Miza, katere plošča se vrti, če nanjo nekaj ljudi položi dlani, je v vasi Podlipa v bližini Vrhlike v gostilni Jurca. Vabimo bralce, da pridejo vrtet mizo drugi četrtek v novembru, to je trinajstega novembra, ob štirih popoldne.

Mizo, v kateri ni nobenega žeblja, narejena pa je tako, da se plošča vrti na oboju soda, je izdelal domačin v vasi Podlipa.

»Tu mize vrtimo že od nekdaj. Čudno, da jih drugod po Sloveniji ne,« pravi Janez Jurca, gostilničar in lastnik mize. Pravi, da se miza vrti kjerkoli, saj so jo že tudi odpeljali iz gostilne na fantovsko zabavo. In se je vrtela prav tako kot v gostilni.

»Pride tudi duh?«

»To pa ne,« pravi Janez. »Spiritizma se pri nas ne gremo. Mi mizo vrtimo le za zabavo. Velikokrat. Ko se zbere nekaj ljudi, ki si želijo takšne zabave.

Miza, katere zgornja plošča, ki tehta vsaj nekaj kilogramov in je položena na obod soda, se vrti, če nekaj ljudi položi nanjo dlani. Več ko jih je okoli mize, hitreje se vrti.

Vrteča miza v gostilni Jurca

Foto L.Z.

Kaj je tisto, kar prihaja iz ljudi in vrti ploščo, ne ve nihče:

»O, saj je že mnogo ljudi poskušalo razvozlati delovanje, najrazličnejši bioenergetiki pa tudi policaji so bili tu s posebnimi inštrumenti, pa do danes še ni odgovora. Jasno je le to, da se vrti v obe smeri, če je ob njej dovolj ljudi.«

Kako se bo vrtela v četrtek, 13. novembra, ta dan je tudi polna luna, ki pa boja na vrtenje ne vpliva, bomo poročali v decembrskih Misterijih.

J. V. ☼

minut in jim tako dam zdravilno moč ...«

Zdravko Malnarič, ki je upokojenec in se s svetom neznanega, kot sam pravi, ukvarja že četrto stoletje, pravi, da kapljice pomagajo pri najrazličnejših boleznih. Za vse bolezni iste kapljice, le število kapljic je od bolezni do bolezni različno.

»Se jih pije z vodo?« vprašam.

»Niso za uživanje. Kapljamo jih po laktu. Koliko jih nakapljamo, je odvisno od bolezni. In paziti moramo, da se s stekleničko, ko kapljamo, ne dotaknemo kože. Dotik učinkovanje uniči ...«

Koliko kapljic naj človek nakapa na laket, da se znebi bolezni? To Zdravku pove nihalo. Predse položi sliko človeka, postavi vprašanje in nihalo pove. Vsakemu drugače. Kapljice je treba kapati na laket mesec dni.

»Vedno pomaga?«

»To pa ne. Odvisno od bolezni in v kateri fazi je bolezen.«

»Koliko jih je treba nakapljati za visok tlak?«

»Ne delujejo, za to so zdravila.«

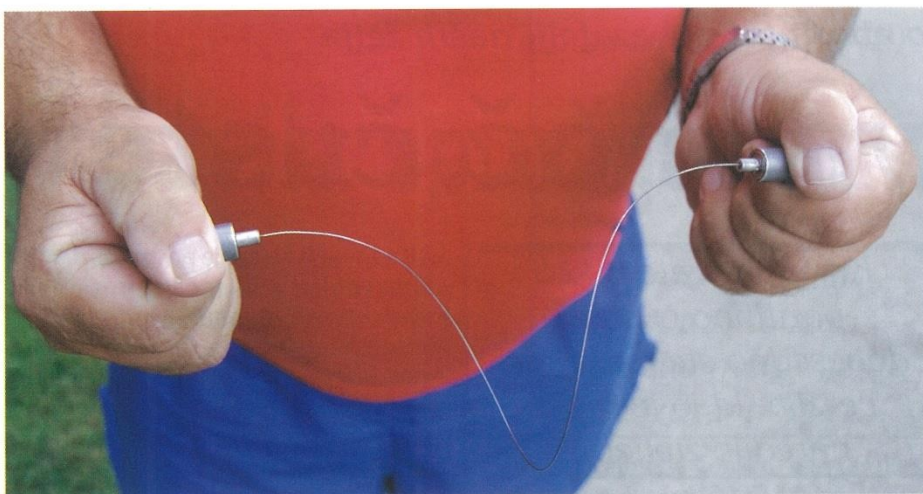
»In duh, vedno ozdravi rakavega?«

»Ne. Pri raku so uspehi, a ne takšni kot s kapljicami. Saj pokličem duha, da pomaga zdraviti, le tedaj, ko medicina bolniku ne more pomagati. Ko ni medicinske možnosti. Priklic duha je zadnje, prej je treba izrabiti vse medicinsko znanje,« je prepričljiv človek, ki ni le zdravilec. Raje kot z zdravljenjem se ukvarja z iskanjem vode in pogrešanih.

»Voda, predvsem topla, iz globin, je lahko velik prijatelj človeku. In jaz jo znam najti. Najti vodo sploh ni težko, malo dalj pa traja, da ugotovim, ali je topla ...«

Stopa po dvorišču in med prsti drži nekake ležaje, v katere je vpeta žica, podobna jekleni struni. Ko stopa, se žica vrti proti njemu, podzemeljska voda obrne vrtenje v drugo smer. Proč od telesa. In nekajkrat preide mejo. Nad tokom se žična zanka vedno obrne proč od nje, ko tok preide, se žična zanka spet vrti proti njemu.

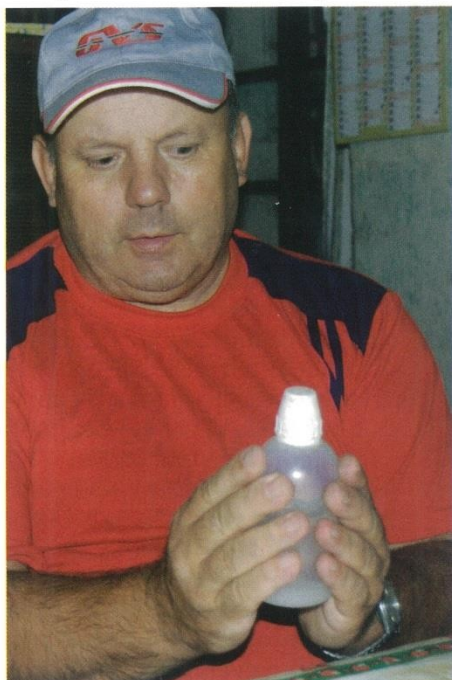

Zadnje čase je Zdravko najbolj zaposlen z iskanjem vode in si pri tem pomaga z bajalico, ki jo je naredil sam.

Bi se meni tudi?

»Lahko poskusim?« vprašam.

Vzamem oležajeno žico v roke. Ponavljam njegovo pot. In tudi meni se žica počasi obrača tako kot njemu. Njeno vrtenje se obrne na kraju, kjer je pod zemljo voda, in se obrne spet v drugo

Zdravilne kapljice ustvari tako, da v mešanico alkohola in oljčnega olja med dlanmi vnese zdravilne informacije.

smer, ko sem na tleh, pod katerimi ni več vode.

In kako ugotovi, da je voda topla?

»To pa je malo težje,« pravi in poudari, da ga še nobeno podjetje ni zaprosilo za pomoč pri iskanju vode, pač pa vse večkrat pomaga posameznikom:

»Vse več se jih zanima za toplo vodo, da se bodo lahko z njo ogrevali. In te vode je tu pri nas veliko. Med Dolenjskimi Toplicami in hrvaškimi Leščami je osem metrov široka vodna žila, ki ima temperaturo devetintrideset stopinj. Gre mimo Srednje vasi, Dragatuša in Vinice ... Pri Dragatušu so zavrtali sedemkrat, pa je niso našli. No, niso vrtali tam, kjer sem jim rekel, da je voda,« se posmeje, ker se strokovnjaki zanašajo na svoje znanje, on pa meni, da je vrtljiva žica nezmotljiva.

Skoraj toliko veselja kot z iskanjem vode ima z iskanjem pogrešanih ljudi:

»Tu sem nezmotljiv. Z iskanjem ljudi sem pravzaprav začel spoznavati ta svet nenavadnega ...«

Ko je pred davnimi leti, tedaj je bil zaposlen v Gotenici in je med službo lahko tudi kaj prebral, v neki reviji bral o nihalu in njegovi uporabi, je hotel to, kot vedno, tudi preizkusiti. Pisalo je, da se da z nihalom najti človeka. In prav tedaj jo je eden izmed jetnikov pobrisal

iz zaporov v Dobu. V časopisih je to pisalo in Zdravko se je odločil, da ga bo našel z nihalom:

»Ugotovil sem, da je pobegnil v Novi Sad. Tako mi je napovedalo nihalo. Po mojem ni mogel tako enostavno v tako kratkem času priti tako daleč. Nihalo me pač ni prepričalo. A ko sem v časopisu prebral, da so pobeglega prijeli v Novem Sadu, sem dobil potrditev, da jaz zmorem to, kar sem prebral, da zmorejo drugi. Potem sem vadil in vadil in vadil in sedaj je moj rezultat iskanja vedno točen. Le če je izginotje povezano z vodo, se lahko zmotim za kak kilometer, več pa prav gotovo ne ...«

»Tisto deklico, Angležinjo, ki je lani izginila v Španiji in je ves svet pisal ...«

»Živi. V Španiji. Pod drugim imenom. Madeleine McCann so na Portugalskem ugrabili. Starša pri tem nimata nič. Ukradli so jo po naročilu. Maddy, kot so jo klicali ljubkovalno, živi pod drugim imenom in priimkom v Španiji, v mestu Burgos. Dvesto petdeset metrov južno od središča mesta, od tod veliko potuje, največkrat v Francijo. Staršev še ne pogreša ...«

O svojih ugotovitvah je obvestil policijo. Kaj je ta storila, ne ve. Uradno za Maddy ni sledu.

Pri iskanju uporablja nihalo. V začetku je nihal nad zemljevidi, sedaj si kraje izpisuje in povsem zaupa nihalu, ki mu ga je, do grama natančno, izdelal bratranec. Nihalo mu daje odgovore na vsa vprašanja, a za nekatere stvari ga noče uporabiti:

»Poskusil sem že vse mogoče. Tudi napovedati izpitna vprašanja ...«

»In?«

»Izbral sem prava. Študentka je na izpitu potegnila vprašanja prav iz tistih poglavij, ki jih je napovedalo nihalo. To se je hitro razvedelo in študentje bi zelo radi prihajali k meni. Vendar to ne gre. Naj se kar učijo, saj zato hodijo v šolo. In jim ne pomagam več.«

J. V. ❄

* Zdravko Malnarič: 041/508 333

NA KRAJU SAMEM

Nekaj parapsihološkega za poskušnjo

Ko beseda nanese na parapsihologijo, se najdejo ljudje, ki popolnoma verjamejo vanjo, spet drugi z njeno pomočjo iščejo odgovore, ki jih drugače niso mogli dobiti, tretji pa le zamahnejo z roko. Zase lahko trdim, da stojim trdno na tleh in da me ne premakne ravno vsak piš. A poklicni "firbec" in pripovedi ljudi o tem, kako jim je s svojimi sposobnostmi pomagal Zdravko Malnarič s Kala pri Semčiču, so me gnali, da sem se odločila prisostvovati eni od njegovih, lahko bi rekla, parapsiholoških seans.

Zdravko ni imel nič proti, in še preden so se okrog mize, s pomočjo katere so priklicali dobrega duha, zbrali vaščani, ki mu pomagajo na seansah, mi je povedal marsikaj zanimivega. Malnarič priznava, da ima nekoliko več bioenergije kot drugi ljudje, seveda pa je pomembno, kam in kako jo usmeri. Da je v tem pogledu nekoliko drugačen od drugih, je odkril povsem po naključju. Pred petnajstimi leti je v časopisu prebral, da je iz sarajevskega zapora ušel za pornik. Zdravko je na nitko navzval matico od vijaka ter začel z njo nad zemljevidom iskati, kam se je zatekel ubežnik. Ugotovitev je obdržal zase, saj ji ni posvečal posebne pozornosti. Čez čas je v časopisu prebral, da so zapornika našli prav tam, kjer je pokazalo njegovo preprosto nihalo. Zato je poskušal poiskati še nekaj pogrešanih oseb in predmetov, in ko je ugotovil, da je uspešen, se je seznanil z izkušeno Milko Petrovec-Koprivico iz Ljubljane in iskala sta skupaj. Seveda pa se je tudi izpopolnjeval in prebral veliko literature.

Najprej nihalo, sedaj še miza

Iskal je tudi nevarna sevanja pa vodne tokove. "Ko so hoteli v moji okolici vrtati vrtnice za črpanje pitne vode, sem jim svetoval, kje naj se lotijo dela. A geologi so sodelani ljudje in mi niso verjeli. Delali so po svoje, pričakovane vode pa ni bilo. Če bi imel denar, bi plačal vrtnice tam, kjer bi sam določil ter dokazal strokovnjakom, da imam prav," pravi Malnarič, ki se je spustil tudi v zdravljenje. A pravi, da ga je zdravljenje z rokami preveč izčrpalo, zato sedaj pripravljiva kapljice, oplemenitene z njegovo bioenergijo.

Ze po prvih uspehih so se na danes trinašdesetletnega Zdravka s prošnjami za pomoč začeli obračati številni ljudje. Glas o njegovi sposobnosti se je namreč hitro razširil po vsej Sloveniji. Večina želi, da najde pogrešane osebe ali predmete, nekateri ga sprašujejo tudi o svoji bodočnosti ali o tem, katere odločitve naj izberejo. Vendar Malnarič nerad napoveduje prihodnost, rad pa pomaga pri iskanju pogrešanih. Vsa ta leta si je pomagal z nihalom, pred dvema mesecema pa je sredi sobe v stari kmečki hiši postavil mizo. Nanjo je dal kebel, v kakršnega so nekoč nabirali grozde, ki pa mu je odzagal ročaja, ter nanj položil veliko vezano ploščo. To so pripomočki, s katerimi ob pomoči v začetku omenjenih sovaščanov prikliče dobrega duha. Z odgovori, ki jih dobi od njega, pa le še potrdi tisto, kar je dognal z nihalom.

Navadno se na tovrstnem srečanju dobijo enkrat na teden. Zdravko pravi, da bi izgubili preveč energije, če bi bile seanse pre pogoste. Sicer pa so srečanja odvisna tudi od tega, koliko prošnje dobi. Navadno mu ljudje pošljejo pismo, v katerem razložijo problem in zastavijo vprašanja. Nekateri so zelo redkobesedni, drugi napišejo roman v malem. Priložijo še predmet, ki je kakor koli povezan s človekom, živjaljo ali predmetom, o katerem želijo zvedeti čim več podatkov. Najpogostejše pošljejo fotografije, včasih tudi Malnaričevih besedah dovolj tudi podpis, las, noht ali kakršen koli drug predmet.

Vrteča deska

Čeprav me je, ko je Zdravko privolil, da sem na seansi, spreletelo, da bi me bilo morda strah in bi se lahko osmešila, pa se mi potem, ko mi je natančno razkazal mizo in sem ugotovila, da je ne

poganja elektromotor, vse skupaj ni zdelo nič nenavadnega. Povabil me je, naj stopim k mizi in položim nanjo dlani. Razložil mi je, da se mora miza segreti. Kaj to pomeni, sem doumela šele potem, ko se je po nekaj minutah začela vezana plošča vrteti in sem skupaj z njegovimi sokrajani tekala okrog nje. To premikanje je po Zdravkovih besedah povzročila naša bioenergija. Zase vem, da nisem s porivanjem deske prav nič pripomogla k njenemu gibanju. Če pa bi kaj takega počeli ostali, bi jim to gotovo težko uspelo, ko so morali obrniti roke tako, da so se deske dotikali s hrbtno stranjo dlani. Takrat se je tudi deska začela premikati v drugo stran.

Kot je dejal Zdravko, se je takrat v keblu napirala bioenergija, ki da jo bodo potrebovali, da bodo

Z NIHALOM DO ODGOVOROV - Zdravko Malnarič je poldrugo desetletje s pomočjo kovinskega nihala pomagal ljudem pri iskanju pogrešanih ljudi, živali, predmetov, razvozal pa je še marsikatero drugo uganko. Zadnje časa pa odgovore, ki jih dobi s pomočjo nihala, prevetri s pomočjo mize, ki daje po njegovem mnenju še natančnejše podatke.

priklicali dobrega duha. Priznam, da še vedno nisem natančno razumela, za kaj gre. Tudi zato, roko na srce, ker se nikoli nisem posebej zanimala za parapsihologijo, ki je, kot sem pozneje prebrala v Enciklopediji Slovenije, "panoga psihologije, ki preučuje duševne pojave, nepojasnljive z do zdaj sprejetimi znanstvenimi načeli in zakonitostmi". V širše področje parapsihologije spadajo med drugim tudi stiki z duhovi, in prav to naj bi ta večer počeli na Kalu.

Odgovori maminega dobrega duha

Ko je šlo zares, me niso več potrebovali. Obsedela sem za sedenjo mizo in natančno, da mi ne bi ušlo kaj nenavadnega, opazovala pet možakarjev, ki so se postavili okrog mize, z rokami na deski tako, da so, dotikajoč se z mizini, sklenili krog. Pri tem je menda pomembno, da je število ljudi neparo, Zdravko pa ima najraje, da so vedno isti. Malnarič je pričel klikati dobrega duha. Svojo prisotnost je duh po nekaj minutah potrdil z zamikom deske v desno za približno četrt kroga. Tudi sicer mi je Malnarič postavil takšna vprašanja, da je odgovarjal le z da ali ne. Ob negativnem odgovoru je miza obmirovala. Zdravko se vedno pozanima tudi, čigav je dobri duh, kajti vedno jih obišče duh pokojnika, ki je bil v sorodu z enim od stoječih okrog mize. Ko so zvedeli, da jim bo tokrat pomagal duh mame enega od možakarjev, ki je umrla pred štirimi leti, so začeli reševati primere.

Tokrat so jih v dobri uri rešili kar osem. Iskali so psa, kar se sicer zgodi bolj redko, pa fanta, ki so ga nazadnje videli pri koči v bližini slapa Savica, dekle, ki je pobegnilo od doma pred dvema letoma, in možakarja, ki je pred časom odšel od doma, potem ko je pobral denar in vzel avto. Iskali so tudi sledi za človekom, ki je izginil kmalu po končani drugi svetovni vojni, in možakom, za katerim so domači izgubili vsako sled leta 1965. Nekateri je zanimalo, kje so predmeti, ki jih nikakor niso mogli najti, druge zopet njihova prihodnost. Včasih je iskal tudi ukradene avtomobile, a so mu, potem ko jih je našel, takovi nekajkrat grozili, zato jih ne išče več. Od duha so želeli dobiti čim več informacij, in čeprav se je

z njim pogovarjal le Zdravko, so mu s vprašanji pomagali tudi drugi. Seveda pa je moral biti z duhom ves čas zelo ljubeziven. Večkrat ga je vprašal, če želi še sodelovati in odgovarjati. Vedno pa je dobil pozitiven odgovor.

Na koncu se je Zdravko zahvalil duhu za sodelovanje in ga prosil, naj odide. Preden pa so možakarji zapustili mizo, so se pripravili, da je zares odšel. Malnarič vedno kliče le dobrega duha. Pravi, da hudobnega ni težko priklicati. "Pride takoj, a težko odide. V knjigah sem prebral, da se lahko "srečanje" z zlim duhom konča celo tragično. A moj namen je zgolj pomagati ljudem s pomočjo bele magije. Poznam tudi črno magijo, toda še na misel mi ne pride, da bi se ukvarjal z njo. Če pa z vem zanj, jo skušam preprečiti," pravi Zdravko. Po njegovih zatrjevanjih je bilo vsaj 90 odstotkov njegovih napovedi pravih, najbolj natančne podatke pa mu uspe dobiti takoj po mlaju. Čeprav bi želel, da bi mu vsak, ki ga prosi za pomoč, sporočil, kako uspešen je bil, pa mu marsikdo na koncu ne reče niti hvala. Zgodi pa se, da pridejo k njemu po nasvet sosedje ali sorodniki ljudi, ki jim je že pomagal, in mu povedo, kako natančen je bil v napovedih. Domneva, da marsikdo molči o njegovih uspehih preprosto zato, ker se boji, da bi mu storitev zaračunal. V resnici dela zastonj, od dobre volje ljudi pa je odvisno, če mu kaj primaknejo.

Tudi pogovori z duhovi?

Na Zdravka in njegovo delo so v začetku sovaščani gledali nekoliko postrani, z nezaupanjem, a so se do danes povsem navadili. Tudi med tistimi, ki se obrnejo nanj, so

v glavnem takšni, ki zares potrebujejo pomoč. Najde pa se tudi kakšen, ki se želi pošaliti, a ga kaj hitro razkrinka. "Včasih mi kdo zaupa, da v vse skupaj ne verjame, a vseeno išče odgovore na njegova vprašanja. Marsikateri mi je potem, ko je spoznal, da sem imel prav, priznal, da je spremenil mnenje o mojem delu," razlaga Malnarič. A če bi kdo utegnil pomisliti, kako srečen mora biti, ker najde rešitve za toliko ljudi, in zato najbrž ne skopari niti s pomočjo samemu sebi, bi ga razočaral. Pravi, da sebi ne more pomagati. Nihalo obmiruje, zato z mizo še niti poskusil ni. Pri drugih pa ni iskal pomoči, ker se boji, da bi naletel na lažnega bioenergetika. Vendar si tega, da lahko pomaga le drugim, sebi pa ne, ne žene preveč k srcu.

"Sedaj razmišljam predvsem o tem, kako bom prodir čim globlje v parapsihološki svet. Zelim, da dobri duh ne bi odgovarjal le z "da" ali "ne", ampak bi tudi pisal in bi se z njim pogovarjal s pomočjo starega radijskega aparata," je naštevaj Zdravko. Mene pa je, priznam, spreletaval srh, česar očitno ni opazil, kajti obljubil je, da bom takrat zopet dobrodošla na seansi. A kljub vsemu, kar sem videla in slišala v stari kmečki hiši sredi Kala, sem, kot sem napisala že na začetku, ostala trdno na tleh. Vsaj za nekatere njegove napovedi, do katerih se je tisti večer dokopal s pomočjo duha in mize, pa bo mogoče že v kratkem ugotoviti, ali so bile pravilne. Ne nazadnje pa bom eno od ugotovitev lahko preizkusila tudi na lastni koži: zvedela sem namreč, da bom še dolgo novinarka pri Dolenjskem listu.

MIRJAM BEZEK-JAKŠE

KLICANJE DUHOV - Z rokami na vezani plošči, pod katero je kebel, ki stoji na navadni kuhinjski mizi, Malnarič s pomočjo sosedov prikliče dobrega duha. Pravi, da prihod duha občuti kot nenavadno toploto ali hladno piš. (Foto: M. B.-J.)

PISMO IZ SARAJEVA

Državni prazniki - posebnost

Oglašam se vam kot vaša bralka iz tujine. Ze 34 let živim v Sarajevu. Odkar se je Slovenja osamosvojila, se tamkajšnji Slovenci družimo v Zvezi Slovencev in Kulturnem društvu Cankar. Tam prebrim Dolenjski list. V mladosti sem živela v Zasavju, kjer sta bila moja starša učitelja. Moj oče Stanko Škočir je bil tudi sodelavec vašega časopisa in ob njegovi smrti leta 1987 ste o njem napisali lep članek.

Vem, da je Slovenija sedaj samostojna in da ni več tako povešana s kraji nekdanje skupne domovine kot nekoč. Pa vendar morda katerega od vaših bralcev le zanima, kako je v Sarajevu po vojni, čeprav je od nje minilo že več let, kot je trajala. Bosna in Hercegovina je država, ki ji na svetu gotovo ni primere. Posebnost so predvsem državni prazniki. Ker je komunističnemu režimu "odvojnilo", se vsi verski prazniki javno praznujejo. V dveh entitetah je menda dan žena, 8. marec, eden redkih, ki ga praznujejo v vsej državi, pa čeprav ni dela prost dan. Celo novo leto praznujemo različno, po julijanskem in po gregorijanskem koledarju, da o praznikih treh ver, ki se ujemajo s tremi narodi, niti ne govorimo.

Lakote, takšne kot je bila med vojno, res ni več oz. lahko rečem, da vsi niso več lačni. Mnogi namreč živijo prav razkošno, drugi pa se vrtijo okoli smetnjakov. Ekolo-

gi so poskusno uvedli raznobarvne smetnjake z napismi: Steklo, Papir in Plastika, vendar jih nihče ne spoštuje. Morda bi bilo več zanimanja za smetnjak z napisom "Star kruh", vendar ga še niso uvedli. Tako nekateri, ki ne morejo jesti en dan starega kruha (res se zelo drobi), ga, da bi malo pomirili vest, ne vržejo naravnost v kontejner, temveč lepo zavezane v vrečke obesimo na smetnjak. Tako tisti, ki nimajo denarja niti za kruh, dobijo kruh v čisti embalaži. Lepo vas pozdravlja vaša bralka.

LJUBICA AVRAM

Sarajevo, BIH

SEDMOŠOLCI V GARDALAND

LJUBLJANA - Prejšnji četrtek se je z zbranjem slovenskih sedmošolcev v ljubljanski osnovni šoli Toneta Čufarja zaključila akcija ob tednu boja proti raku. Izbrali so 100 potnikov, ki bodo šli ob koncu leta v zabavišni park Gardaland v Italiji in ki so v začetku šolskega leta podpisali zaobljubo, da ne bodo pržili cigarete. Samega zbranja so se udeležili tudi štiri učenci iz osnovnih šol Šmarjeta in Trebnje, iz dolenske regije pa je bilo izbranih osem učencev. Sicer je bila letošnja udeležba nekadilcev zelo slaba, kar vzbuja veliko zaskrbljenost. Prihodnje leto bo Zveza društev za boj proti raku podobno zbranje pripravila na eni izmed novomeških osnovnih šol.

Primskovški gospod s čudodelno močjo

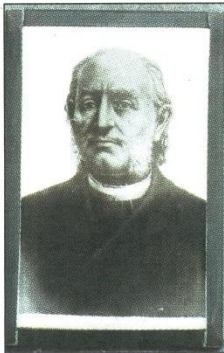
Pred več kot sto leti so k primskovškemu župniku Juriju Humarju hodili po zdravje in drugo pomoč od vsepovsod – K sila skromnemu in preprostemu možu so romali tako običajni ljudje kot takratna smetana, denimo španski prestolonaslednik – Na Primskovo, ki je lepa izletniška točka, ljudje še vedno romajo na Humarjev grob in pričajo o še vedno živi čudodelni moči

VLADIMIR JERMAN

Primskovo je malce skrivnosten kraj. V Sobračah, vasi ob cesti, ki pelje iz Ivančne Gorice proti Litiji, nas kažipot za Primskovo pošlje na desno. Potem pa kraja kar ni, kažipot pa tudi ne.

»Kar asfalta se držite, prišli boste v Mišji Dol, kar naprej v hrib peljite. Na vrhu boste ugledali cerkev,« so nas usmerili pri neki hiši. Ko smo po rebri prispeli na preval, je tabla oznanjala, da je vas na desni Gradišče, zato smo zavili levo in prišli v Kopačijo. Kje je Primskovo?

»Pravzaprav je Primskovo na Dolenjskem skupni izraz za štirinajst zaselkov, ki so razpotegnjeni v dolžini kakih štirinajst kilometrov v smeri severovzhod–jugoza-

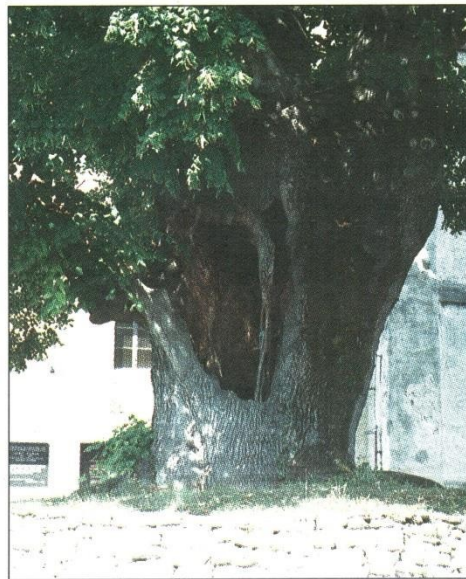

Jurijeva podoba z njegovega groba

hod. Ob vznožju Primskovega se strmo dviga grič, imenovan Primskova gora. Po njem se vije naselje Gradišče; zraven spadata še za-

selka Kremenjak in Kopačija, kjer so pošta, trgovina in gostilna. Na vrhu Primskove gore je venec gospodarskih poslopij z mogočno župnij-

Nekaj skrivnega je na tej 592 metrov visoki gori, s katere seže pogled do Gornjancev, Julijcev in Kamniških Alp, še vedno. Na vzpetini,

Znamenita stara lipa s kamnitimi sedeži okrog debla vrh Primskove gore

ska cerkvijo in župniščem, starodavno lipo ter še dvema cerkvama,« nam je pozneje razložil župnik Pavel Sporn.

Ustno izročilo pravi, da te gore niso Turki nikoli zavzeli. Ljudje so se tja zatekali v tabor, od koder je skrivni hodnik vodil do izvira potoka Daljnice.

na kateri so v eni od treh cerkva pokopani bogenšperški graščaki, je veliko točk tako imenovanega sevanja. Kaj to je, ne ve nihče natančno. Gre za naravni pojav. Na teh točkah začetijo občutljivejši ljudje mravljinčenje

Sedanjemu župniku Pavlu Spornu ljudje pripovedujejo, da je Humarjeva čudodelna moč še živa.

kože, srce jim začne hitreje utripati ali pa zaznajo težave z ravnotežjem.

Samospoštovanje

V ljudsko izročilo se je s čudodelno močjo – tudi sami smo slišali ohranjeno zgodbo pri vaščanu – vpisal primskovški župnik Jurij Humar. O njem je pisal tudi pisatelj Janez Trdina in časnik Jutro, Slovenec ter Slovenski narod. Leta 1819 na Vodica pri Mekinjah blizu Kamnika rojeni Jurij je prišel za dušnega pastirja na Primskovo 14. aprila 1876, prav na svoj rojstni dan. Tu je živel do

smrti 19. decembra 1890.

Ob starodavni mogočni lipi vrh gore stoji Marijina cerkev, kjer na spominski plošči piše, da je bil Jurij – duhovnik, zdravnik, kulturnik in zaveden Slovenec – po nečem še prav poseben: »Številni bolniki iz domovine in tujine so prihajali k njemu iskat pomoči. Bolezni je premagoval z molitvijo in duhovno močjo, združeno z magnetno močjo. Vsem je nesebično pomagal.«

Župnik Sporn nas je še posebej opozoril, da je Humar hotel, naj imajo ljudje samospoštovanje. Ljudi je k temu navajal in vzgajal. Očitno je bil prepričan, da je to pomembno tudi za zdravje.

Humar je v oporočki zapisal, da bo imel moč delati dobro tudi potem, ko bo v nebesih. Da je tako, ne obeša na velik zvon. Župniku Spornu pripovedujejo ljudje, ki obiskujejo Humarjev grob na Primskovi gori, da je res tako. Prižigajo sveče, prinašajo sveže cvetje in zapišejo svoje zgodbe v knjigo vtisov, prošenj in zahval. Nekateri se udeležijo tudi nedeljske maše ob desetih, mnogi obiščejo Primskovo goro na Humarjevo nedeljo sredi oktobra.

Ko smo župnika povprašali o Humarjevi blaženosti, je potrdil, da bi bilo mogoče pričakovati postopek za njegov oltar.

Naslednji dan je opazil, da so hude bolečine v hrbtenici izginile

Prosil in bil uslišan

Zdravka Malnarčiča, radiotelezista in zdravilca iz Kala pri Semiču, so skoraj deset let pestile bolečine v hrbtenici. Ni se jih mogel rešiti ne z blokadami ne s fizioterapijo ne z mazanjem s šentjanževim oljem in drugimi mažami. Izginile pa so čez noč, ko se je v svoji stiski s prošnjo obrnil k Marijinemu kipu v bližnji cerkvi Sv. Lenarta, ki ga je prinesel iz portugalske Fatime. Od takrat se niso več pojavile.

Na zgodbo o pastirskih iz Fatime, ki se jim je vsakega trinajstega v mesecu med majem in oktobrom leta 1917 prikazovala Mati Božja, je Zdravko prvič na letel v cerkveni knjigi pri sosedovih v očetovi rojstni vasi Omoti pri Semiču. Nečaka Toneta je prosil, da mu pokaže kakšno zanimivo knjigo zgodb. Ko sta šla po stopnicah v zgornje prostore, je zagledal rumeno knjigo s sliko treh fatimskih pastirkov. Prosil je, če si jo lahko izposodi in jo je nato doma na dušek prebral. Zgodba, ki jo je slišal od matere že kot otrok, ga je tako prevzela, da je sklenil obiskati Fatimo.

FATIMSKA MARIJA

Priložnost se mu je ponudila leta 2001, ko se je pridružil skupini romarjev. Ko je prišel v Fatimo, se je, kot sam pravi, do potankosti vse ujemalo z opisom v knjigi. Tam ni sicer ničesar posebnega videl, se je pa pozneje doma zgodilo nekaj, kar mu je vilo vero v višjo silo.

»Po ogledu kraja prikazovanja smo se malce sprehajali po mestu. Nedaleč od nastanitve sem v izložbi uzrl kip Fatimske Marije. Prevzela me je njegova lepota in zaželel sem si, da se prek tega kipa povežem z božjo ljubeznijo. Kupili smo ta prelep, 120 centimetrov visok kip in ga srečno pripeljali v Smrečje. Na meji

Njegova sestrična, ki je imela Crohnovo bolezen, je prosila Marijo za zdravje in bila uslišana.

med Italijo in Slovenijo je bila takrat še carina, a nas noben carinik ni vprašal, če imamo kaj za cariniti. Božja previdnost je delovala že tedaj.

To Marijo so želele videti tudi redovnice iz Mengša, pri katerih je bila tudi Marnova Anka iz Omote, ki je bila bližnja sosedka mojih prednikov. Redovnice so ob kipu veliko premolile in prosile za uslišanje prošnji,« pojasnjuje naš sogovornik.

USLIŠANE PROŠNJE

Kot pravi Zdravko, so kip Fatimske Marije slovesno pripeljali 13. oktobra, na dan zadnjega prikazovanja v Fatimi, v cerkev svetega Lenarta na Kalu. Bila je velika slovesnost, ki se je udeležilo mnogo domačinov. Procesija se je usta-

Zdravko Malnarčič*

Spol: moški

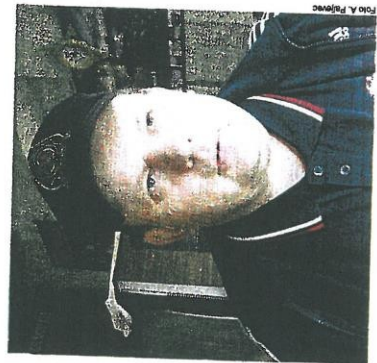
Starost: 58 let

Začetek težav: leto 2006

Zdravstvene težave: lumbago, ukleščen živec

Počutje danes: spet lahko normalno dela, nima več bolečin.

*031/320 844

PROSIL IN BIL USLIŠAN

občasne bolečine v hrbtenici, ki so trajale po navadi po štirinajst dni, potem pa so izzvenele, se je že navadil, a jeseni pred šestimi leti, ko je s traktorjem pokosil sosedovo njivo, so se začele huje bolečine. Njiva je bila preorana in na brazdah je svetela repnica, saj je bil že septem-ber. Pri kosanju po brazdah ga je krepko premetavalo, domov se je pripeljal s hudimi bolečinami v hrbtenici, ki so se stopnjevale.

Pomoč je poiskal v zdravstvenem domu v Črnomlju, zdravnik mu je dal injekcije, minilo je dvanajst dni, bolečine pa so bile še huje in so se razširile v obe nogi. Hodil je na fizioterapijo v Črnomelj. V Dolenjske toplice se je vozil in kljub temu, da je imel na voljo bazen, ni bilo nič boljše. Ni več vedel, kaj naj naredi.

»Nisem mogel ne sedeti ne ležati, tudi težko sem hodil. V nogah sem čutil omrtvitev. To je trajalo celo zimo. Ko sem s traktorjem pozimi oral sneg po pogodbi z občino, sem zelo težko hodil.

Splošnoval pa sem pogodbo in sem to delo opravljal kljub velikim bolečinam. Ponoči pa je zapadlo približno pol metra snega in zjutraj nisem mogel vstati. S težavo sem se nekako izvlekel iz postelje in šel ponovno po injekcijo v zdravstveni dom v Črnomelj.

Domov sem se vrnil ob enajstih, ker sem moral zaradi gneče še malo počakati. Ker sem zimsko delo vesno opravljal, sem ljudi razvabil, da so že zjutraj imeli očiščeno vaško pot. Tokrat pa ni bilo

tako. Prišel sem domov in z veliko muko sedel na traktor. Očistil sem poti, navedene v pogodbi, nisem pa očistil priključkov, kar je bilo moje strovoljno delo. Našla sta se dva človeka in me tožila županu, ki je brez pogleda črtal plačilo dela tistega dne. Zaradi težkega opravljanja dela in slabe izkušnje sem nadaljnje delo po pogodbi odpovedal.«

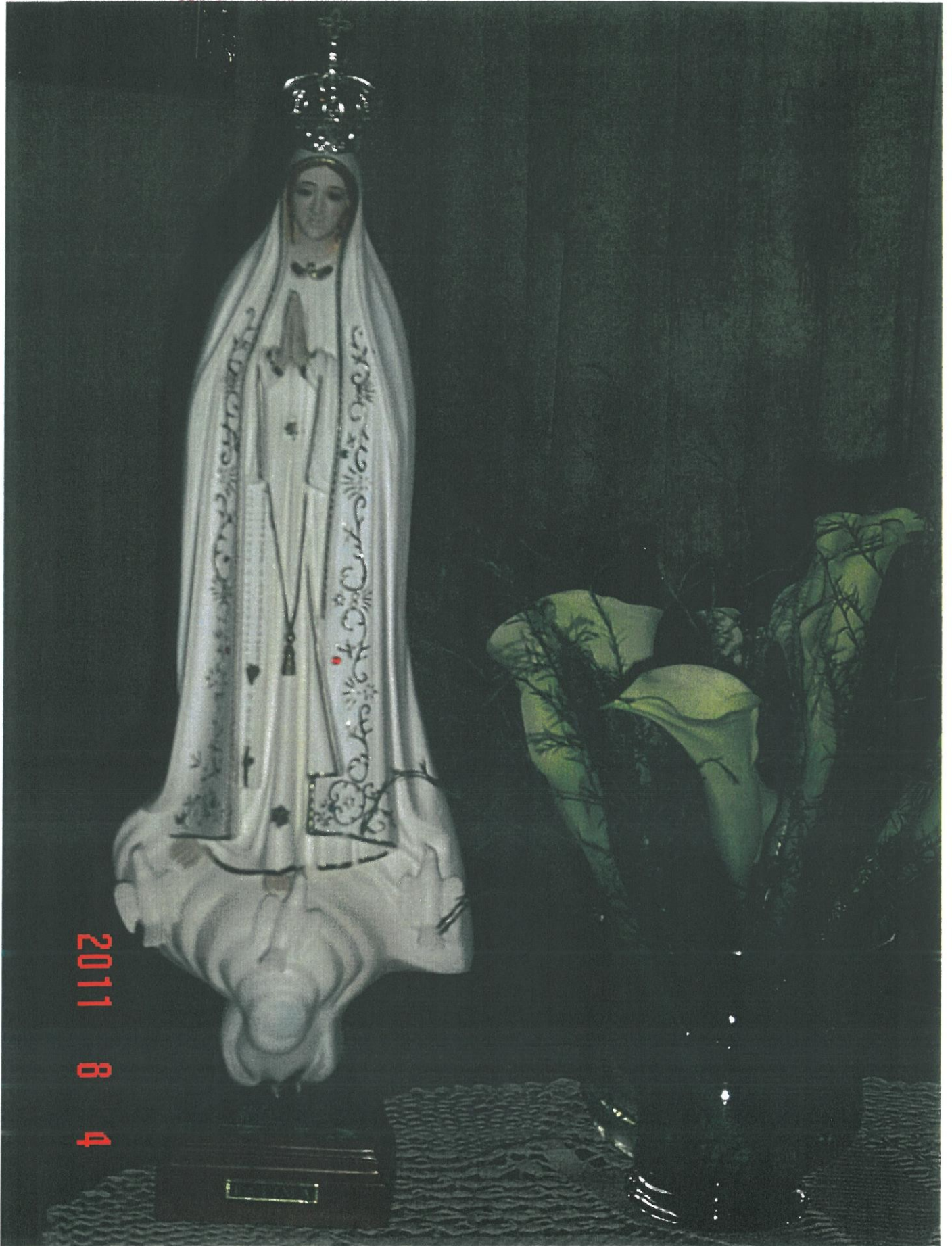
MARIJA POMAGAJ

Prišla je pomlad. Župnik je imel mašo vsakega 13. v mesecu in 13. maja je bila procesija. Takrat je bil Zdravko izbran za nošenje Marijinega kipa, a je zaradi bolečin poiskal namestnika. K okrašenemu kipu Marije, pripravljenu za procesijo, se je zatekel s prošnjo, da ga reši bolečin. Stopil je k Mariji in rekel: »Daj, odvzemi mi bolečine. Tako zelo me boli. Šest mesecev že trpim, edino ti mi lahko še pomagaš!« Potem je šel v zvonik pritrkavat.

Iz cerkve je v krogu skozi vas krenila procesija s svečkami. Slovesnost se je končala z mašo. Naslednji dan je opazil, da so bolečine izginile. Zato, pravi, da bo večno hvalen ležen Mariji. Verjame v njeno moč. Kadar se pokaže rezultat, takrat ve, da nekaj deluje, pojasnjuje. Ko kaj dela ali potrebuje pomoč, se tako še vedno obrača na Marijo. Tudi doma ima v svoji več kot sto-petdesetletni hiši v kotu manjši kip Marije, ki s tihno navzočnostjo bdi nad njegovim delom in nesebično pomočjo drugim ljudem.

Andreja Paljavec

KJE SO? KAJ DELAJO? KAKO ŽIVIJO?
ZDRAVKO MALNARIČ, BIOENERGETIK IN BAJALIČAR

SKRIVNOSTNA MOČ bivšega skladiščnika

Ve, kje mora stati postelja, da bo vaše življenje prijetnejše, najti zna pogrešano osebo in tudi avto, ki so ga ukradli, a tega raje ne počne več, ker so mu celo grozili, ko je to počel – Natančen kot ultrazvok, saj lahko ugotovi, ali bo fantek ali punčka – V Beli krajini so težave z vodo, vendar to za Zdravka ni problem, saj jo s svojo bajalico najde tudi tam, kjer nihče ne bi mislil, da je – Tudi v vesolju je računalnik ...

Ima nenavadne sposobnosti bioenergetika in dar, da najde vodo z bajalico, da zdravi ljudi, da vam na pozitivno energetsko mesto postavi posteljo, da najde pogrešane osebe ter ukradene avtomobile in kar je še takega, čemur drugi ljudje nismo kos. Bil je skladiščnik in voznik viličarja v semiški Iskri, kot upokojenec pa se še bolj posveča svojemu hobiju, ki mu pravi narek iz vesolja.

»Vesel sem, če lahko pomagam ljudem, ki v stiski iščejo mojo pomoč. Veliko ljudem sem že pomagal, tudi hudo bolnim, in mnogim vrnil zaupanje vase, kar je izjemno pomembno pri zdravljenju vsakršne bolezni. Moram pa povedati, da ukradenih avtomobilov ne iščem več, ker so mi nekateri lopovi grozili celo s smrtjo. Tudi tedaj, ko sem iskal ukradeni audi A 6 Marjana Podobnika, sem dobil sporočila, naj se raje ukvarjam s čim drugim kot z iskanjem tega avtomobila. Z nihalom sem našel kar nekaj ukradenih avtov. S klicanjem duhov in z vrtečo mizo je uspeh še boljši, in sicer tudi pri iskanju pogrešancev, pa naj govorijo ljudje tako ali drugače. Jaz verjamem v narek neznane moči, ki mi ukazuje, kaj naj naredim. Dobil pa sem tudi sporočilo, da je iskanje ukradenih avtov in drugih takih dragocenih predmetov zame

prenevarno, zato sem se nehal ukvarjati s tem.«

»Sam ne vem, kdaj se je začelo«

– Kdaj ste začutili v sebi skrivnostno moč in sposobnost pomagati ljudem?

»Že prej, preden sem se resneje ukvarjal s temi stvarmi, sem slišal za Milko Petrovec - Koprivica, ki je našla pogrešani vojaški helikopter, pa za jasnovidko Anko Zorčič in mnoge druge ljudi z nenavadnimi sposobnostmi in me je kar vlekel v to smer.

Začelo se je pred leti, ko so po časopisih iskali pogrešano žensko in so nastopili tudi radiestezi. Zamikalo me je, da bi poskusil tudi sam, in od takrat je, kakor da sem začaran. Ta želja in strast me nista zapustili več. Prebral sem vso dosegljivo literaturo o teh stvareh in se naučil delati z nihalom. Najprej sem poskušal med svojimi znanci in prijatelji, kmalu pa so začeli k meni prihajati ljudje od vsespovod. Moja posebnost je bila, da sem pri nosečnicah skoraj vedno natančno ugotovil, ali bo privekal na svet deček ali deklica.«

Našel več ukradenih avtomobilov

»Zdravko Malnarič je našel tudi več pogrešanih in mrtvih ljudi, in ko je razkrinal nekaj lopovov, ki so kradli av-

tomobile, je zaradi groženj skoraj opustil vsakršno misel in trdno sklenil, da tega ne bo več počel.

»Spominjam se avtomobila, ki je bil ukraden na avtosejmu v Ljubljani in ki sem ga našel na Brezovici, drugič pri Prizrenu v Makedoniji, veliko je bilo tega. Našel sem tudi tovornjak podjetja črnomajskega Beograda, ukraden na nekem gradbišču v Ljubljani. Čez nekaj dni so ga dobili natančno tam, kjer sem jim povedal, da je skrit.«

Izkazal se je tudi za izredno uspešnega zdravilca, posebno pri zdravljenju visokega krvnega tlaka, ki je bolezen današnjega časa in ki ogroža mnogo ljudi.

Nabira tudi zdravilne rastline in sam pripravlja čaje. Napravil je tudi posebno mazilo za hemoroide in kar naenkrat je bilo okoli njega toliko ljudi in vseh mogočih želja, da vsega preprosto ni več zmogel. »Vsa zdravila in vse, kar sem imel, so mi sproti raznesli, zaslужil pa nisem nič. Že po naravi sem tak, da težko kaj zaračunam, še posebej ne bolnim in ubogim ljudem, že tako težko živijo. Tudi duševna obremenitev mojega dela je bila močna, zato sem bil in sem še vedno posebej previden, ko gre za zahtevno zdravljenje, zato vsakemu bolniku svetujem tudi zdravniško pomoč in jemanje zdravil, ki jih bo predpisal zdravnik.«

Z nihalom do virov zdrave pitne vode

S prijateljem Janezom Štefaničem, ki zna napraviti čarobno vrtečo se mizo.

Uspešen iskalec vode z nihalom in bajalico

Se posebej pa se je Zdravko Malnarič proslavil pri iskanju vode in vodnih virov, saj skoraj stoodstotno natančno ugotovi, kje morate vrtati, da boste prišli do nje. Posebno v časih hude suše in pomanjkanja vode so njegove sposobnosti še kako dobrodošle, zato skoraj ni dneva, da ga ne bi kdo prosil, naj pride in pomaga poiskati vodo, vse bolj dragoceni zaklad.

»Res me pri delu radiestezista vse bolj vleče v iskanje vode in nevarnih sevanj, ki so pogubna za naše zdravje. Tudi v Iskri, kjer sem bil dolga leta zaposlen, smo imeli pravo tragedijo s strupom PCB, ki je prišel iz odpadnih jam v Krpu. Na srečo se ta strup počasi čisti in razgublja, naj pa bo ta nevšečna zgodba resen opomin vsem in ne le okolje varnostnikom. Moja naloga je, da tudi sam po svojih močeh kar naprej opozarjam in kličem ljudi, posebno tiste na odgovornih položajih, naj bodo vendarle pazljivi, ko odločajo o usodi našega zdravja in našega življenja.

Z veseljem pa lahko rečem, da premore naša domovina Slovenije neizčrpno zakladnico zdravih vodnih virov, tudi še neznanih in skritih, in skoraj je ni kmetije, kjer ne bi v globini zemlje žuborel tudi potoček ali bilo jezerce, polno zdrave vode, le priti je treba do nje.«

Natančno tam, kjer je napovedal vodo, so jo tudi našli v Vinici v globini 34 metrov. V

novomeškem podjetju Projekt so ga prosili, da poišče žilo tople vode, ki teče od Šmerjeskih Toplic mimo Otočca in naprej proti Dolenjskem Toplicam ter mimo letališča v Prečni do reke Temenice in naprej proti Dolenjskim Toplicam in Beli krajini. »Tudi tu so izsledki presenetljivi,« pravi Zdravko Malnarič in je vesel, da bo lahko ustregel tudi semiškemu županu Janku Bukovcu in mu našel vir tople vode, ki bo grela in zdravila Belokranjce poleg odličnega belokranjskega vina.

Vodo je našel tudi na Gornjih Lazah pri Uršnih selih, Ždinji vasi pri Novem mestu, v Podzemlju in še bi lahko naštevali...

Računalnik v glavi, povezan z vesoljem

»Ni le bajalica in nihal. Pri iskanju vode in pogrešanih ljudi je računalnik v moji glavi povezan z računalnikom v vesolju. Hvaležen sem tej neznanosti, tudi če je velikokrat naporno in sem po takem iskanju bolj utrujen, kot če bi ves dan kopal v vinogradu.

Se posebej pa sem vesel, da imam v svoji vasi Kal pri Semiču prijatelja in odličnega mizarja Janeza Štefaniča, ki ima posebno moč in zna napraviti tudi vrtečo se mizo za klicanje duhov. Trdno sem prepričan, da bomo lahko še bolj pomagali ljudem in odkrili še več zdrave pitne vode, ki jo tako zelo potrebujemo.«

LADISLAV LESAR

VAS ZAKAJ

slovenske NOVICE

ČETRTEK, 5. APRILA/MALEGA TRAVNA 2007, CENA 0,65 EUR/155,77 SIT/7,5 HRK

MASS
obuje tudi vas

SAMO OD 5.4. DO 7.4. 2007
VELJA ZA VSO OBUTEV.

PRI NAKUPU TREH PAROV OBUTEVE VAM PRIZNAMO POPUST V VIŠINI NAJCENEJŠEGA PARA.

**2 PLAČAŠ
DOBIŠ 3**

MOBILNA: 040 400 1234

SPLINTER JANKOVIČ

Zanimive (ne)naključnosti v sinhronizaciji risanega filma o slavnih Ninja želvah – Politika zašla v Kolosej – Glas predsednika vlade Janeza Janše postane glas mogočnega newyorškega industrialca in negativca Maxa Wintersa, pozitivec Splinter, kanalska podgana, spregovori z glasom Zorana Jankovića

Bulvar
VSAK DAN NA OPRAVLJIVI STRANI ULICE

stran 23

Triletni Žiga **SREČA** je zdrav kot riba

Triletni Žiga Može iz Gabrja pri Novem mestu je predlani bil bitko proti raku, zdravniške kontrole kažejo, da ga je premagal, in je vse manj možnosti, da se tumorji spet pojavijo – Družini ste v težkih trenutkih s svojimi prispevki prek Sklada Ivana Krambergerja pomagali tudi bralke in bralci Slovenskih novic – Pred Možetovimi pa je nov izziv, nujen kljub skromnim dohodkom: gradnja hiše

stran 3

Triletni Žiga je zdrav kot riba

SREČA

Triletni Žiga Može iz Gabrja pri Novem mestu je predlani bil bitko proti raku, zdravniške kontrole kažejo, da ga je premagal, in je vse manj možnosti, da se tumorji spet pojavijo – Družini ste v težkih trenutkih s svojimi prispevki prek Sklada Ivana Krambergerja pomagali tudi bralke in bralci Slovenskih novic – Pred Možetovimi pa je nov izziv, nujen kljub skromnim dohodkom: gradnja hiše

GABRJE, 4. APRILA

Žiga Može iz vasi Gabrje, dobrih deset kilometrov od Novega mesta, tudi letos ni imel povsem pravega rojstnega dneva: kot smolček ga pač dočaka le vsaka štiri leta. Toda mamica Mateja mu je na zadnje februarско nedeljo kljub temu spekla torto s tremj svečkami, skupaj z očijem Janezom sta ga še obdarovala z jakno, kavbojkami, trenirko in bagerčkom. Predvsem pa sta mu zaželela nekaj: da se mu tumorji na levem očesu ne bi več ponovili in bi torej redni pregledi na očesni kliniki še naprej potrjevali, da je zdrav kot riba, ter so bile operacije, za katere ste prek Sklada Ivana Krambergerja veliko prispevali tudi spoštovane bralke in bralci Slovenskih novic, uspešne.

Žiga kaže, kako bo z voza vodil kobilico Cvetko. Potem, ko bo velik. (Foto: Dejan Javornik)

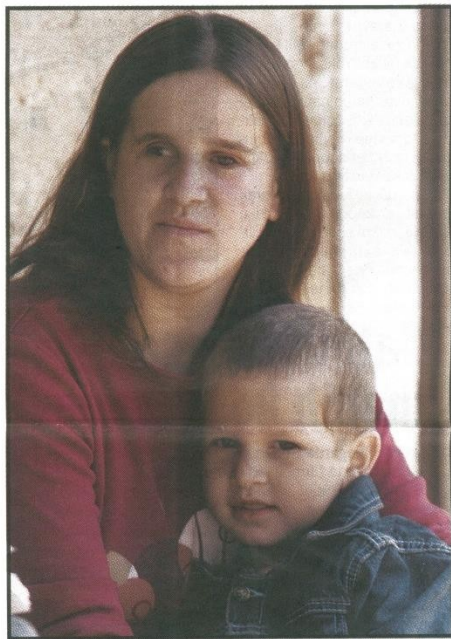
Mateja se je s trdno voljo na srednji kmetijski šoli Grm izučila za vrtnarico. Potem se je zaljubila v Janeza Možeta in se s Trške Gore preselila na skromno domačijo njegovih staršev v Gabrje. Kmalu je zanosila. »Nihče me ni opozoril, da je retinoblastom lahko deden. Mesec po Žigovem rojstvu – tehta je 3960 gramov, močan fant – so mu pregledali oči. Ničesar neobičajnega niso našli. Druga kontrola, še mesec

Končali so jo po enem letu: »Doza je bila velika, odkrili pa so še dva tumorja. Zaradi zdravljenja so mu lasje rasli in sproti izpadali, imel je majhno odpornost, tako da je dobil pljuč-

»Odtlej smo z Žigom vsaka dva meseca na kontroli, naslednjo ima 26. aprila. Moram potrpati, vse je v redu, zdravnik mi pa so še rekli, da večji ko je, manj je možnosti, da se bolezen ponovi.« je optimistična Mateja.

Hiša je pogoj

A Možetovih lani ni skrbelo le Žigovo zdravje, sprejeti so morali še nekaj pomembnih odločitev. Janez ima iz prejšnje zveze dva otroka, šestletno Ksenijo in sedemletnega Kristjana. Oba sta, po dogovoru z njuno materjo, v Gabrju preživela skoraj vsak vikend in tudi marsikateri teden med počitnicami. »Žiga je zelo navezan nanju, takoj ko ju vidi, ju mora poljubčkati. Kadar so vsi trije skupaj, so kot ta večji norčki,« se nasmehne Mateja. »Ksenijo in Kristjana pa so materi odzveli in ju januarja lani dali v rejo. To so nam povedali vsega en teden prej, res pa je, da so

Mama Mateja srčno upa, da je bolezen dokončno premagana. (Foto: Dejan Javornik)

Tumor že pri Mateji

Kakor smo poročali, se Žigova zgodba pravzaprav začne pri 21-letni materi Mateji Srebrnjak. Ko je bila dojenčica, je njena mati ugotovila, da ima nekaj čudnega v očeh. Zdravniška diagnoza je bila retinoblastom, maligni tumor. Začeli so ga premagovati z obseva-

Njegov prijatelj Cvetko

Žiga je zaradi posledic obsevanj šodil šele pri letu in pol. Danes, pri treh letih, ni več videti, da je bil tako hudo bolan; na levo oko res malo slabše vidi, vendar ne potrebuje očal. »Vse je nadoknadil,« je zadovoljna Mateja. »In tudi vse ga zanima, vse si zapomne. Rad gleda televizijo, najraje TV Dober dan in Našo malo kliniko, zdaj, ko je topleje, pa bi se ves čas igral zunaj. Kar naprej ga vleče k žrebičku Cvetku, ki se je skotil na valentinovo. Kobilica Cvetka je naša edina domača žival, uporabljamo jo za delo na polju. Pridna je, danes so šli z njo ob šestih sadit krompir.«

nico, kosti so bile krhke. Pri 14 mesecih ni mogel sam stati, dasiravno se je trudil.«

Na Švedsko

Strokovnjaki so predlagali terapijo v Stockholmu, kjer imajo posebno lasersko tehniko. Žigovo zdravljenje in pot za Matejo, ki ga je spremljala, je poravnal zavod za zdravstveno zavarovanje, toda z njima je hotel tudi Janez. Razen kratkega izleta na Madžarsko ni bil doslej nihče v tujini, mati, ki sama komaj vidi na eno oko, pa bi se sama z otrokom in prtljago težko znašla. In menda je tudi razumljivo, da je v ključnih trenutkih želel biti ob sinu. Ovíra je bil denar: Janez je zaposlen, vendar s tedanjimi slabimi 130.000 tolarji na mesec ni mogel privarčevati za pot. Takrat ste se izkazali dobri ljudje iz vse Slovenije.

Po treh obiskih na Švedskem se je Žigo stanje izboljšalo, septembra predlani pa so v Ljubljani odkrili nov tumor. Tokrat so ga zamrzovali – in odpravili.

Poudari še, da sta Ksenija in Kristjan v dobrih rokah in se tudi Janez dobro razume z rejniško družino.

Hiša pa bo z eno plačo velik zalogaj. Mateja še vedno nima urejenega invalidskega statusa: »Zahtevajo, da opravim dodatne preiskave. Ta četrtek imam v Ljubljani pregled. Vse, kar prejmem, je enkratna letna pomoč, lani je bilo 83.000 tolarjev.« Vendar druge rešitve ni. Janez, Mateja in Žiga se trenutno stiskajo v eni sobici, v drugi živijo Janezovi starši, Janez in Jožica.

Poslojpe poleg tega ni v najboljšem stanju, spodnji hlev in (prazni) svinjak sta stara vsaj dvesto let, zgornji, stanovanjski del, so postavili leta 1947; prejšnji je bil požgan med vojno.

Lastnik Žiga

»Čakamo na gradbeno dovoljenje. Zidali bomo tam, kjer zdaj stoji kozolec. Tega bomo premaknili na novo lokacijo, še letos pa, upam, napravili izkop za hišo, morda ulili temelje,« pripoveduje Mateja. Zaveda se, da bo težko ob dandanašnji dragini, pa tudi, da človeška solidarnost in pripravljenost pomagati, magari z rokami, še ni izgnila. Ozre se proti kozolcu, kakor da tam že stoji nov dom, in ga opiše: »V pritličju bo kuhinja z jedilnico in dnevnico, vse v enem prostoru, majhna kopalnica ter soba za tasta in taščo, v mansardi bodo sobe. Dovolj bo prostora tudi za Ksenijo in Kristjana.« Nato se obrne k Žigu: »Kaj bo stalo tukaj, potem ko bomo premaknili kozolec?«

Žiga: »Hiša.«

Mateja: »Čigava pa bo?«

»Moja,« odreže Žiga z malega motokicla, ki noče ne naprej ne nazaj. Potolče po njem: »Tleba ga bo poplavilo. Kabli nagajajo.«

Domen Mal

Nodi je Žigovo največje premoženje. Poleg žrebička Cvetka, seveda. (Foto: Dejan Javornik)

njem. Na desnem očesu se je rak res ustavil, tako da ji je ostal 40-odstotni vid, za levo ga je bilo prepozno. Morali so ga odstraniti.

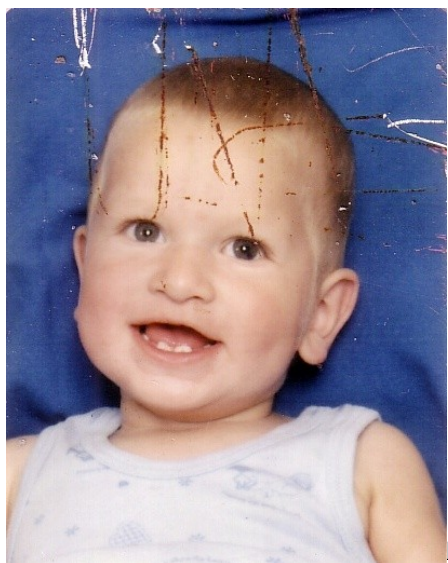
pozneje pa je pokazala tumor na levem očesu, prav na centru vida,« pravi Mateja. Žigo so pri komaj treh mesecih začeli zdraviti s kemoterapijo.

Treba je začeti zgodaj kositi. (Foto: Dejan Javornik)

Priloga članku, ki je bil objavljen v Slovenskih novicah dne Četrtek 5.aprila.2007 »Triletni Žiga zdrav kot riba«

Žiga Može iz Gaberja, Trdinova pot 27 je bil rojen 29.2.2004. Že istega leta je zbolel za rakom na levem očesu. Leta 2005, ko je bil star 18 mesecev, je bil poslan v Stockholm, kjer so mu lasersko odstranili tumor iz očesa. Vrnil se je domov in šel spat na isto mesto v hiši. Ponovno se mu je ponovil tumor.

Ko sem videl v Dolenjskem listu, da zbirajo sredstva za ponovno zdravljenje v Stockholmu, sem prišel v stik z Janezovim prijateljem iz Novega mesta. On je navezal stik z mano in Žigovim očetom Janezom Možetom, mu omenil moj predlog, da se izmeri nevarno sevanje ki je botrovalo za ponovitev bolezni. S tem se je strinjal in sem šel z mojim bratrancem Janezom v Gaberje do Možetovih.

Ko sem šel okoli hiše z bajalico, sem ugotovil, da spijo na vodnem toku, drugega sevanja v hiši ni bilo. Rekel sem jim da treba to zaščititi z alufolijo, ki razbije te žarke. Potem sem predlagal, da s pomočjo Duha poskusimo ozdravit ali pa vsaj zaustaviti raka.

Bilo je v četrtek, kot smo se dogovorili z očetom Janezom za srečanje pri meni na Kalu, da napravimo seanso. Janez je prišel proti večeru, kot sem mu naročil in prinesel sliko od sina Žiga, ki smo jo potrebovali pri seansi z mizico. Naredili smo vse potrebno in priklicali Duha, ki naj bi pomagal pri bolezni, da se odpravi rak.

Po dvajsetih minutah, ko smo končali s postopkom, smo vprašali Duha, če je še potrebno narediti ponovitev, kar nam je potrdil, da v nedeljo zvečer. Prišla je nedelja in smo še enkrat naredili isti postopek. Janez Može pa je bil s sinom in ženo Matejo že v LJ, da prespijo in pridejo zjutraj kmalu na vrsto za slikanje očesa, kar so naredili že pred štirinajstimi dnevi in ugotovili, da se je rak ponovil.

Zdravniki so se odločali kaj bodo naredili naprej, ali ga bodo poslali še enkrat nazaj na laser ali pa mu bodo vzeli oko ven. Ko pa smo mi tisto nedeljo končali seanso, smo vprašali Duha, če je kaka sprememba pri Žigi. Rekel nam je, da nima več raka, kar sem njegovemu očetu Janezu tudi takoj povedal. Zjutraj ko so šli na pregled, so tudi zdravniki ugotovili, da ni več raka. Slikali so ga dvakrat in niso nič opazili. Ob 13h me je poklical Janez in rekel, da Žiga nima več raka. Potem je hodil na kontrole in ni bilo več ponovitve. Zdaj ima kontrolo še vsake tri leta in rak se ni več ponovil.

V tistem času je za rakom zbolela tudi deklica, stara 16 mesecev in Globokega pri Brežicah. Ona je imela tumor v kotanji malih možganov. Enak postopek je tudi njej vrnil preljubo zdravje.

Z bioenergijo pomaga ljudem

Zdravko Malnarič s Kala pri Semiču s pomočjo nihala odkril vodo pod zemljo, našel izgubljenega človeka, odkriva bolezni — »Za posmeh mi ni mar«

KAL PRI SEMIČU — Ko je Zdravko Malnarič s Kala pri Semiču pred dvema letoma v časopisu prebral, da je iz mariborskega zapora ušel zapornik, je bolj za šalo kot zares vzel v roke njegovo fotografijo, zemljevid in nihalo in poskusil ugotoviti, kje se skriva. Odkril je, da je ubežnik v Novem Sadu, a je to obdržal zase. Nekoliko pozneje

je Zdravko zvedel, da so zapornika ujele prav v tem mestu.

»Res je, da sem že prej veliko bral o bioenergiji, ki lahko pomaga človeku pri odkrivanju marsičesa, vendar sem bil ob spoznanju, da sem tudi sam s pomočjo te energije in pripomočkov sposoben kaj odkriti, ne le presenečen, postalo me je strah samega sebe,« pove 30-letni šofer v semiški Iskri. Ko se je razvedelo o njegovi sposobnosti, ga je predsednik sveta krajevne skupnosti Semič prosil, naj odkrije, če je v bližini Iskre kakšno nahajališče vode. Tamkajšnje vasi imajo namreč že nekaj časa vodovod, vendar so zaradi pomanjkanja vode pipe največkrat suhe. Malnarič je v pičlih 30 minutah s pomočjo nihala in zemljevida našel le kilometer od Iskre proti Štrekljčevcu 9 metrov široko vodno žilo in ugotovil celo, od kod naprej je voda zastrupljena s PCB. »Sam sebi nisem verjel da to,

ozo kot Malnarič. Pri napovedovanju spola še nerojenim otrokom se je zmotil le enkrat.

»Priznam, da je bilo nekaj mojih napovedi tudi napačnih. Za to delo moram biti popolnoma zdrav, skoncentriran, imeti moram mir in tišino. Če kateri izmed teh pogojev ni izpolnjen, tudi uspeha ni. Povedati pa moram, da ugotavljanje s pomočjo bioenergije ni tako lahko, kot se morda zdi na prvi pogled!

Ko odložim nihalo, sem bolj utrujen, kot če bi kopal v vinogradu,« pravi Zdravko, ki bi rad s svojo bioenergijo pomagal ljudem pri zdravljenju bolezni, iskanju izgubljenih, ukradenih predmetov in še čem.

»To lastnost sem pri sebi odkril čisto slučajno, prepričan pa sem, da je še veliko ljudi s prav takšnimi lastnostmi. Vendar jih mnogi ne odkrijejo, če pa že, sami sebi ne verjamejo ali pa se boje, da se jim bodo ljudje smejali, če bodo izdali svoja odkritja. Tudi meni so se in se nekateri še vedno posmehujejo, a delam naprej, kajti po začetnem omahovanju sedaj zagotovo vem, da je skoraj vse, kar ugotovim z nihalom, včasih pa tudi z žico, res,« pravi trdno prepričan o svojih odkritjih Malnarič.

M. BEZEK-JAKŠE

Zdravko Malnarič

kar sem odkril, zares drži. Najraje bi šel kar z rokami kopat zemljo, da bi se prepričal.« Pozneje so vrtali v zemljo 41 metrov globoko in zares prišli do vode, spomladi pa bo vrtnanja nadaljeval Geološki zavod iz Ljubljane.

Čeprav je Malnarič odkril že marsikaj, pa vse vedno preveri na različne načine, če zares drži. Po nasvete je šel celo k znani Milki Petrovec-Koprivici v Ljubljano, ki uporablja enako metodo kot on. Hkrati, a seveda ločeno, sta pred dvema letoma našla Trboveljčana, ki ga je poprej že nekaj časa zaman iskalo veliko ljudi. Pred nekaj meseci je začel tudi ugotavljati bolezni med sodelavci. Nekateri so potem odšli še k zdravniku, ki jim je povedal isto diagn-

041-508-333
KAL PRI SEMIČU

56-230

56-049

Prejeto 17.5.2009 Vene Sladko, Novo mesto, ko je prejel
stranko Culber Kristino po zbirala in recept.

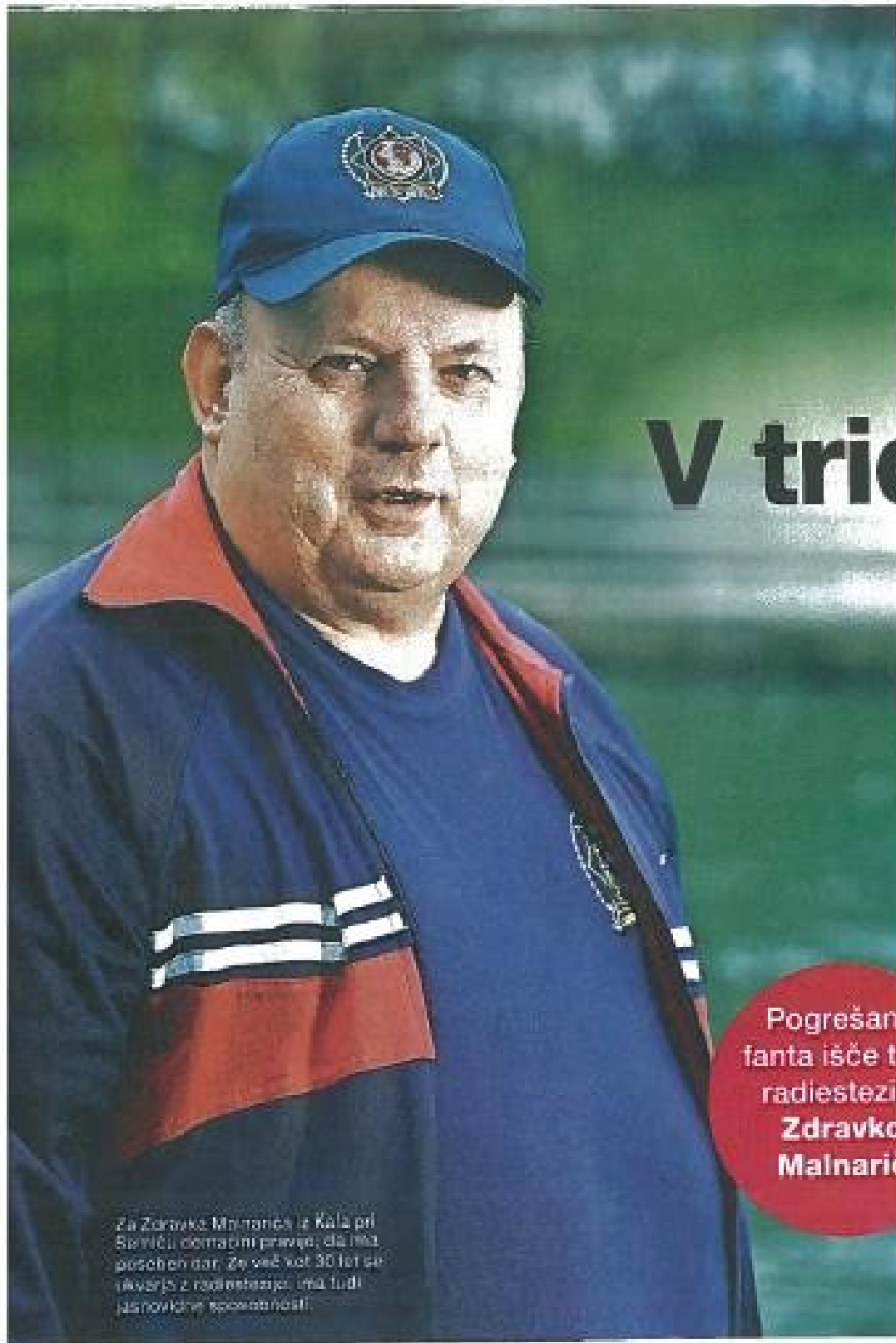
Glikano: v Iseni Semir leta (1985)

Prvi indeliju iz novinarstva Bezel gdeže Mirjam za
Dolenjski list

Dol. list 1985

MZ.
DOL. LIST
S86V
1985

Zdravko Malnarič iz Kala pri Ravnici domačin pravi, da ima poseben dar. Že več kot 30 let se ukvarja z radiestezijo, ima tudi jasnovidske sposobnosti.

V tridesetih naš več k

Pogrešana
fanta išče tudi
radiestezist
**Zdravko
Malnarič**

Malnarič se lani za pomoč pri iskanju poslihi tudi svoji Stanke Brajerji, voznika Petrolove cisterne, ki je bil 13. julija udeležen v prometni nesreči na primorski avtocesti, v kateri je življenje izgubila romonška družina, ki je bila na poti na dopust v Italijo. »Ko sem v rokah držal fotografijo Brajerje, mi je nihalo v petih minutah dal točen odgovor, kaj se je zgodilo z njim in da ga bodo našli 600 metrov JV od kraja nesreče. Tam so ga potem tudi našli.« Malnarič se je z radiestezijo začel ukvarjati

pred dobrimi 30 leti, ko je v svojem prvem poskusu apeliral na pobeglega zapornika. To ga je tako navdušilo, da se je začel resno ukvarjati s tem. Najprej so je urili v iskanju predmetov, preizkušal se je v jasnovidsnosti, obasoma je začel tudi zdraviti ljudi. Zadnja leta, ko je v pošast, se največ ukvarja z iskanjem podzemnih virov vode. Pri tem je tako uspešen, da so ga za pomoč prosili celo iz Amerike. »V Arizoni sem na posevku slovenskih izseljencev s kompasom in bajlejo iskal vodo in železovo rudo.« Sicer pa Malnarič išče tudi izhodne zemeljske sesanje in globinske podvodne tokove, ki tečejo pod bivaljnih ljudi. Ti so še posebej nevarni, če tečejo pod letiščem, saj naj bi povzročali bolezni, tudi rak. »Svoji pogrešanega Domna Simoniča in Klemna Jakliča so vas prosili za pomoč pri iskanju. Kako uspešni ste sicer pri iskanju pogrešanih oseb?« Najti mi je uspelo več kot 80 odstotkov pogrešanih. Od leta 1985, ko sem se začel ukvarjati s tem, sem našel več kot 20 ljudi. »Kje pa se je zakomilo pri tistih 20 obolelih?« Ne vem. Zakaj mi nihalo včasih ne da pravega odgovora, mi do danes še

Štirindvajsetega februarja je v Mariboru izginil 20-letni Domen Simonič, od 6. marca pa v Ljubljani pogrešajo 18-letnega Klemna Jakliča. Čeprav se je v njuno iskanje poleg policije, gasilcev in potapljačev vključilo veliko prostovoljcev, ju še vedno niso našli. Mi smo se pogovarjali z radiestezistom Zdravkom Malnaričem, ki so ga svojci pogrešanih fantov prosili za pomoč. »Fanta, ki je izginil v Mariboru, bi morali iskati na severu mariborskega območja, za drugega fanta pa mi nihalo vedno znova pravi, da ga je treba iskati v Ljubljani, pri Tromostovju.«

Tekst: BIBA JAMNIK VIDIC, foto: MATEJA JORDOVIČ POTOČNIK

ni uspelo odkriti. Je pa zanimivo, da včasih dobim odgovor takoj, včasih pa ne gre.

»Kako konkretno je videti iskanje pogrelane osebe z nihalo?«

Kadar iščem osebo, potrebujem nekaj njemga. Lahko je to las, oblačilo, fotografija. Potem na ta predmet položim kazalec leve roke, v desni roki pa držim nihalo in začnem spraševati. Nihalo mi s svojim gibanjem odgovarja z da ali ne.

»Kaj pa go sprašujete?«

Najprej vprašam, ali je človek še živ, potem začnem spraševati, kje ga

potrhit. Nihalo me je usmerilo v Novi Sad. Misli sem, da sem se zmotil, potem pa sem šel 14 dni v žužopisu prebral, da so ga našli prav tam. Začelo me je vleči in sem začel trenirati. Tri tedne sem vadil tako, da sem v tri sekunde kazalec našel enako količino vode. V prvi kazalec sem vnil nekaj soli, v drugega sladkor, v tretjem pa je bila samo voda. Kazalec sem premical in z nihalom iskali, kaj je v njih. Prvi teden nisem uganil nič, drugi teden

Nihalo mi je povedalo, da je morda kar 300 metrov od cekev v vasi Grilje v Beli krajini. Začel je v neprihodno grmovje. Ko so ga našli, je bil živo zmeden.

»Koga ste še pomagali iskati?«

Iskal sem tudi otroka iz Kočevja. Name so se obrnili iz neke detektivske agencije. Oni so imeli informacijo, da je otrok v Ljubljani, meni pa je kazalo, da je v Bosni, v Bihaću. Kraj je mejni med Bosno in Srbijo.

Na timenu me šče z nihalom, termično in pomagal s kovinsko žito, ki je sicer uporabljiva za iskanje podzemnih virov vode.

1 letih šel ot 20 ljudi

Nihalo mi vedno znova pravi, da ga je treba iskati v spuščenih, deli Trnovecju.

iskati. Še v Sloveniji ali v tujini? Ko določim kraj, začnem iskati lokacijo. »Vi ste se z radiostezjo začeli ukvarjati pred dobimi 30 leti. Zakaj?«

Odkar pomnim, so me zanimali paranormalne sposobnosti. V radiostezjo pa spira nisem prešel večkrat. Potem pa mi je enkrat pod roko prišla revija Arena, v njej je bil članek o nihalu. Ker me je zanimalo, ali stvar res deluje, tako kot so napisali, sem šel poskusiti. Ravno takrat so vsi iskali zopornika, ki je pobegnil z Deba. Vzel sem zemljevid Jugoslavije, si iz navedne vojaške vrvice in matice naredil nihalo ter začel spraševati, kje je za-

mi je bilo to mrtvo telo, tretji teden pa sem bil že 90-odstotno uspešen. Potem sem začel s treningom iskanja predmetov. Prijatelji so v različne kraje po Sloveniji odločili predmete, jaz sem jih iskal. Hkrati sem treniral svoje jasovidne sposobnosti. Čez oči so mi dali prevaro, prijatelj je iz kupa kart povlekel karto, jaz pa sem moral povedati, kakšna barva je.

»Prvič ste pogrešanega našli pred 30 leti. Moškemu je počila Elica v močganih, zato je bil začasno nepriznava in je odšel v gozd. Tri dni so ga zmanj iskali, dokler niste vi upotekli, kje je. Gospod je po vseh neslagi še danes živ.

Tam so ga tudi našli. Najbolj mi je v spominu ostalo, ko so me pred približno petimi leti prosili, naj pomagam poiskati moškega, ki je šel na dopust v Split in se ni vrnil. Iskali so ga policisti, vojaki. Takrat sem območje, kjer je ležal, zelo razločno videl, čeprav še nikoli nisem bil tam.

Dvesto metrov od hiše sem videl njegov čevlji, njega pa ležati nekoliko nižje v zapušteni rečni strugi. Svoje videnje sem napisal na listek in dali so ga župnika. On je človeka potem našel točno tam, kjer sem napovedal.

»Pomagali ste iskati tudi deklica iz Kočevja.«

Ko sem pomagal iskati tozgodno deklico, mi je nihalo enkrat pokazalo, da je v Avstriji, drugič v Sloveniji, pa spet v Avstriji. Ko so jo našli, se je izkazalo, da so deklico ona sešla iz ene drčave v drugo. Je pa živela ljudi, prav zato, ker se premikajo, zelo težko najti.

»Lani ste pomagali najti Stanika Benjarija, voznika Petrolove cisterne.«

Po dveh dneh neuspešnega iskanja se je name obrnila mama od tozgodnje. Po petih minutah dela z nihalom sem imel točno lokacijo. Čeprav so ga iskali tam, kjer sem povedal, da naj ga iščejo, ga niso našli. Kasneje me je poklical še eden od domačinov. Tudi njemu sem povedal točno lokacijo. Ko so se sorodniki in krajanji še enkrat na lastno pest ob sprejetju junarjev odpravili iskati pogrešanega, so ga našli. Prvit jim verjetno ni uspelo zato, ker je teren tam skoraj neprehoden.

»Vi vidite tako žive kot mrtve. Se kaj smotite?«

Enkrat se mi je zgodilo, da je nihalo pokazalo, da je človek mrtav, pa je bil živ.

»Je pomembno, v kakšnih okoliščinah se ukvarjate z iskanjem?«

Zelo. Najboljše rezultate dobim, če delam sputaj, ko sem spočit, in siem doma, v svoji 140 let stari hiši, v kateri so lesena tla in strop, kjer ni senčev. Kadar to delam, sem najraje sam.

»Kako pa vas ljudje najdejo?«

Ne vem. Kar pokličejo me.

»Se kdaj tudi sami ponudite, da bi pomagali pri iskanju pogrelane osebe?«

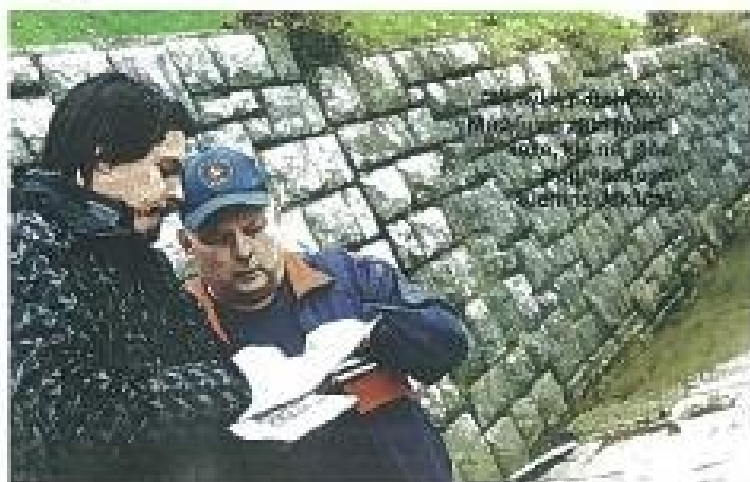
Ne, pomagam samo takrat, ko me prosijo. Za pomoč tudi nič ne zahtevam. Včasih se mi ljudje potem javijo in povedo, da so svojec našli, se pa zgodbi, da name kar pozabijo.

»Menda se na vas obračajo tudi svoji ljudi, ki so bili pogrešani v prvi in drugi svetovni vojni. Ste tudi pri teh uspešni?«

Tudi. Enkrat so se name obrnili svoji pogrešanega in druge svetovne vojne. Usmeril sem jih v Ambrus, na jaso, kjer stoji cerkev, videl sem tudi terase pod cerkvijo, kjer naj bi bil človek pokopan. Tera je bil točno tak, kot sem napovedal. Tam so potem našli skupno grobnico.

»Zelo uspešni ste bili tudi pri iskanju ukradenih avtomobilov, vendar tega ne počnete več. Zakaj?«

Preveč sem bil uspešen in sem našel haitarsko mafijo. Ker so mi zagrešili, da me bodo likvidirali, sem nehaj. ■

»Nihalo mi vedno znova pravi, da ga je treba iskati v spuščenih, deli Trnovecju.«

VRTEČA SE MIZA IN ZDRAVKO MALNARIČ, BIOENERGETIK S KALA PRI SEMIČU, PRIVABLJAJO OBISKOVALCE Z VSEH STRANI

Zdravilec z mizico pogrni se

Vrteča se mizica je dosegla, če nič drugega, da se vaščani spet zbirajo, tako kot so se nekoč pri ličkanju koruze ali mletju prosa, kakšno modro povedo in tudi kaj zapojejo – Dokler bioenergetik ni našel ukradenega avtomobila, je bilo vse v redu, nato pa so mu tatovi pričeli groziti

Vrteča se miza je čudežna atrakcija že vrsto let v vasi Podlipa nedaleč od Vrhnike in jo premika bioenergija, ki se ustvarja s polaganjem rok nanjo. Tako mizo imajo tudi pri Cesarjevih na Kalu v zatišju semiških vinskih gor in Zdravko Malnarič, domačin in znani bioenergetik, nekdanji skladiščnik in voznik v semiški Iskri, je lastnik te nenavadne in skrivnostne mize in je poln navdušenja. Sosedje in kmetje iz daljine in bližnje okolice tekajo okoli mize, ki se vse bolj vrti, in ko na ukaz obrnejo dlani, se miza nenadoma začne vrteti v nasprotno smer. »To je pravi čudež,« je rekla Zdravkova sosedka. »Še bolj pa je pomembno, da se vaščani spet zbiramo kakor včasih pri ličkanju koruze ali mletju prosa. Da se vidimo, pogovorimo, popijemo kupico dobrega domačega vina in na koncu te najnovejše vaške seanse tudi kakšno zapojejo.«

Zdravko Malnarič pripoveduje:

»Za vrtečo se mizo sem zvedel v parapsihološkem krožku v Lju-

bljani, kjer se srečujemo tovrstni ptiči iz vse Slovenije. Bil sem tudi na obisku v vasi Podlipa in idejo o vrteči se mizi prinesel

domov med svoje belokranjske rojake. Kot vidite, je stvar popolnoma zaživel, čeprav vse to le ni tako preprosto, kot je videti na prvi pogled. Veliko je tudi nevernih Tomažev. Ko pa pridejo, vidijo in se prepričajo, da je res, kar se govori, jih mine, da bi se norčevali. Osebnostno sem trdno prepričan, da je moč bioenergije izredna in še neraziskana in da pomaga tudi pri zdravljenju različnih boleznih.

Tudi za našo hišo, ki nosi letnico 1875, vem, da stoji na izredno močnem bioenergetičnem sevanju, zato je to mesto že samo po sebi dovolj zanimivo za takšen poskus. Drugo pa so ljudje, ki polagajo roke na pokrov mize, položen na prazen mernik, ki pa mora biti brez vsakega žeblija ali železnega obroča. Ko je v tem merniku pod pokrovom mize dovolj energije, se zadeva samodejno zavrti kot kakšen perpetuum mobile. Bilo pa bi zanimivo, če bi stvar raziskali tudi strokovnjaki in znanstveniki, ki niso privrženci le mejnih in parapsiholoških znanosti.«

Avtomobilov ne išče več

Zdravko Malnarič ima tudi sam nenavadne sposobnosti bioenergetika in sosedje ter drugi ljudje, ki ga dobro poznajo, pravijo, da je tisti, ki najde pogrešane ali izgubljene predmete, ki vam svetuje, kako morate postaviti posteljo v spalnici, ki vas pozdravi in poišče celo vaš ukraden avto. Doslej je našel že več pogrešanih in mrtvih ljudi. Ko je našel tudi ukraden avto, so se stvari zapletle, saj so mu razkrinkani tatovi začeli groziti s smrtjo. Zato ukradenih avtomobilov ne išče več.

»Res sem našel neki avto na Brezovici, ki je bil ukraden na

Zdravko Malnarič

avtomobilskem sejmu v Ljubljani, pa drugega v Prizrenu v Makedoniji. Kar veliko je bilo tega. Z nihalom sem šel po zemljevidu in ga našel. Našel sem tudi tovrstnjak črnomaljskega podjetja Beograd, ki je bil krađen na nekem gradbišču v Ljubljani. Čez nekaj dni so ga našli natančno tam, kjer sem napovedal. S slavnim Milko Petrovec - Koprivico, ki je našla vojaški helikopter, sva ločeno vsak zase našla Trboveljčana, ki ga je zaman iskalo veliko ljudi. To mi je bilo še v posebno čast in mi veliko pomeni pri nadaljnjem delu.«

Uspešni zdravilec

Zdravko se je izkazal tudi za uspešnega zdravilca pri različnih boleznih, še posebej pa pri zdravljenju visokega krvnega tlaka, ki je bolezen današnjega časa in za katerim boluje vse več ljudi. Z bajalico skoraj zagotovo najde izvire zdrave pitne vode in vam natančno pove, kje morate vrtati, da boste prišli do nje. S sestrično Nežiko nabira tudi zdravilna zelišča in sam je pripravil posebno mazilo, ki pomaga pri hemeroidih.

»Te lastnosti pri sebi sem odkril čisto po naključju, ko so svojci prek časopisov iskali neko pogrešano žensko, pri čemer so sodelovali tudi radiestezisti. Poskusil sem tudi sam in od tistega časa sem kakor začaran. Ta želja in strast me ne zapustita več. Prebral sem vso dosegljivo literaturo o teh stvareh in se naučil

delati z nihalom, najprej samo za ožji krog sodelavcev v službi, pozneje pa se je razvedelo, zato so k meni pričeli prihajati ljudje od vsepovsod.

Moram pa priznati, da me to delo silno utruja. Ko odložim nihalno, sem bolj utrujen, kot če bi kopal v vinogradu. Tudi polaganje rok, ko želiš pomagati ljudem, terja izredno zbranost. Zdaj bolj kot s polaganjem rok zdravim s kapljicami. To je posebna mešanica špirta in olivnega olja, napoljenega z mojo pozitivno energijo. Tudi na ta način sem pomagal že mnogim ljudem. Pred kratkim sem ozdravil neko žensko vodenice in nekoga, ki je imel hudo okvaro jeter. Za vse to imam dokazne in vsi moji pacienti so vpisani v moji posebni knjigi. Na način, na katerega zdravim jaz, je zdravil tudi znani bioenergetik Franc Robek iz Vinske Gore pri Velenju in tudi on je imel pri zdravljenju velike uspehe.«

Center za zdravljenje in boljše počutje

»Najbolj pa si želim, da bi v hiši moje stare mame Marije, ki je bila tudi zeliščarka in ki se je spoznala na ljudsko zdravilstvo, ustanovili center za pomoč in zdravljenje ljudi. Da bi bil to kraj veselih srečevanj in preventive proti boleznim, ki tako pestijo današnjega človeka. Zdravje ljudi je sila občutljiva stvar, zato želim, da bi bil pri svojem delu povezan tudi z uradno medicino.

Vrteča se miza, ki jo vrti pozitivna energija, mi daje še poseben pogum tudi zato, ker sem prepričan, da je prav tu na Kalu, v naši vasi, res vir in izvir močnega pozitivnega sevanja, ki lahko koristi ljudem. Hvaležen sem prijateljem iz našega parapsihološkega krožka, ki so me opozorili na vrtečo se mizo, saj navdušuje ljudi in jih spravlja v prijetno in veselo razpoloženje in je kot čudežna mizica pogrni se iz pravljičice.«

L. L.

CRNA

NED DN. 6. febr. 2000

PATER JANKO ŠTAMPAR IZ SEMIČA

Tudi župnik je (samo) krvav pod kožo

Na današnji dan pred pol stoletja se je Štamparjevim na Grabah pri Središču ob Dravi rodil sin Janko. Če se ozremo, kaj vse je v teh petdesetih letih življenja naredil, lahko domnevamo, da so imele takrat rojenice kar veliko dela. Bolj kot v rodni Štajerski danes Štamparja poznajo v Beli krajini, kjer je že petindvajseto leto dušni pastir pa tudi kulturnik, navdušen vsestranski športnik in še kaj.

Ko je bilo Janku šest let in pol, bratu pa štiri leta manj, sta ostala brez očeta. Čeprav je bilo njihovo posestvo veliko, so tolkli revščino, saj poleg mame in starih staršev ni bilo nikogar, ki bi ga obdeloval. Tako je moral v 6. razredu opravljati vsa kmečka dela in marsikdaj je se s kosu odpravil v šolo. Zato v šoli ni ravno blestel, še težje pa je bilo v 7. razredu, ko je bil zaradi pljučnice doma tri mesece in pol in prav toliko časa v 8. razredu zaradi zlomljene rane. A ker je zelo lepo risal - ta talent je pozneje zakopal - so mu ponudili štipendijo na šoli za oblikovanje, a mu je ena od dijakinj to odsvetovala, češ da od tega dela ni kruha. Zanimal se je za letalsko šolo v Mostarju, a ga mama ni pustila, na prometno šolo pa ga niso sprejeli. Ker je bil ministrant, čeprav je bila družina precej liberalna, mu je župnik predlagal škofijsko klasično gimnazij v Pazinu, ki je bila najbližja se prost.

Bodoči bogoslovec v partiji

Pater Štampar se spominja, da se prvo leto tam ni dobro počutil, saj so imeli v internatu špartanski vzgojo in slabo hrano. Ob prvem polletju je imel dve nezadostni in jo je skoraj ucvrl domov. Pri hračščini mu je na primer profesor pred spis napisal "grobje". Vztrajal je le zaradi ponosa in trme, ki sta se mu splačala, saj se je kmalu znašel. Ker so dijaki iz Slovenije, ki jih je bila polovica, sloveli kot dobri matematiki s poslušom, se je začel ukvarjati z glasbo. Najprej se je lotil tamburice, potem naredil šolo za harmonijo. Zgodilo pa se mu je, da bi ga skoraj vrgli iz šole. Pri šoli so namreč imeli tudi veliko prašičjo farmo za potrebe internata. Ker je mesar zbolel, so mu, kmečkemu fantu, rekli, naj gre zaklat prašiča, češar do takrat ni še nikoli počel. Ni znal, kam naj ga piči z nožem. Zbadal ga je v vrat, in ko se mu je zdrgnilo dijak, ki so mu pomagali, zadelo, da je 350-kilogramska mrcina spustila dušo, so jo nune polise s kropom. Takrat je prašič skočil pokonci, fantje pa so ga toliko časa potiskali v kad, da so ga utopili. Janko bi zaradi mučenja živeli skoraj moral iz šole. Pozneje je postal glavni mesar na šoli, kar je bil velik privilegij, saj se je vsaj ob kolinah, ki so bile nekajkrat na meso, dobro najedel.

Oed Janka niso pričakovali, da bo nadaljeval študij, kaj šele, da bi bil bogoslovec, zato v 4. letniku gimnazije ni dobil potrdila o šolanju in sredi šolskega leta so ga poslali k vojakom v Titograd. Tam so ga, ne da bi on vedel, vpisali celo v komunistično partijo. "Vsi komunisti iz pehote, ki je štela 650 fantov, so pri meni delali celo izpite. Ko pa sem javno vprašal, kako to, da tako podarjajo enotnost komunistov, ko pa sem prebral, da se komunisti iz različnih držav med seboj razlikujejo, so me po treh mesecih in pol vrgli iz partije," se nasmehe.

Najprej piknik, potem litanije

Ko je odslužil vojaški rok, se je zgolj zato, ker je bil v križniškem redu župnik iz Središča ob Dravi, vpisal v ta red, čeprav ni veliko vedel o njem. V noviciatu je naredil maturo, za katero se je učil tako temeljito, da je dobil celo čir na dvajseterniku. Vpisal se je na teološko fakulteto, a ker so ga tolikokrat klicali na orožne vaje, da je bil kot se oziralo pri študiju, se je znašel z zdravniškim potrdilom o

diareji. Če ga torej vojska ni zanimala, četudi je bil v Titogradu kar šestkrat nagrajen za odlično streljanje z minometalom, mu je bilo na fakulteti zanimivo prav vse. Se posebej pa sport, tako da je bil tri leta in pol celo referent za sport in takrat je fakulteta od države dobila denar za opremo telovadnice, študenti pa športne izkaznice. "Leto dni sem treniral nogomet pri Iliriji, nato pa kot edini bogoslovec karate, ki mi je veliko pomagal pri samozgojbi, saj sem bil po naravi hitre jeze in potreboval sem dolgo leta, da sem naučil sam sebe obvladati."

Od leta 1976 do 1980 je bil kaplan v Semiču, najprej kot nedeljski kaplan. Potem je bil pet let kaplan v Metliki in z radostjo se spominja metliških let, saj sta z župnikom Albinom Znidaričem odlično sodelovala. "V stari metliški kinodvorani sem imel neuradno tri leta in pol disko. Oh, tam sem zaslužil!" prav nič ne skriva navdušenja župnik Janko. Nasploh je bil v Metliki med mladimi zelo priljubljen in znal jih je pritegniti v cerkev. Najprej so imeli piknik, potem litanije. Ustanovil je tri ansamble z imenom Mavrica. Z dekleti je hodil na cerkvene festivale crških duhovnih pesmi in bile so med uspešnejšimi. V Metliki je ustanovil tudi radioklub, ko pa se je leta 1985 kot župnik vrnil v Semič, je nadaljeval s pestrim delom, zastavljenim že prej.

Leta 1977 se je veliko sprehal po Kočevskem Rogu, ki ga je vse bolj zanimal. Tako se je srečal z jamarji, se jim pridružil in z njimi samo v Beli krajini odkril kar 64 jam. Bil pa je tudi med ustanovitelji Potapljaškega kluba, potaplja pa se v glavnem v kraške sifone. Želi si priti v podzemlje Krupe v zaledju izvira, vendar ni povsem zdrav.

PRED CERKVIJO - Pater Janko Štampar pred glavnim vhomom v semiški farno cerkev sv. Stefana v opravi nemškega viteškega reda. Ko trdno stoji na tleh, si je težko predstavljati, da je kot jadralni padalec in jamar - rečeno v prispodobitvi - razpet med nebami in pekлом. (Foto: M. B.-J.)

pričan, da se mu bo želja uresničila. Mnogi Semičani se ga radi spominjajo tudi kot pobudnika za ustanovitev Športnega društva Orel in Kulturnega društva Orel.

Na zagovor zaradi jadrnice

Ko je leta 1991 prišel v Semič za kaplana Jože Pavlakovič, sedajni starostni župnik, ki se je najprej izučil za mizarskega mojstra, sta na župnijskem dvorišču začela graditi enajstmetrsko jadrnico. "Ravno takrat se je pričelo vračanje cerkvenega premoženja in nadškof Dr. Alojzij Šuštar se je zbal, da bodo novinarji jadrnico zgradili

kot kost, češ da Cerkev nima denarja za obnovo cerkva, župnik in kaplan pa delata jadrnico. "Saj je imel prav, a izgovoril sem se, da plovilo delam iz pastoralnih razlogov: ko bo slabo vreme, bom na krov povabil komuniste in vsi bodo molili. Vendar je bila jadrnica le izgovor za zasliševanje v Ljubljani, v resnici pa jih je, tako kot tudi tiste, ki so me šli iz Semiča tožiti, motila moja politična nevtalnost. A prav zaradi te sem si v Semiču nabral največ pozitivnih točk," pravi pater. Da pa so bile v dveh župnijah, ki jih vodi, torej v semiški in črmošnjiški, ki skupaj štejeta dvajset cerkva, obnovljene številne cerkvice, klopi, spovednice, stopnišča, postavila pa sta tudi enajst novih oltarjev, bilo očitno samo po sebi umevno.

Na župnikovi barki vsako leto preživijo sto do stoptdeset Belokranjcev, mnogi v zahvalo in za nagrado za delo. Letos je šel z ljudmi, ki so se izmenjavali na jadrnici, kar dvaintridesetkrat na kapetaniju. Gostil je celo narkomane z vzgojitelji. Z jadrnico pa na Hrvaškem tudi tekmuje v novomeški regati, ki je precej zahtevna, zato s ponosom pove, da se je letos uvrstil na šesto mesto, torej na sredino lestvice. Navdušil se je tudi za jadrno padalstvo, a ko je pred leti skočil v tuje jeze, kot rad v šali poimenuje svoj nesrečni pristonek, je veliko bolj previden. Pozimi smuča in poleti igra nogomet, zato je v Semiču tudi zgradil nogometno igrišče. Je celo vratar slovenske duhovniške ekipe PAX. In ko ga spomnim, da je župnik Pavlakovič nekoč moral na zagovor, ker je ob pomanjkanju moških v starostni folklorni skupini plesal v narodni noši, se zasmeji. "V cerkvi sem obleden, kot zahtevajo pravila, nogometna pa menda ne bom igral v talarju. Mlajšim je to razumljivo, starejšim pa se bo," se ne obremenuje.

Najbolj adrenalinski duhovnik

Janko Štampar zadnje čase zelo hiti z izdajo semiške farne kronike. "Imam težave, ker je v originalu ni mogoče izdati, saj je v njej veliko zgodovinskih nerisnic, a tudi jezik je velikokrat nerazumljiv. Zato moram najprej preveriti nekatera dejstva in jo napisati v razumljivem jeziku," pojasnjuje. Tolikšna naglica je potrebna, ker je po njegovem osemdeset odstotkov verjetnosti, da bo 15. avgusta prihodnje leto odšel iz semiške župnije, čeprav se v njej dobro počuti. "Ker je križniški red majhen in so nekateri sobratji bolni, sem sprejel predlog, da bi naš red, ki ima cerkve v Beli krajini in v delu Štajerske, deloval skupaj. Sedaj nas je le še šest, ker pa jih je večina že na Štajerskem, bi radi, da pridem v rodno deželo tudi jaz. Vendar se želim po upokojitvi vrniti v Belo krajino," pojasni svojo odločitev za odhod iz Bele krajine, ki je mnogi niso veselili, saj je med ljudmi zelo priljubljen. Kako pa so župniku Štamparju prirali k srcu Belokranjci, pove tudi to, da so mu že davnega leta 1989 sprejeli magistrsko nalogo. Manjka mu le še zagovor, s katerim pa je nalašč odlašal, saj se je bal, da ga bodo dali v papeško službo v vzhodne države. Njegovega sošolca so namreč takoj po opravljenem magistrstvu poslali v Seul.

Za vse, kar je dobrega naredil, in tega zares ni bilo malo, so župniku Janku, kot ga mnogi kličejo, ob letošnjem semiškem občinskem prazniku podelili plaketo kot najvišje občinsko priznanje. A to ni bilo letošnje edino priznanje. Nekoliko manj resno je dobil v Oni, priligi Dela, kjer so ga razglasili za najbolj adrenalinskega duhovnika v Sloveniji. Ta naslov si je upravičeno zaslužil, kot nagrado zanj pa je včeraj, na predvečer svojega rojstnega dne, na prvem programu Radia Slovenija volil oddajo Zborniška glasba po željah postulašceev.

Ljudi, ki tarnajo, še bog ne mara

Ko počasi niza svoje dogodivščine, ki jih rad začini s humorjem, se mi nehote prikrade vprašanje, kako je kos vsemu delu, tako duhovnemu kot čisto posvetnemu, med katerega sodi tudi obnova faroških hlevov, v katerih se bodo odvijale tudi kulturne prireditve ter postavitev brunarice na Mirni gorci. "Najbolj mi pomaga to, da sem pozitivno usmerjen tako v duhovnem kot v vsakdanjem življenju. Iz vsake stvari poskušam potegniti dobro zase in za druge. Če pa vidim, da ne gre, raje pustim vse pri miru. S tako različnimi stvarmi se ukvarjam zato, da lažje opravim tisto, kar me ne veseli. Veliko duhovnikov je, ki niso tako vesele narave, jaz pa sem rad v dobri družbi. Če človek poskrbi za dobro počutje, me je na tem svetu lažje čakati na nebesa. Ljudi, ki le čakajo na božje plačilo in tarnajo, še bog nima rad," je iskren.

Le malokdaj pa ve, da ima pater Štampar pomembno funkcijo v križniškem redu. Je namreč generalni svetovalec visokega mojstra,

PRI DELU - Semiški župnik Janko v svoji delovni sobi, kjer nikoli ni pravega miru: ljudje si pogosto kar podajojo kljuko, vmes pa zvoni telefon. A vse opravi tako prijazno in umirjeno, da človek težko verjame, da je bil, kot samokritično priznava, nekdanji velik jezilavec. (Foto: M. B.-J.)

torej glavnega predstojnika križniškega reda, ki ima sedež na Dunaju. A četudi pred tremi desetletji, ko je vstopil v križniški red, ni natančno vedel, kaj to pomeni, pravi, da bi šel danes, ko ima obilo izkušenj, po isti poti tudi zato, ker so njihove župnije med najlepšimi v Sloveniji. "Naše delo je veliko lažje, ker smo razen za pastoralno delo, torej za verouk in maše, odgovorni neposredno papežu. Raz-

lika med svetnim in redovnim duhovnikom je v tem, da po naši smrti vse, kar smo ustvarili, pripada redu. Jaz sem se doma vsemu odpovedal, brat pa ve, da po meni ne bo dedoval," poskuša biti nazoren župnik Janko. Toda veliko so imeli, imajo in gotovo še bodo imeli od njega številni, ki so bodisi pri njem iskali pomoč ali pa so mu prišli pomagat.

MIRJAM BEZEK-JAKŠE

NASILJE NAD ŽENSKAMI:

Ko se bojiš priti domov

Pravkar so se iztekli mednarodni dnevi akcij proti nasilju nad ženskami. Nasilje se nadaljuje. Po ocenah društva SOS telefon za ženske in otroke - žrtve nasilja, je v Sloveniji vsaka peta ženska žrtev fizičnega nasilja, vsaka sedma pa žrtev posilstva. Storitci ostajajo nekažnovani, saj ženske težko spre-govorijo o fizičnem ali spolnem nasilju, ki so ga preživele ali ga še vedno doživljajo.

Maja Plaz, vodja programa SOS telefon, pravi, da se žrtve nasilja le redko odločijo za prijavo storilca, saj so pritiski in grožnje nasiljave ponavadi tako močne, da si ne upajo niti spregovoriti o dogodku, kaj šele, da bi storilca prijavile. Le včasih, ko ne gre več, se odločijo, da bodo svojo stisko zaupale neznanu, pravzaprav neznanici, kajti med prostovoljci, ki delajo na SOS telefonu in se vsakodnevno srečujejo s tragičnimi zgodbinami in usodami, so samo ženske. Na SOS telefon za ženske in otroke - žrtve nasilja (080 11 55) vsak dan sprejmemo približno 15 klicev.

Maja Plaz: "Vsi klici sicer niso povezani z nasiljem, velika večina pa se nanaša na različne oblike nasilja: fizično, ki ga vedno spremlja tudi psihično nasilje, spolno, ekonomsko nasilje. Pogosto v pogovoru s svetovalko klicalka spregovori tudi o spolnem nasilju, vendar šele, ko je vzpostavljen zelo zaupen odnos med njima. Na naš telefon kličejo v glavnem ženske in mladostnice pa tudi otroci, ki doživljajo nasilje, klicev moških je zelo malo. Svetovalke nudijo pogovor, skupaj z ženskami v stiski razmišljajo o možnih rešitvah iz situacije, v katerih so se znašle, jih podpirajo in opogumljajo pri njihovih odločitvah. Ženske, ki doživljajo nasilje, pogosto nimajo človeka, na katerega bi se lahko obrnile po pomoč. Ponavadi je namreč njihov življenjski prostor zelo zožen, saj hoče imeti nasiljave popolno kontrolo nad svojo žrtvijo. Zato ji omejuje stike s prijateljicami, sorodniki, nadzoruje njen prosti čas, telefonske pogovore... Sčasoma žrtve nima več stikov z nikomer, ki bi se mu lahko zaupala, in poskuša nekako preživeti v nasilnem odnosu - to imenujemo strategija prilagajanja oziroma strategija preživetja. Ženske pogosto upajo, da se bo njihov partner spremenil, če mu bodo izkazovale dovolj ljubezni

in pozornosti. Sčasoma pa ugotovijo, da ne morejo vplivati na njegovo nasilno obnašanje, saj ni nekega recepta, kako se izogniti temu, da ne bi nasiljave ponovno izjavljali agresije."

Lahko ženskam v stiski poleg pogovora ponudite tudi kakšno konkretno obliko pomoči?

"Ženskam, ki nas kličejo zaradi nasilja ali druge življenjske stiske, povemo, kam se je lahko obrnejo po pomoč, kdo je pristojen za pomoč pri razreševanju njihove težave. Pogosto povedo, da so izgubile vse v upanje, saj so razni strokovni delavci in delavke, ki so jih prosile za pomoč, "že dvignili roke od njih". Zato je zelo potrebno, da žensko, ki pokliče na SOS telefon, sprejmemo z razumevanjem, predvsem pa, da ji absolutno verjamemo."

V okviru vašega Društva SOS telefon je štiri leta delujejo tudi skupine za samopomoč. Kako delujejo in kdo se vključuje vanje?

"Skupine za samopomoč so namenjene ženskam, ki še vedno doživljajo ali pa so v preteklosti doživljale nasilje. Skupina šteje ponavadi največ 8 članic, vodita jo dve koordinatorki, ki pa sta hkrati enakopravni članici skupine. Skupina se srečuje enkrat tedensko po dve uri. Članice se na vsakem srečanju posebej dogovorijo o tem, katera bo izpostavila svojo težavo. Članice si med seboj izmenjujejo izkušnje, se podpirajo pri iskanju rešitev in druga drugi nudijo podporo tudi izven srečanj. V skupini imajo možnost ostati anonimne, kar pa je še posebej pomembno, je to, da njihove zgodbe ostanejo med članicami. Pomembno je, da se članice v skupini počutijo varno, predvsem pa ugotovijo, da niso same in da je komu mar za njihovo počutje."

Kaj pa, ko je doma prehujo, ko bi se morale nekam umakniti?

"V okviru Društva SOS telefon delujeta dve zatočišči - Zatočišče Ljubljana od leta 1997 in

Regionalna varna hiša v Celju od avgusta letos. Obe zatočišči sta na tajni lokaciji, kar je zelo pomembno tako za varnost stanovalk in njihovih otrok kot tudi za varnost zaposlenih v zatočišču. Obe omenjeni zatočišči sta polno zasedeni skoraj vse čase."

Prestano nasilje najbrž trajno zaznamuje žensko. S takšnimi spomini je težko živeti.

"Fizično ali spolno nasilje lahko v človeku pusti dolgotrajne posledice, nekateri se morajo z njimi ukvarjati vse življenje. Torzavno nasilje povzroči v žrtvah izrbno zaupanje do soljudi, saj so ponavadi storilci bližnje osebe, ki jim zaupamo, ženske se počutijo umazane, ničvredne, nesposobne, velikokrat se krivijo za to, kar so doživele, čeprav je za nasilje vedno odgovoren le tisti, ki ga izvaja, in ne žrtve ne glede na to, kaj je oziroma česa ni naredila v tistem trenutku. Nasiljave uživa v ta, da žrtve poniža do konca, da ima nad njo popolno kontrolo. Tudi zato se preživele (denimo po posilstvu) počutijo ponižane, svojo nasilje vpliva na njihov odnos do življenja nasploh, na njihovo poklicno uspešnost, pogosto se zaprejo vase, ne verjamejo v svoje sposobnosti, se izogibajo družbe, nekateri se zatečejo v prenejanje, druge v bulimijo, anoreksijo..."

Spolno nasilje pomeni celotno zlorabo - to je zloraba telesa in čustev osebe. Zato so posledice ponavadi na več ravneh. Podobno je z drugimi oblikami nasilja."

Kaj storiti, če se nasilje zgodi (dogaja) nam?

"Če se srečamo z nasiljem, je seveda najpomembnejše, da se nekako zavarujemo pred njim. Zavedati pa se moramo, da za nasilje ni opravičila (čeprav ga nasilni ljudje največkrat najdejo) in da je za nasilje kriv tisti, ki je nasilen. Dobro je, da se o tem, kar se nam je zgodilo, komu zaupamo, saj bomo na ta način lažje preživeli obdobje po nasilnem dejanju. Lahko pokličemo tudi na SOS telefon, kjer bomo imeli možnost anonimno spregovoriti se. Pomembno je, da gremo k zdravniku, če smo poškodovani - tudi če poškodbe niso vidne, potem pa razmislimo tudi o tem, ali bomo nasilje prijavili ali ne."

DAMJANA KROŠELJ

KLEMEN JAKLIČ

Policija je potrdila, da je truplo, najdeno v reki Ljubljanici pri Zmajskem mostu (pri Žitnem mostu) res Klemen Jaklič.

V policiji so ga zato prenehali voditi v evidenci pogrešanih oseb.

Klemna Jakliča so že 17. marca 2016 iskali v Savi in to celo na področju Litije, torej daleč stran.

Očitno so preiskovalci menili, da je njegovo truplo šlo že veliko dlje.

No. Sami smo 20.3.2016 na podlagi spiritualne poizvedbe prišli do veliko bližje lokacije – Lundrovega nabrežja.

Očitno je, da preiskovalci niso upoštevali navedb iz spiritualne sfere in so zato pri svojem dojemanju udarili čisto mimo.

Dobro je, da je Klemnovo truplo naplavilo že prej, saj bi bile vse iskalne akcije zaman, saj bi Klemna preiskovalci iskali močno predaleč od mesta, kjer se je nahajal.

Razlog je v tem, da ljudje premalo poslušajo informacije iz spiriutalne sfere in se podajajo po poti neke logike, kar zna biti tudi napačno.

Zelo podobno se je zgodilo tudi v primeru Stanka Brajerja, kjer so preiskovalci najprej iskali Stanka Brajerja po navodilih Zdravka Malnariča, pa ga sprva niso našli in so opustili iskanje, a so se svojci potem v lastni režiji ponovno odpravili na mesto, na katerega je opozoril Zdravko Malnarič (tam je šlo za kopno, truplo je zagotovo stalo na enem mestu). V drugo so ga našli tam, kjer je jasnovidni radiestezist povedal, da ga bodo našli.

Tu je prvenstveno problem v tem, da nekateri ljudje preprosto ne verjamejo ali pa ne verjamejo dovolj, sploh če se truplo ne najde takoj. Recimo Stanko Brajer se je nahajal na enem težko dostopnem in precej skritem mestu, zato je možno, da so ga sprva spregledali.

Tudi pri iskanju Klemna Jakliča se je zgodilo podobno.

Dejstvo je, da je po tem, ko so Klemna Jakliča iskali pri Tromostovju na podlagi informacij Zdravka Malnariča, pa ga niso našli, svojci in prijatelji Klemna Jakliča začeli dvomiti v informacije Zdravka Malnariča, češ da ni povedal nič uporabnega, nič pametnega, ampak so raje verjeli dejstvu na podlagi logičnega sklepanja, da je truplo verjetno že veliko dlje, že v Savi.

Preprosto so zanemarili informacije, čeprav je po Zdravko Malnarič (po poročanju revije Zarja) večkrat ugotavljal lokacijo Klemna Jakliča z nihalom in je vedno prišel na Tromostovje.

No. Usoda je sama poskrbela za to, da se izkaže, da so bile informacije iz spiritualne sfere točne.

K sreči je bilo temu tako, že tudi zato, ker je bilo preiskovalcem prihranjeno veliko iskalnih akcij, ki bi bile obsojene na neuspeh, ker bi truplo Klemna Jakliča iskali močno predaleč.

Slovenske novice: [Pogrešanega Klemna iščejo pri Litiji](#) – 17.3.2016

Revija Zarja: [V tridesetih letih našel več kot 20 ljudi](#) – 22.3.2016

Jasnovidec pogrešano našel za severno mejo

16-letna Nika iz Ljubljane decembra 1992 med begunce
Šele pri 30 se je izza Karavank spet oglasila staršem

VLADIMIR JERMAN
vladimir.jerman@slovenskenovice.si

LJUBLJANA »Svojci pogrešajo 23-letnega Saša Kondiča Laleviča iz Ljubljane,« je malo pred božičem obvestila policijska uprava in dodala, da je bil »nazadnje opažen na Preglovmem trgu na Fužinah«. Kot smo izvedeli pozneje, je Sašo prav tam, na Preglovmem trgu, tudi stanoval. Svojci pogrešanev neredko za pomoč zaprosijo jasnovidec. Tako tudi Saševi: »Zaprosili smo Zdravka Malnarčiča iz Bele krajine. Izvedeli smo namreč, da se je z natančnimi podatki, kje iskati, izkazal že večkrat. Kmalu nam je Malnarčič sporočil, da naš Sašo žal ni več živ, iščemo naj ga 2400 metrov južno od doma. Skoraj sočasno z Malnarčičevimi

Belakova: »Skrivnost pogrešane Nika je povsem točno razvozlat gospod Malnarčič.«

Sašo Kondič Lalevič iz Ljubljane (FOTO: PUL)

klicih k prijateljem in znancem ter zatrjevanju vseh po vrsti, da deklet ta dan niso videli, so se oboji od staršev s sorodniki z dvema avtomobiloma odpravili obiskovat lokale, kamor zahaja mladina. Takih pa je v Ljubljani brez števila. Še fotografiji so vzeli s seboj in spraševali, ali ju je kdo videl. Seveda so obredli tudi glasbene klube. A vse zaman, do zgodnjih jutranjih ur jima niso prišli na sled. Vmes med obiskovanjem lokalov je oče stopil še na policijsko postajo, da bi podal prijavo o pogrešanju hčerke: »Da je še prezgodaj za sprejem prijave, so ga podučili, da mora preteči toliko in toliko ur. Prijavo o obeh pogrešanih mladoletnicah so vzeli šele naslednji dan. Ob zagotovitvi, da ju bodo intenzivno iskali, seveda. Vendar ju policija nikoli ni izsledila.«

Slamice zadnjega upanja

Nikini svojci niso čakali križem rok: »Naslednji dan smo pregledali vse njene domače zapiske, če bi vendarle odkrili kako sled, namig ... Predvsem smo bili pozorni na telefonske številke – takrat še ni bilo mobilnikov – ali je morda komu med njimi kaj govorila o svojih namelih. Stopili smo tudi v šolo. Ne Nike ne prijateljice usodnega dne sploh ni bilo k pouku. Izvedeli smo pa, da sta tisti dan pri avtocestnem bencinskem servisu spraševali voznike tovrnjakov za prevoz. Toda nihče ni znal povedati, v katero smer. Ves čas smo bili v stiku s policijo, od koder pa ni bilo novic.« Presenetilo jih je: »Nika je doma pustila vse dokumente, med njimi potni list in zdravstveno izkaznico. S seboj je vzela le šolsko torbo in mesečno vozovnico mestnega avtobusa.« Dnevi so se vrstili, dekleti kot bi izpuhteli: »Po slamicu zadnjega upanja smo se zatekli še k bioenergetikom, zagotovo smo jih obiskali vsaj deset.« Izplen je bil takle: »Potem ko se je zadeva razpletla, lahko rečem, da se je resnici še najbolj približala vedeževalka iz Grosupljega, ki je gledala v stekleno kroglo. Trdila je, da je Nika živa in dela v neki

pralnici severno od Slovenije. Nič pa ni mogla reči, kdaj se bo vrnila.« Na prvi vtis je sicer največ obetal neki novomeški bioenergetik: »Določil je ulico in hišo v Milanu, na karti še označil natančno lokacijo, kjer naj bi Niko drževali proti njeni volji. Starši so najeli uglednega zasebnega detektiva, da je šel preverit. Vse je bilo tako, kot je narisal bioenergetik, le Nike ni tam nihče poznal!« Spomladi 1993 je naša sogovornica v reviji Misteriji prebrala članek o Zdravku Malnarčiču s Kala pri Semicu, da najdeva pogrešane osebe: »Poslala sem mu opis Nikinega primera z njeno fotografijo. V nekaj dneh mi je telefonsko odgovoril, da je pogrešana živa in zdrava ter da je nekje za severno mejo. Povedal je še, da je zaposlena v instituciji, ki se ukvarja z osebnimi storitvami. Zagotovil je, da se bo domačin zanesljivo oglasila sama, ampak šele čez mnogo let.« Sorodniki so jo ves ta čas še naprej iskali, a neuspešno.

Solze sreče

Tako je prišlo leto 2006, ko je Nika dopolnila 30 let: »Lepega dne v začetku poletja domači dobijo klic duhovnika iz Avstrije. Da jim sporoča, je dejal, da je njihova pogrešana hči dobro in želi znova navezati stike s starši

strijsko Koroško. Pozneje so se seveda skupaj smejali, ko jim je hčerka razkrila, da se je prvega ponovnega srečanja s starši tako bala, da si je – za vsak primer – zagotovila celo osebno varovanje.

Že ko je starše zagledala, se je ves Nikin neutemeljeni strah pred njimi razblinil: »Kaj olajšanje, neizmerna sreča je preplavila vse.« Srečo staršev je še povzdignilo spoznanje, da je hči srečno poročena z Avstrijcem, sami pa so v tistih letih gluhe tišine postali babica in dedek.

Zgodbo o dolgotrajni moreči negotovosti, ki se je končala z neizmernim olajšanjem, je Marjeta Belak sklenila: »Nika živi naprej s svojo družino, s starši se redno obiskujejo. Jim je pa tudi zaupala, kako ji je kot šestnajstletnici uspelo čez državno mejo. S prijateljico sta se pomešali med skupino beguncev iz bivše Jugoslavije. Obema je koristilo, da sta zaradi sorodnikov na Hrvaškem in v Bosni znali ravno dovolj hrvaško oziroma bosansko, da sta v avstrijskem sprejemnem centru očitno dovolj prepričljivo povedali, da sta v vojnih spopadih izgubili starše, da sta torej vojni siroti in brez dokumentov. Nika se je sčasoma zaposlila in omožila ter si ustvarila dom na avstrijskem Koroškem, medtem ko je njena prijateljica odšla naprej in tudi stik sta izgubili.« ■

napotki je prispelo sporočilo, da so mrtvega Saša našli na obrežju Ljubljanske, blizu Fužinskega mostu.«

Sašev sorodnik je še dejal: »Malnarčič nas je resnično usmeril dokaj natančno. Prav zato sem si shranil kontakt, da bi ga, če bi še kdaj potreboval, spet poklical. Pa še nekaj bi iz te za nas grenke izkušnje rad poudaril – da človeka, ko ga pogrešite, začnete iskati čim prej. Vsaka minuta je lahko večsint odločilna – zato res ne čakati!«

Presoja, kaj in koliko povedati, je lahko tudi za jasnovideca trd oreh. Odstiralca tančic skrivnosti naj bi vodilo predvsem to, kaj je za prizadete soudeležence najbolj etično. Tak primer nam je opisala Marjeta Belak z Vrhnike: »Leta 1976 v Ljubljani rojena Nika je tisti četrtek, 3. decembra 1992, od doma kot običajno šla v šolo. Po pouku se ni vrnila. Starši so pomislili na njeno dobro prijateljico in telefonirali njenim staršem, ki so potrdili, da tudi njihove hčerke še ni domov. Sta se najbrž skupaj kam odpravili ... toda kam? Po nekaj

Iskanje pogrešanih Zdravko Malnarčič (FOTO: FACEBOOK)

Iskalec prostovoljec

Zdravko Malnarčič svojo pomoč pri iskanju pogrešanih jemlje kot poslanstvo: »Nekateri me tudi vprašajo, koliko so mi dolžni, toda ne delam za plačilo. Moje poslanstvo je pomagati ljudem, in to brezplačno – čeprav mi kdo v zahvalo pošlje kak evro prostovoljno. Zanima me samo dober rezultat, drugega nič. Moje plačilo je povratna informacija, ali mi je nihalo pokazalo pravičen odgovor.«

PETKI SO ZA SUZY

Naročite Suzy za samo 0,76 EUR* na izvod.
*Cena na izvod 0,76 EUR velja samo za naročnike Delovih edicij (49% popusta).

	MESÉČNA NAROČNINA	LETNA NAROČNINA	Cena samostojne revije Suzy v prosti prodaji je 1,49 EUR.
za naročnike Delovih edicij	-49%	-49%	
za druge naročnike	-10%	-25%	

NAROČILA | 080 11 99 narocnine@delo.si | promo.delo.si/suzy

Na več kot 2000 prodajnih mestih – samostojno ali s Slovenskimi novicami.

Slovenske novice + Suzy SAMO 1,59 EUR

Delo d.o.o., Dunajska 5, SI-1509 Ljubljana, 537895

Goj je hodil po cesti, mislili so, da gre za stavo ali fantovščino. FOTO: OSEBNI ARHIV

Zoran Đurković se je odpravil k svojemu dobremu prijatelju, kosarkarju Goranu Dragiću.

Brat Goran in svačinja Kaja FOTO: BOŠTJAN FON

Ko bi moral k Dragiću v Ameriko, je izginil

DOLENJSKI ZDRAV UROKE IN TUDI IZ

NJEGOVA POKLICANOST Darove, ki jih ima,

POSEBNEŽ V Kalu pri Semiču živi možakar s paranormalnimi sposobnostmi, ki ga Slovenci pogosto prosijo, da intervenira in jim pomaga v različnih stiskah.

Kaj imajo skupnega Klemen Jaklič, Domen Simonič in Stanko Brajer, za katerimi se je v zadnjih letih izgubila vsaka sled? Zdravka Malnariča – možakarja srednjih let iz Kala pri Semiču na Dolenjskem, radiestezista, medija, jasnovidca in »izničevalca« urokov črne magije.

Vse tri pogrešane je namreč Malnarič pomagal iskati, in to uspešno. Za Ljubljancina Jakliča je dejal, naj ga iščejo v Ljubljani pri Tromostovju. Tam so ga kasneje res našli. Tudi v primeru Mariborčana Simoniča se je izkazalo, da je prav določil območje, na katerem so ga kasneje našli. Od leta 1985, ko se je začel ukvarjati z iskanjem, je uspešno našel že več kot 30 ljudi.

FOTOGRAFIJA IN NIHALO

Medijsko je močno odmevala predvsem Zdravkova intervencija v času iskanja Stanke Brajerja, voznika Petrolove cisterne, ki je bil 13. julija 2015 udeležen v prometni nesreči

na primorski avtocesti, v kateri je življenje izgubila romunska družina, ki je bila na poti na dopust. »Ko sem v rokah držal fotografijo Brajerja, mi je nihalo v petih minutah dalo točen odgovor, kaj se je zgodilo z njim in da ga bodo našli 800 metrov jugovzhodno od kraja nesreče. Tam je tudi res ležal,« je dejal Malnarič.

Malnarič je radiestezist, eksorcist, »izničevalec« urokov črne magije, jasnovidec in medij.

Včasih s svojimi sposobnostmi pomaga celo dektivom. Najboljše rezultate sicer beleži, če dela zjutraj, ko je spočit, in to doma, v svoji 140 let stari hiši, v kateri so lesena tla in strop ter ni sevanj. »Kadar to delam, sem najraje sam.

Stvar se odvija tako, da postavljam vprašanja, nihalo pa mi s svojim gibanjem odgovarja z da ali ne. Kazalec leve roke držim na fotografiji človeka ali predmeta, ki ga iščem,« opiše.

PREGANJA GA MAFIJA

Pomagal je najti tudi ogromno izgubljenih živali in celo ukradenih avtomobilov, vendar se z iskanjem slednjega ne ukvarja več, saj da mu je bal-

Zdravko obrede najraje opravlja v svoji starejši domačiji.

kanska mafija, vpletena v kriminalna dejanja kraje avtov, dala jasno vedeti, da jim ni v interesu, da to počne. »Preveč sem bil uspešen in sem razjezil balkansko mafijo. Ker so mi zagrozili, da me bodo likvidirali, sem nehal iskati ukradene avtomobile,« je dejal.

Malnarič iz Dolenjske tudi dobro ve, kako je, ko v hišo pridejo duhovi. »Luči se začnejo prižigati in ugašati, nekaj začne ropotati. To so znaki prisotno-

sti duha. Ta kot duh obstane v tem svetu, če ni umrl izpolnjen. Potem mu pomagamo poiskati svoj mir,« pojasni. Duha, ki »muči« nekoga od svojcev, pokliče kar na svojo domačijo, s pomočjo vrtljive mize.

TULIL JE

Zaupam nam, da zna razrešiti tudi obsedenost z zli demoni – hudičem. Vendar o teh posredovanjih ne mara govoriti preveč. Ima pa kliente zaradi tega po vsej državi. »O tem tudi ne maram posebej razlagati, ker je to sila občutljivo področje in me lahko hitro okličejo za premaknjene. To, da se je vate 'usedel' hudič, se kaže kot neka obsedenost, histerija. Poznam

Ker so mi zagrozili, da me bodo likvidirali, sem nehal iskati ukradene avtomobile.

Zdravko Malnarič

KO OBVLADA VSE – GANJANJE HUDIČA

ad uporabi tako, da pomaga ljudem v težavah

DOMAČINI

za Zdravka Malnariča iz Kala pri Semiču pravijo, da ima poseben dar. Že več kot 30 let se ukvarja z radiestezijo, ima tudi jasnovidne, čarovniške in druge sposobnosti.

Malnarič je iz kome pomagal tudi starejši gospe. K njej je poslal svetlečo kroglo in gospa se je zbudila.

S pomočjo nihalahko išče pogrešane osebe in živa

primer nekega dečka, ki je vsakič, ko je videl božjo podobo na sliki, dobil neki izpad; začel je tuliti, pravzaprav rjoveti, izbuli

le so se mu oči, jezik mu je padel iz ust. Potem so nanj položili roke, štirje so ga menda komaj držali, in je bil odrešen,« priča o

enem od primerov.

Veliko dela ima tudi z urki črne magije. Zna jih izničevati. »Črne magije je največ v Srbiji, Bosni, Bolgariji in Romuniji. K nam so jo prinesli priseljenci od tam. Vem, kako pomagati v takih primerih. Treba je malo moliti, skratka opraviti neki obred, in je,« na kratko, saj ne želi razkrivati skrivnosti svojih postopkov, razloži, kako potekajo njegove seanse.

vi Zdravko in pristavi, da od nikogar ne zahteva plačila. »Če mi kaj da, je to njegova dobra volja. Zame je največje plačilo, ko vidim, da sem dobro opravil delo skromno zaključim naš pogovor.

(pk, foto: arhiv Media24, Dreamstime)

Dolenjec je pomagal najti že več kot 30 ljudi.

IŠČE VODO

Malnarič zna z bajalico poiskati tudi podzemno vodo. »Celo geologi in vrtnarji me prosijo za pomoč. Pa seveda ljudje, ki se odločijo, da bodo na svoji zemlji naredili vrtino za vodo,« pra-

Čudež
**ZGODILO SE JE
TUDI NJEMU**

Kip fatimske Marije v cerkvi je zaprosil za pomoč – naj ga odreši mučnih bolečin v križu, in zgodilo se je – od tiste maše do danes, kar je že 10 let, nima več težav.

ponedeljek, 3.avgust.2015 - 00:56

MISTIČNO: Stanka Brajerja je pomagal najti tudi radiostezist Zdravko Malnarič, ki ima jasnovidne sposobnosti

Zdravko Malnarič, radiestezist, ki ima nadnaravne sposobnosti, je pomagal najti tudi Stanka Brajerja. Sicer ima Zdravko Malnarič pri sebi doma vrtečo mizo, ki napoveduje prihodnost in zdravi, služi pa tudi kot portal za komunikacijo z dušami umrlih.

Prometna nesreča na primorski cesti, ki je terjala 5 življenj, življenja romunskega tožilca (Flavius Corneliu Chis) in še treh njegovih družinskih članov in pa življenje nesrečnega Stanka Brajerja, ki je po nesreči storil samomor, dobiva mistične razsežnosti.

O prometni nesreči si več preberite na naslednji povezavi:

Dossier korupcija: [Po trčenju v vozilo z romunskim tožilcem je voznik Petrolove cisterne Stanko Brajer storil samomor.](#)

V tem članku pa se bomo osredotočili na radiostezista in zdravilca, ki je pomagal svojcem najti Stanka Brajerja.

Radiestezist Zdravko Malnarič je Stanka Brajerja iskal na podlagi njegove slike. Le 5 minut po tem, ko je dobil v roke sliko nesrečnega Stanka Brajerja, je Zdravko Malnarič, ki sicer živi v Kalu pri Semiču (Bela krajina), ugotovil, da je Stanko Brajer storil samomor. Kmalu zatem pa je svojcem tudi povedal, kje se nahaja truplo Stanka Brajerja. Truplo nesrečnega voznika Petrolove cisterne so nato svojci tam tudi našli.

Zdravko Malnarič je sicer človek, ki ima resnično neverjetne sposobnosti. Ne le, da zna najti mrtve osebe, ampak s pomočjo nihala ali pa bajalice zna najti tudi podzemne vode.

Prav tako lahko z zavezanimi očmi najde pravo karto, iskati zna tudi predmete, ne glede na to, kje se nahajajo.

Njegovo sposobnost iskanja stvari so izkoristili tudi ljudje, katerim so ukradli avtomobile. A z iskanjem ukradenih avtomobilov se je Zdravko Malnarič moral prenehati ukvarjati, ker mu je balkanska mafija začela groziti, da ga bo likvidirala, če bo še nadaljeval s tem.

Razlog je bil v tem, da je bil Zdravko Malnarič tako uspešen pri iskanju ukradenih avtomobilov, da je postal trn v peti kriminalnim združbam z Balkana, ki se ukvarjajo s kraji avtomobilov. Tam, kjer je Zdravko Malnarič povedal, da se ukradeni avtomobil nahaja, tam so avtomobil tudi našli.

Zdravko Malnarič je iskal tudi vodo (v Arizoni, ZDA), pa tudi železovo rudo.

Išče tudi toplo vodo po Sloveniji, s ciljem, da bi se mesta, kjer bi našel toplo vodo, lahko z njo začela oskrbovati bodisi v zdraviliške namene ali za ogrevanje.

Zdravko Malnarič se pri iskanju podzemnih voda nekoliko jezi na nekatere pomembneže ali investitorje, ki raje zapravijo na tisoče evrov na raziskave, njega, ki nima diplome, ampak le bajalico, pa ne upoštevajo, pa čeprav bi jim lahko veliko ceneje in učinkoviteje našel pravo mesto za vrtanje.

Na tem mestu opozarjamo na spletno stran [Vrtine.com](#), ki pripada Zdravku Malnariču.

Zdravka Malnariča so ljudje večkrat preizkušali in tako je z zavezanimi očmi ugotavljal tudi prave igralne karte in iskal steklenice, ki so mu jih ljudje skrivali po vsej Sloveniji in jih je vedno našel.

A to ni vse, kar je lahko našel. Zdravko Malnarič je iskal tudi pse in mačke.

Kot že rečeno, pa Zdravko Malnarič pomaga tudi pri iskanju pogrešanih oseb, oziroma njihovih trupel. Tako je pomagal najti tudi truplo nesrečnega Stanka Brajerja.

Zdravko Malnarič je svoje sposobnosti utrjeval počasi. Bral je literaturo in se nato preizkušal na raznih primerih.

Ko je ugotovil, da je nekaj na tem, je svoje sposobnosti začel iz dneva v dan vse bolj razvijati. Sicer je pa že prej čutil, da ima neke posebne sposobnosti, a vse bolj se jih je začel zavedati predvsem s prebiranjem literature na to temo.

Tako je pridobil oziroma razvil nadnaravne sposobnosti, ki jih s pridom uporablja. Nekateri se njegovih sposobnosti kar malo bojijo in ga imajo za čarovnika, a sam pravi, da ga to ne gane.

Zdravko Malnarič se lahko pohvali z velikim številom uspešno rešenih primerov najdbe pogrešanih oseb (živih ali mrtvih), priznava pa, da se je v določenih primerih že tudi zmotil.

A nič zato, nihče ni nezmotljiv, niti Bog ne.

Zdravko Malnarič naj bi celo nekatere ljudi ozdravil od raka.

Zdravko Malnarič se pogovarja tudi z duhovi umrlih ljudi. Tu si pomaga s posebno [vrtečo mizo](#), ki je sicer miza, ki napoveduje prihodnost in ozdravlja. Teh miz, ki napovedujejo prihodnost in ozdravljajo, naj bi bilo v Sloveniji le nekaj.

Mizo, ki je pri Zdravku Malnariču, je sicer preizkusila tudi novinarka Vesna Žist iz medija Belokranjec, ki je bila nad dejstvom, da se miza vrti sama od sebe, brez tehnične pomoči, res presenečena. Zdravko Malnarič ji je pojasnil, da je vrtenje mize posledica energije, ki jo oddajajo sami ljudje.

No. Ta vrteča miza se uporablja tudi za komunikacijo z duhovi mrtvih. Zdravko Malnarič trdi, da mu vrteča miza pomaga pri seansah pri pogovorih z dušami umrlih. Svojec ali bližnja oseba umrle osebe pride pred mizo, pred katero pride tudi duša umrle osebe, ki se najprej predstavi, svojec zastavi želena vprašanja, miza se začne vrteti in med vrtenjem duh poda odgovore na vprašanja oziroma zelene informacije. Po seansi duh odide.

Vrteča miza, ki napoveduje prihodnost in zdravi, je očitno tudi miza, ki služi kot portal za komunikacijo z dušami umrlih.

Sicer Zdravko Malnarič meni, da je smrt le prehod v drugo dimenzijo, še živi ljudje pa imajo možnost komunicirati s to dimenzijo. A dodaja, da večina ljudi tega ne zmore, ker so preveč obremenjeni s predsodki, strahovi in podobnimi čustvi, da bi se lahko prepustili in se povezali z drugo dimenzijo.

Zdravko Malnarič zna tudi odpraviti prekletstvo, slabe duhove in črno magijo s posebnim obredom, ki ga je sestavil sam po pripovedovanju starih ženičk iz Srbije, to je čiščenje in zaščita hiš, v katerih so poltergaisti-ropotajoči duhovi in negativna energija.

Svet24: [Radiostezist v petih minutah ugotovil, kje je Brajer](#)

Lokalno.si: [DL: Belokranjec, ki je v Ameriki odkrival vodo](#)

Sloveske novice: [Semiški Jezus: Antonija Bilić razkosana, Maddie živa v Burgosu](#)

Belokranjec na spletu: [Preživeli smo dan z ... zdravilcem Zdravkom Malnaričem](#)

Kaj pa glede kakega sevanja, ste dali komu izmerit sevanje v vaši hiši oz-stanovanju? Možno je, da se spi na sevanju in bolnik ni odporen na bolezni. Če je prisotno sevanje, se najprej poruši imunski sistem, potem se organizem zakisa in nato je odprt za vse bolezni. To lahko traja od rojstva pa naprej. Telo se tega sevanja brani (to je vodni tok in Hartmanova mreža) ko potem opeša in se pojavijo prvi simptomi bolezni, vendar v začetni fazi toliko, da uradna medicina s svojimi instrumenti te bolezni ne zazna, dokler se ne razvije v tolikšni meri, da se jo da odkriti. To velja za rakasta obolenja in tumorje kot tudi za vse ostale bolezni. Po navadi se to sevanje pozna pri spanju. Če ne morete spati, ste budni okol 1h ponoči, pa do pete ure zjutraj, potem bi pa spali, to je že eden znak, da ste na sevanju. Tudi če bi otrok spal na takem mestu, bi se celo noč prebujal, mogoče jokal in se obračal v druge položaje, kot ga bi vi namestili za spanje. Otroci, posebno takoj po rojstvu, že zaznajo to sevanje in se ga telo hoče izogniti, čeprav še ničesar ne vejo o tem. Mačke odlično spijo na takem mestu, ker jim odgovarja, pes pa bi zbolel. Tudi naše telo se brani tega sevanja, potem pa opeša in bolezen je tu. Taka sevanja uspešno merim in tudi zaščitim.

PISMA ZAHVALE

Ljubljana, 2. 09. 2020

Spoštovani gospod Uhalmaric!

Bila sem zelo bolna in nič več mi ni pomagalo. Ne tablete, ne nič. Imela sem vodenico in bila na koncu obupa. Enkrat pa malo v nedeljskem dnevniku preberem članek o vašem zdravljenju. Takrat sem se odločila, da poskusim tvoj še pri vas, tudi mož me je v tej odločitvi podprl. Do takrat sem imela že 134 kg.

Tačno 14. maja 2020 pa sem prišla k vam. Gledali ste me in dejali pa poskusimo, mogoče bo pa kaj pomagalo. Dali ste mi vaše čudežne kapljice in mi pokazali kako jih je potrebno kapljati na žile noke. Takrat sva z možem rekla, da iz tega ne bo nič.

Ampak sem vseeno nadaljevala, tako kot ste mi svetovali, in čez 4 dni sem shujšala za 2 kg. Voda mi je kar curjala iz nog, gležnjev, tako da nihče ni mogel venjati temu. Čez dva meseca sem tehtala 94 kg. To je bilo 15. julija. Od takrat držim to težo in voda mi ne odteka več.

Povedati pa vam tudi moram, da 9 mesecev nisem jedla nikakršnega mesa, saj takrat ste mi tudi dejali, da sem bolna na jetrah in, da me boste tudi tega ozdravili. Dali ste mi kapljice, ki so pomagale in sedaj lahko jem še vsa mesa.

Vsa moja družina vam je zelo hvaležna. Naj vam povem še to, da še vedno tehtam 94 kg, nedno hodim na

voda, me bolijo me več me ledvice, me žolč in me jetna.
Zelo, zelo sem srečna. Še bom prišla k vam in to
z velikim veseljem.

Vaša pacientka, ki vas prav lepo pozdravlja in se
vam iz srca zahvaljuje.

Lep pozdrav

Zepan Marija

Zepan Stanko

Zepančič

Polonca 30

Mailbox - ~~02~~ 02 - 02 - 900

CE = 61 32 900

MB

**MARJETA BELAK
STERNENOVA 29
1360 VRHNIKA**

Datum: 1.12.2008

**ZDRAVKO MALNARIČ
KAL 7
8333 SEMIČ**

Spoštovani !

Obljubila sem, da bom opisala dogodek izpred 16 let. Sedaj bom obljubo izpolnila.

Hčerka moje znanke je odšla od doma 3.12.1992. Takrat je bila stara 16 let. Iskali smo jo na vse mogoče načine. Poleg prijave policiji, smo si pomagali tudi z bioenergetiki in drugimi strokovnjaki. V začetku leta 1993 sem Vam poslala pismo, v katerem sem Vas prosila za pomoč pri iskanju. Kmalu ste me poklical po telefonu in mi sporočili, da je pogrešana živa in zdrava, da se najverjetneje nahaja nekje za mejo severno od Slovenije. Povedal ste tudi, da je zaposlena v inštituciji, ki se ukvarja z osebnimi storitvami. Da verjetno dela v kakšni pralnici v bolnici ali drugi podobni ustanovi. Takrat ste mi tudi dejal, da se bo pogrešana zagotovo oglasila, vendar šele čez mnogo let.

Zgodba se je dokončno razpletla maja 2006. Takrat je pogrešana vzpostavila telefonsko zvezo s svojimi starši preko duhovnika. Živi v Avstriji, blizu Celovca, kjer je tudi živela vsa ta leta. Kmalu po telefonskem klicu se je družina tudi srečala. Še vedno imajo stike.

Osebno sem s pogrešano govorila po telefonu. Povedala mi je vzroke svojega odhoda oziroma izginotja od doma. Je poročena, ima otroke in pravi, da je zadovoljna. Staršem se je oglasila, ker je bila vedno bolj prepričana, da jim je z izginotjem storila krivico oz. povzročila prevelike bolečine in trpljenje.

RADIESTEZIJA

Nevidne sile, kot so podzemni vodni tokovi in kozmično sevanje, škodljivo vplivajo na naše zdravje. Zaenkrat še nimamo na voljo nobenih znanstvenih pripomočkov, ki bi potrjevali obstoj tovrstnega žarčenja, razen radiestezijskih pripomočkov, kot so nihala, biotenzorji, L-antene, rašlje ... A dejstvo je, da se ti v rokah izkušenih radiestezistov premikajo in jim dajejo odgovore na njihova vprašanja. Radiestezist Zdravko Malnarič iz Kala pri Semiču je uspešen pri odkrivanju podzemnih voda in pogrešanih oseb, bil je tudi v ZDA, kjer je odkril podzemno vodno žilo in iskal zlato rudo. Škodljiva sevanja odkriva s posebno žico in opozarja, da sevanja podzemnih vodnih tokov in kozmična sevanja porušijo naš imunski sistem ter tako pripravijo plodna tla za razvoj bolezni.

V več kot 150 let stari hiši radiestezista Zdravka Malnariča so iskali pomoč že številni bolniki, ki jim uradna medicina ni več mogla pomagati. Zdravkove nadnaravne sposobnosti so bile velikokrat na preizkušnji, a potem, ko je uspešno odkril že več pogrešanih oseb in našel številne podzemne vode, si je pridobil zaupanje ljudi. Prvič je videl nihalo pred več kot 30 leti v hrvaški revij. Članek, ki je opisoval delo z njim, ga je tako pritegnil, da se je odločil preizkusiti svoje sposobnosti. Ko je v začetku 80. let v Dolenjskem listu prebral, da je ušel zapornik iz zapora v Novem mestu, je vzel nihalo, šel z njim nad zemljevid nekdanje Jugoslavije in dobil odgovor Novi sad. Čez 14 dni je v Dolenjskem listu prebral, da so zapornika prijeli v Novem Sadu. Začel je marljivo vaditi in uriti svojo intuicijo. V en kozarec vode je, na primer, zamešal sol, v drugega pa sladkor in potem z nihalom preverjal, katera voda je slana in katera sladka. Tako se je začelo njegovo radiestezijsko delovanje, ki ga je usmeril tudi v pomoč pri zdravljenju. Pri delu poleg nihala in žice uporablja tudi fotografije ljudi, ker je v slikah shranjena informacija njihove energije. Zadostujejo tudi podpis, košček obleke, las, noht ..., na katere položi prst, ki mu služi kot antena, nihalo pa je nekakšen zvočnik. Na ta način se lažje fokusira, saj so vselej prisotne različne energije, pojasnjuje.

Najprej preveri ležišče

Zdravko odkriva, da je vzrok za bolezni zelo pogosto nezdravo ležišče, izpostavljeno sevanjem. Če se ponoči pogosto prebujamo, zjutraj pa se zbujamo utrujeni in malodušni, so vzrok za to lahko tudi sevanja. V primeru da se ležišča ne da prestaviti, svetuje ljudem zaščito iz aluminijaste folije. Njeno delovanje pojasni s preprosto prisodobno: »Če pada dež in imate dežnik in ga ne boste odprli, boste mokri. Tako moramo folijo razgrniti in razbije kar 70 do 80 odstotkov sevanja. Sam sem to poskusil in deluje. Če gre za vodni tok, potem folijo s svetlečo stranjo obrnemo navzdol, če gre za kozmična sevanja pa navzgor. Folija mora biti na gladki podlagi, če so, denimo rebrasta tla, se folija lahko pretrga, in to še okrepi sevanje,« opozarja. Sam je najprej uporabljal gospodinsko aluminijasto folijo, potem pa je kupil velik kolot v tovarni aluminija v Slovenski Bistrici.

Močnejše sevanje ponoči

Praktično nikjer na zemlji ni kraja, kjer ne bi bilo sevanj. Obstajajo kraji, ki na zdravje delujejo blagodejno in ga krepijo ter kraji, ki so zdravju škodljivi. Poznamo več vrst sevanj, a po Zdravkovih izkušnjah so najbolj nevarni podzemni vodni tokovi in kozmična sevanja, znana bolj kot Hartmannova in Curryjeva mreža. Elektromagnetna sevanja po njegovem mnenju niso tako škodljiva. Če Zdravko odkrije vodni tok, mu radiestezijski pripomoček pokaže tudi njegovo širino. » Glede kozmičnih sevanj

pa velja, da so pasovi široki od 20 do 25 centimetrov. Od severa proti jugu si sledijo vsaka dva metra, od vzhoda proti zahodu pa vsake dva metra in pol. Nevarna so zlasti križišča,« opozarja. Sevanja so najmočnejša ponoči od 1. do 4. ure. Podnevi sevanje ni tako nevarno. A dobro je preveriti tudi delovna mesta, kjer preživimo veliko časa.

Poudarja, da nobena terapija ni učinkovita, če bolnik še naprej spi na škodljivem mestu. Ljudje, ki spijo na presečiščih mrež, so najbolj izpostavljeni škodljivemu sevanju. V svoji praksi je naletel na mnoge primere, ki so zaradi takšnega ležišča oboleli za rakom. »Rak nastane zato, ker popusti obrambni sistem organizma. Takrat se zakisa telo. Zakisano telo pa je odličen pogoj za razvoj bolezni. Običajno se v takem primeru razraste še glivica kandida. Rak ima rad sladko hrano. Dandanes pojemo preveč mesa, ki kisa telo. Včasih ga niso toliko, imeli so 40 dnevne poste, da so prečistili organizem.«

Za rakom obolevajo tudi že otroci. Zdravko je pomagal že več otrokom do hipnega ozdravljenja. Žigovo zgodba je bila leta 2004 objavljena tudi v Slovenskih novicah. Žiga je dobil tumor na očesu pri 18 mesecih. V Stockholmu so mu tumor zažgali z laserjem, a se je ponovil. Zdravko je odkril, da zato, ker je spal na vodnem toku. Ta je bil kar 4 metre širok. Postelje ni bilo mogoče prestaviti, pa mu je položil aluminijasto folijo pod posteljo. V Ljubljani so mu hoteli operativno odstraniti oko, a po Zdravkovem zdravljenju to ni bilo treba. Dvakrat so ga slikali in o raku ni bilo več ne duha, ne sluha. Bolezen se ni več ponovila.

Na splošno velja, da naj bi zaradi vpliva magnetnega polja Zemlje imeli glavo obrnjeno proti severu med spanjem, a Zdravko meni, da je najbolje biti obrnjen z glavo na vzhod ali zahod. S tem, da opaža, da lahko pri nekaterih ljudeh spanje na vzhod povroči nizek krvni tlak, na zahod pa visok krvni tlak. Ni pa nujno, sam nima teh težav, doda.

O tem, kako poteka postopek odkrivanja sevanja, pojasnjuje, da je zelo pomembno, kakšno namero da svoji podzavesti v danem trenutku: »Če si zamislim, da iščem vodo, mi pripomoček ne bo pokazal sevanja. To je zanimivo. Podzavesti moram vedno sporočiti, kaj iščem. Ko se zavrti žica naprej, pomeni, da je na tem mestu sevanje.«

Z nihalom radiestezisti lahko odkrivajo tudi zdravstvene podatke in diagnosticirajo bolezni, a Zdravko tega ne počne. Ljudje pridejo k njemu že z zdravniško diagnozo. In potem najprej preveri, če so doma izpostavljeni sevanju. Tudi na daljavo praviloma ne deluje. Se je pa nekoč izjemoma zgodilo, da je s svojo energijo pomagal deklici čez lužo v ZDA, ki je imela krvnega raka. Deklica je ozdravela.

Zeliščarski recepti

Vedno aktiven Belokranjec, ki rad hodi po terenu, je našel čas še za en projekt, koristen za ljudi. Petnajst let je zbiral stare recepte, ki so mu jih prinašali ljudje iz vseh vetrov in tako je nastala knjiga *Zeliščarski recepti naših babic*, ki je že ugledala luč sveta. Z več kot 2000 nasveti mu je uspelo ohraniti bogato zdravilsko ljudsko izročilo. S tinkturo narejeno iz divjega kostanja in črnega sleza je pomagal zdaj že pokojnemu Jožetu Kamenšku, ki je zaradi sladkorne bolezni dobil gangreno in je odklonil amputacijo. Potem se je mazal s tinkturo, dvakrat na dan previjal nogo in živel normalno z zaceljeno nogo še 15 let, dobrovoljno pove naš sogovornik.

Po vzoru zdravilca Jurija Humarja je začel izdelovati tudi posebne kapljice. Po navodilih, ki jih je dobil iz Avstrije, je zmešal skupaj olivno olje in špirit ter jih informiral s svojo energijo. Kapljice menda pomagajo predvsem pri živčnih boleznih in vodenici. Neka gospa iz Maribora, ki je tehtala 130

kilogramov, je s pomočjo kapljic v enem mesecu izgubila kar 50 litrov vode. Vodenico je pozdravil s kapljicami tudi Mariji Štavcar, ki je uporabljala dvakrat po štiri kapljice na dan. Kapljice se ne uživajo oralno, pač pa se jih nakapa na telo. Narejene so za vsakega posameznika posebej, zato ni dobro, da jih uporablja nekdo drug. Se je že zgodilo, da so ljudje zaradi tega imeli hude reakcije, pojasnjuje naš sogovornik, ki pravzaprav ne zna pojasniti, od kod njegovi uspehi pri zdravljenju, a vse dela le na temelju dokazov in teh je toliko, da prepričajo tudi nejeverne Tomaže.

Andreja Paljevec

Dr. Andreja Paljevec, F. L. L. L.

Večkrat sem zahajal v očetovo rojstno vas na Omoto. Pri sosedovih-po domače Novakovih je bil rojen tudi g. Alojz Kambič. Kar je bilo redko za tiste čase na vasi, je on študiral in služboval kot župnik (nazadnje v Lučah).

Njegove štiri sestre so bile pobožne, zato se je pri njih ohranilo veliko cerkvenih knjig. Ker je mene to zanimalo, sem prosil nečaka Toneta, naj mi pokaže v stari hiši, če je kakšna zanimiva knjiga o zgodbah. Ko sva šla po sopnicah v zgornje prostore, sem zagledal na stopnicah rumeno knjigo s sliko treh Fatimskih pastirčkov, o katerih mi je že mati majhnemu pripovedovala. Takoj sem knjigo pobral in vprašal Toneta, če jo lahko odnesem. Rekel je: „Hudič vendar, odnesi jo, če te zanima“. Hvaležen sem jo odnesel domov. Med branjem me je tako prevzela, da kar nisem mogel odnehat. Šele potem sem spoznal, kaj se je zares v Fatimi dogajalo. Vedno bolj me je zanimalo, kje je ta kraj. Vedel sem, da je nekje na Portugalskem. Po zemljevidu sem našel Fatimo, kjer se je leta 1917 od maja do oktobra, (vsakega trinajstega v mesecu, razen 19. avgusta, ko so bili v zaporu na zaslišanju), trem revnim pastirčkom, Luciji, Jacinti in Frančku prikazovala Mati Božja.

Ta kraj pa moram obiskat, sem si rekel. Iskal sem vsemogoče, da bi izvedel, če organizira katera agencija romanje v Fatimo. Končno sem našel g. Julijano Leskovec iz Smrečja nad Vrhniko. Zelo prijazno me je sprejela in vse lepo obrazložila. To je bilo leta 2001. Med dvanajst dnevnim potovanjem naj bi se ustavili tudi v Lurdu, kar pa mi je bilo po pripovedovanju že bolj znano. Poleg zanimivosti v Lurdu, mi je bila Fatima glavni cilj. Pred tem sem izvedel, da je cerkev v Kisovcu pri Zagorju ob Savi posvečena Fatimski Mariji. Obiskal sem jo in se udeležil maše in procesije s kipom F. Marije. Po maši pa sem kupil pol metra visok kipec, ki ga imam v kotu sobe v stari hiši na Kalu. Dokončno sem se odločil in se prijavil za romanje. Sosedom Kukarjevini sem zaupal, da grem v Fatimo, od koder bom pripeljal kip Marije iz Fatime za našo cerkev, kar pa mi niso verjeli. Prosil sem g. Julijano in moža Srečkota, da mi bosta pomagala uresničiti ta cilj. Strinjala sta se in mi celo predlagala, da bi ta kip pripeljali bolj slovesno v našo cerkev sv. Lenarta na Kalu.

Na dan odhoda smo se dobili v Smrečju pri g. Julijani, kjer nas je z ostalimi romarji pobral z avtobusom g. Pečelin Pavel in nas odpeljal preko Italije v Francijo. Tu smo si ogledali Lurd z votlino, kje se je prikazala Marija revni Bernardki. Tam smo bili tudi pri večerni maši, prenočili in naslednji dan nadaljevali pot. Z navdušenjem sem čakal prihod v Fatimo, da bi videl kraj, kakor je bil opisan v knjigi. Do potankosti se je vse ujemalo. Po ogledu kraja prikazovanja smo šli malo po mestu. Nedaleč od naše nastanitve sem zagledal v izložbi kip Fatimske Marije. Prevzela me je lepota tega kipa in zaželel sem si, da tudi jaz postanem povezan v božji ljubezni preko tega kipa. Kupili smo ta prelepi, 120cm visok kip in ga tudi srečno pripeljali do g. Julijane v Smrečje. G. Srečko je napravil tudi nosila za prenos kipa. To Marijo so želele videti tudi redovnice iz Mengša, kjer je bila tudi s. Marcionela (Marnova Anka-Stariha Ana z Omote pri Semiču). Ona je bila bližnja soseda mojih prednikov. Redovnice so ob kipu veliko premolile in prosile za uslišanje prošenj. Na dan prihoda v cerkev sv. Lenarta na Kalu, 13. oktobra (dan zadnjega prikazovanja v Fatimi), pa so ga takratni sopotniki romanja, ki jih je s seboj na sprejem pripeljala g. Julijana, slovesno pripeljali, kjer jih je pričakalo veliko število domačinov. V organizaciji za sprejem je sodelovala tudi pokojna g. Anica Absec s Krupe. Spotoma so se ustavili tudi pred križem pri naši hiši. Tukaj jih je imela željo pozdraviti tudi moja mama na invalidskem vozičku, ki sem jo prav za ta dogodek pripeljal iz doma starejših občanov. Z romarji je prišel tudi takrat upokojeni beograjski škof g. Franc Perko. Pri slavnostnem prihodu v cerkev in pri sv. maši, sta poleg našega župnika g. Janeza Šketa, sodelovala tudi takratni kaplan g. Igor Krašna in škof g. Franc Perko. Vso to slavnost je spremljalo pritrkovanje zvonov. V knjigo zahval Mariji, sem kot prvi napisal besede iz svetag pisma: „Potrkajte, odprlo se vam bo, prosite in uslišani boste“. Tisti dan je bila tudi na sprejemu moja sestrična Anica, ki je bila bolna na črevesju. Prosila je Marijo za zdravje in uslišana je bila. Potem je g. župnik Janez Šket uvedel maše v naši cerkvi vsakega trinajstega v mesecu. Pri tem se je nabralo tudi nekaj denarja in

začela se je prva obnova cerkve. Najprej smo napeljali v cerkev elektriko. Obnova se počasi nadaljuje.

Tega je približno šet let, ko sem na naši parceli v Majkovcih kosil otavo s traktorjem. Sosea Kukarjeva Tončka me je prosila, da bi pokosil še njihovo njivo ob naši. Imeli pa so še preorano njivo, kjer je po brazdah že cvetela repnica, saj je bil že september. Odločil sem se, da jim pokosim še to. Pri košenju me je traktor premetaval po brazdah, da me je začela boleti hrbtenica. Domov sem se pripeljal ves zlomljen. Potem ni in ni hotela bolečina popustiti, celo stopnjevala se je. Prej me je tudi že večkrat bolela hrbtenica. Takrat sem tudi hodil po injekcije v ZD Črnomelj, da so bolečine ponehale. Bolečine so po navadi trajale 14 dni. Tako sem šel tudi tokrat v ZD Črnomelj z upanjem, da minejo bolečine. Minilo je 14 dni, bolečine pa so se stopnjevale in razširile v obe nogi. Nisem mogel ne sedeti, ne ležati, tudi težko sem hodil. V nogah sem čutil omrtničenje. To je trajalo celo zimo. Ko sem s traktorjem pozimi oral sneg po pogodbi z občino, sem zelo težko hodil. Spoštoval pa sem pogodbo in z velikimi bolečinami sem opravil to delo. Ponoči je zapadlo kakih 30 cm snega, a zjutraj nisem mogel vstati s postelje. S težavo sem se nekako izvlekel iz postelje in šel ponovno v ZD Črnomelj po injekcijo. Domov sem prišel ob 11h dopoldne, ker sem moral kljub gneči še malo počakat po injekciji. Ker sem zimsko delo vestno opravljal, sem ljudi razvabil, da so imeli že zjutraj očiščeno vaško pot. Tokrat pa ni bilo zorano. Prišel sem domov in z veliko muko sedel na traktor. Očistil sem poti, katere so bile navedene v pogodbi. Nisem pa čistil priključkov, katere sem večkrat dobrovoljno očistil. Našla pa sta se dva in tožila županu, da ni do njih očiščena pot. Župan pa mi je brez pogleda v pogodbo črtal plačilo dela tistega dne. Ker sem imel poleg težko opravljenega dela še tako slabo izkušnjo, sem nadaljnje delo po pogodbi odpovedal.

Tukaj pa se začnjenja zanimiv in meni najlepši del zgodbe. Župnika g. Janeza Šketa je pri nas zamenjal sedanji župnik g. Luka Zidanšek. Bil je 13. maj in čas za procesijo. Takrat je imel na Kalu prvo mašo g. Luka Zidanšek. Cerkev je bila lepo okrašena, še posebno kip Marije. Za krašenje so se trudili: g. Mitja Bulič, bodoči duhovnik, njegov oče, g. Tončka Štublar iz Lipovca in sosede. Ker sem bil takrat določen tudi jaz za nošenje kipa, sem zaradi bolečin poiskal namestnika. K okrašenemu kipu, pripravljenemu za procesijo, sem se zatekel s prošnjo k Mariji, da me reši bolečin. Nato sem šel za g. Žanom Sepaher, po domače Kolarjevim Žanom, v zvonik pritrkavat (klenkat). Iz cerkve je krenila procesija v krogu čez vas s svečkami za Marijinim kipom. Po vrnitvi procesije sva prišla z Žanom iz zvonika k maši. Tako se je z mašo končala slovesnost, naše lepo srečanje in tudi moje bolečine, za katerih rešenja sem prosil Marijo, so minile. Do sedaj se niso več ponovile, za kar bom večno hvaležen Mariji.

Malnarič Zdravko

Prosil in bil uslišan

Zdravko Malnarič*

Spol: moški

Starost: 58 let

Začetek težav: leto 2006

Zdravstvene težave: lumbago, vkleščen živec

Počutje danes: fizično lahko normalno dela, nima več bolečin.

Zdravka Malnariča, znanega radiestezista in zdravilca iz Kala pri Semiču, so skoraj deset let pestile bolečine v hrbtenici. Ni se jih mogel rešiti ne z blokadami, ne s fizioterapijo, ne z mazanjem s šentjanženim oljem in drugimi mažami. Izginile pa so čez noč, ko se je v svoji stiski in prošnjo obrnil na Marijinega kipcu v cerkvi Sv. Lenarta, ki ga je prinesel iz portugalske Fatime. Od takrat se niso več pojavile.

Na zgodbo o pastirčkah iz Fatime, ki se jim je vsakega trinajstega v mesecu od maja do oktobra leta 1917 prikazovala Matí Božja, je Zdravko prvič naletel v cerkveni knjigi pri sosedovih po domače Novakovih v očetovi rojstni vasi Omoto. Nečaka Toneta je prosil, da mu pokaže kakšno zanimivo knjigo o zgodbah. Ko sta šla po stopnicah v zgornje prostore, je zagledal rumeno knjigo s sliko treh fatimskih pastirčkov. Prosil je, če jo lahko odnese domov in jo doma na dušek prebral. Zgodba, ki jo je slišal od matere že kot otrok, ga je tako prevzela, da je sklenil obiskati Fatimo. Priložnost se mu je ponudila leta 2001, ko se je pridružil skupini romarjev. Med dvanaajstdnevnim potovanjem z avtobusom so se ustavili tudi v Lurdu, kjer se je Marija prikazala revni Bernardki. Ko je prišel v Fatimo, se je, kot sam pravi do potankosti vse ujemalo z opisom v knjigi. Tam ni sicer ničesar posebnega videl, se je pa pozneje doma zgodilo nekaj, kar mu je vtilo vero v višjo silo. »Po ogledu kraja prikazovanja smo šli malce po mestu. Nedaleč od nastanitve sem zagledal v izložbi kip Fatimske Marije. Prevzela me je njegova lepota in zaželel sem si, da se preko tega kipa povežem z božjo ljubeznijo. Kupili smo ta prelepi, 120 centimetrov visoki kip in ga srečno pripeljali do gospe Julijane v Smrečje. Na meji med Italijo in Slovenijo je bila takrat še carina, a nas noben carinik ni vprašal, če imamo kaj za carinit. Božja previdnost je takrat že delovala. Gospod Srečko je napravil tudi nosila za prenos kipa. To Marijo so želele videti tudi redovnice iz Mengša, pri katerih je bila tudi Marnova Anka z Omote pri Semiču. Ona je bila bližnja soseda mojih prednikov. Redovnice so ob kipu veliko premolile in prosile za uslišanje prošenj,« pojasnjuje naš sogovornik.

Procesija na Kalu

Kot pravi Zdravko, so Kip Fatimske Marije slovesno pripeljali 13. oktobra, na dan zadnjega prikazovanja v Fatimi, v cerkev svetega Lenarta na Kalu. Bila je velika slovesnost, ki se jo je udeležilo mnogo domačinov. Procesija se je ustavila tudi prek križem, ki stoji v bližini Zdravkove hiše. Tukaj je procesijo pozdravila tudi Zdravkova mama, ki je bila že na invalidskem vozičku in jo je prav za to priložnost pripeljal iz doma starejših občanov. Pri maši sta sodelovala poleg župnika Janeza Šketa, tudi takratni kaplan Igor Krašna in škof France Perko. Slavnost je spremljalo pritrkovanje zvonov, se spominja Zdravko, ki je v knjigo zahval Mariji kot prvi zapisal besede iz svetega pisma: »potrkajte,

A

odprlo se vam bo, prosite in uslišani boste.« Tisti dan je bila na sprejemu tudi njegova sestrična Anica, ki je imela Crohnovo bolezen. Prosila je Marljo za zdravje in bila uslišana, zatrjuje Zdravko. Kmalu za Anico je bil uslišan tudi sam. Župnik Janez Šket je uvedel maše v cerkvi vsakega trinajstega v mesecu. Pri tem se je nabralo tudi nekaj denarja in začeli so obnavljati cerkev. Najprej so napeljali elektriko. Obnova se nadaljuje.

Po oranju bolečine

Zdravka je skoraj deset let spomladi in jeseni bolela hrbtenica. Moral je hoditi k zdravniku po injekcije, blokade. Na občasne bolečine v hrbtenici, ki so trajale po navadi 14 dni, potem pa so bolečine izzvenele, se je že navadil, a jeseni pred šestimi leti, ko je s traktorjem pokosil sosedovo njivo, so se začele hujše bolečine. Njiva je bila preorana in po brazdah je že cvetela repnica, saj je bil že september. Pri košenju po brazdah ga je krepko premetevalo, domov se je pripeljal s hudimi bolečinami v hrbtenici, ki so se stopnjevale. Pomoč je poiskal v zdravstvenem domu v Črnomlju, zdravnik mu je dal injekcije, minilo je 12 dni, bolečine pa so bile še hujše in so se razširile v obe nogi. Hodil je na fizioterapijo v Črnomlju. V Dolenjske toplice se je vozil in kljub temu, da je imel na voljo bazen, ni bilo nič boljše. Ni več vedel, kaj naj naredi. »Nisem mogel ne sedeti, ne ležati, tudi težko sem hodil. V nogah sem čutil omrtvičenje. To je trajalo celo zimo. Ko sem s traktorjem pozimi oral sneg po pogodbi z občino, sem zelo težko hodil. Spoštoval pa sem pogodbo in z velikimi bolečinami sem opravljal to delo. Ponoči pa je zapadlo približno pol metra snega, zjutraj nisem mogel vstati s postelje. S težavo sem se nekako izvlekel iz postelje in šel ponovno v zdravstveni dom v Črnomelj po injekcijo. Domov sem se vrnil ob 11. uri, ker sem moral zaradi gneče še malo počakati. Ker sem zimsko delo vestno opravljal, sem ljudi razvadil, da so že zjutraj imeli očiščeno vaško pot. Tokrat pa ni bilo tako. Prišel sem domov in z veliko muko sedel na traktor. Očistil sem poti, navedene v pogodbi, nisem pa očistil priključkov, kar je bilo moje dobrovoljno delo. Našla sta se dva človeka in me tožila županu, ki je brez pogleda črtal plačilo dela tistega dne. Zaradi težko opravljenega dela in slabe izkušnje sem nadaljnje delo po pogodbi odpovedal.«

Marija pomagaj

Prišla je pomlad. Župnik je imel mašo vsakega 13. v mesecu. 13. maja je bila procesija. Takrat je bil Zdravko določen za nošenje kipa, a je zaradi bolečin poiskal namestnika. H okrašenemu kipu Marije, pripravljenemu za procesijo, se je zatekel s prošnjo, da ga reši bolečin. Stopil je k Marlji in rekel: »Daj odvzemi mi bolečine. Tako me boli. Šest mesecev že trpim, edino ti mi lahko še pomagaš.« Potem je šel v zvonik pritrkavat. Iz cerkve je v krogu čez vas krenila procesija s svečkami. Slovesnost se je končala z mašo. Naslednji dan je opazil, da so bolečine izginile in zato, pravi, da bo večno hvaležen Mariji. Čim se pokaže rezultat, takrat ve, da nekaj deluje, pojasnjuje. Ko kaj dela ali potrebuje pomoč, se še vedno obrača na Marijo. Tudi doma, v svoji več kot 150 let stari hiši, ima v kotu manjši kip Marije, ki s tiho navzočnostjo bdi nad njegovim delom in njegovo nesebično pomočjo drugim ljudem.

Andreja Paljevec

Prometna nesreča na primorski cesti, ki je terjala 5 življenj, življenja romunskega tožilca (Flavius Corneliu Chis) in še treh njegovih družinskih članov in pa življenje nesrečnega Stanka Brajerja, ki je po nesreči storil samomor, dobiva mistične razsežnosti.

O prometni nesreči si več preberite na naslednji povezavi:

Dossier korupcija: Po trčenju v vozilo z romunskim tožilcem je voznik Petrolove cisterne Stanko Brajer storil samomor.

V tem članku pa se bomo osredotočili na radiostezista in zdravilca, ki je pomagal svojcem najti Stanka Brajerja.

Radiostezist Zdravko Malnarič je Stanka Brajerja iskal na podlagi njegove slike. Le 5 minut po tem, ko je dobil v roke sliko nesrečnega Stanka Brajerja, je Zdravko Malnarič, ki sicer živi v Kalu pri Semiču (Bela krajina), ugotovil, da je Stanko Brajer storil samomor. Kmalu zatem pa je svojcem tudi povedal, kje se nahaja truplo Stanka Brajerja. Truplo nesrečnega voznika Petrolove cisterne so nato svojci tam tudi našli.

Zdravko Malnarič je sicer človek, ki ima resnično neverjetne sposobnosti. Ne le, da zna najti mrtve osebe, ampak s pomočjo nihala ali pa bajalice zna najti tudi podzemne vode.

Prav tako lahko z zavezanimi očmi najde pravo karto, iskati zna tudi predmete, ne glede na to, kje se nahajajo.

Njegovo sposobnost iskanja stvari so izkoristili tudi ljudje, katerim so ukradli avtomobile. A z iskanjem ukradenih avtomobilov se je Zdravko Malnarič moral prenehati ukvarjati, ker mu je balkanska mafija začela groziti, da ga bo likvidirala, če bo še nadaljeval s tem.

Razlog je bil v tem, da je bil Zdravko Malnarič tako uspešen pri iskanju ukradenih avtomobilov, da je postal trn v peti kriminalnim združbam z Balkana, ki se ukvarjajo s kraji avtomobilov. Tam, kjer je Zdravko Malnarič povedal, da se ukradeni avtomobil nahaja, tam so avtomobil tudi našli.

Zdravko Malnarič je iskal tudi vodo (v Arizoni, ZDA), pa tudi železovo rudo.

Išče tudi toplo vodo po Sloveniji, s ciljem, da bi se mesta, kjer bi našel toplo vodo, lahko z njo začela oskrbovati bodisi v zdraviliške namene ali za ogrevanje.

Zdravko Malnarič se pri iskanju podzemnih voda nekoliko jezi na nekatere pomembne ali investitorje, ki raje zapravijo na tisoče evrov na raziskave, njega, ki nima diplome, ampak le bajalico, pa ne upoštevajo, pa čeprav bi jim lahko veliko ceneje in učinkoviteje našel pravo mesto za vrtanje.

Na tem mestu opozarjamo na spletno stran Vrtine, ki pripada Zdravku Malnariču.

Zdravka Malnariča so ljudje večkrat preizkušali in tako je z zavezanimi očmi ugotavljal tudi prave igralne karte in iskal steklenice, ki so mu jih ljudje skrivali po vsej Sloveniji in jih je vedno našel.

A to ni vse, kar je lahko našel. Zdravko Malnarič je iskal tudi pse in mačke.

Kot že rečeno, pa Zdravko Malnarič pomaga tudi pri iskanju pogrešanih oseb, oziroma njihovih trupel. Tako je pomagal najti tudi truplo nesrečnega Stanka Brajerja.

Zdravko Malnarič je svoje sposobnosti utrjeval počasi. Bral je literaturo in se nato preizkušal na raznih primerih.

Ko je ugotovil, da je nekaj na tem, je svoje sposobnosti začel iz dneva v dan vse bolj razvijati. Sicer je pa že prej čutil, da ima neke posebne sposobnosti, a vse bolj se jih je začel zavedati predvsem s prebiranjem literature na to temo.

Tako je pridobil oziroma razvil nadnaravne sposobnosti, ki jih s pridom uporablja. Nekateri se njegovih sposobnosti kar malo bojijo in ga imajo za čarovnika, a sam pravi, da ga to ne gane.

Zdravko Malnarič se lahko pohvali z velikim številom uspešno rešenih primerov najdbe pogrešanih oseb (živih ali mrtvih), priznava pa, da se je v določenih primerih že tudi zmotil.

A nič zato, nihče ni nezmotljiv, niti Bog ne.

Zdravko Malnarič naj bi celo nekatere ljudi ozdravil od raka.

Zdravko Malnarič se pogovarja tudi z duhovi umrlih ljudi. Tu si pomaga s posebno vrtečo mizo, ki je sicer miza, ki napoveduje prihodnost in ozdravlja. Teh miz, ki napovedujejo prihodnost in ozdravljajo, naj bi bilo v Sloveniji le nekaj.

Mizo, ki je pri Zdravku Malnariču, je sicer preizkusila tudi novinarka Vesna Žist iz medija Belokranjec, ki je bila nad dejstvom, da se miza vrti sama od sebe, brez tehnične pomoči, res presenečena. Zdravko Malnarič ji je pojasnil, da je vrtenje mize posledica energije, ki jo oddajajo sami ljudje.

No. Ta vrteča miza se uporablja tudi za komunikacijo z duhovi mrtvih. Zdravko Malnarič trdi, da mu vrteča miza pomaga pri seansah pri pogovorih z dušami umrlih. Svojec ali bližnja oseba umrle osebe pride pred mizo, pred katero pride tudi duša umrle osebe, ki se najprej predstavi, svojec zastavi želena vprašanja, miza se začne vrteti in med vrtenjem duh poda odgovore na vprašanja oziroma želene informacije. Po seansi duh odide.

Vrteča miza, ki napoveduje prihodnost in zdravi, je očitno tudi miza, ki služi kot portal za komunikacijo z dušami umrlih.

Sicer Zdravko Malnarič meni, da je smrt le prehod v drugo dimenzijo, še živi ljudje pa imajo možnost komunicirati s to dimenzijo. A dodaja, da večina ljudi tega ne zmore, ker so preveč obremenjeni s predsodki, strahovi in podobnimi čustvi, da bi se lahko prepustili in se povezali z drugo dimenzijo

Te dni veliko mislim na svojo pokojno mamo. Letos, 16. 4. 2015, je že enajst let, kar jo je Bog poklical k sebi. Še vedno jo pogrešam in premlevam o nenavadnem dogodku v zvezi z njo, ki ga mirne duše lahko imenujem za čudež!

Mamo je namreč že deset let pred smrtjo, zadela možganska kap in sicer 20. feb. 1994, ob 7. uri zjutraj, ko je vstajala iz postelje. Ko se je onesvestila, je ropot slišal moj brat Stane, ki je bil v sosednji sobi. Hitro je poklical sestro, da je mamo preoblekla, medtem smo pa tudi poklicali v ZD Črnomelj, kjer je bil dežurni dr. Borić. Žal temu zdravniku primanjkuje osnovno, namreč čut do pacientov - in tako je prišel pogledat mamo šele ob 12. 30! Mnogo, mnogo prepozno za tako nujen primer! Po pregledu je mamo napotil v splošno bolnico v Novo mesto. Ker pa nam je pozabil dati napotnico, smo morali za povrhu najprej še ponjo v ZD Črnomelj! Vse nam je šlo narobe!

Mama je bila na zdravljenju v bolnici, ves čas v komi. Po šestih tednih je psihiater dvignil roke od tega primera in zahteval, da jo odpeljemo – ni ga zanimalo ne kam, ne kako! Vsa skrb za mamo je bila moja, moji bratje in sestra mi niso stali ob strani, ko sem mrzlično iskal rešitev in telefoniral na vse kraje, v katerem Domu za starejše bi se našel prostor za mater. Doživljal sem hudo razočaranje, kajti poleg vseh teh skrbi, me je potem brat Stane pričel naganjati od hiše, češ da je hiša njihova in da jaz v njej nimam nobenih pravic. Skliceval se je na stroške, kaj vse je v preteklosti vložil v to hišo, a temu ni tako. Spor je še vedno nerešen in ga še rešuje sodišče...

Edino bratranec po materini strani, Stane Vidmar, je s svojim vplivom priskočil na pomoč in našel za mojo mamo prostor v domu starejših v Črnomlju. Mama je bila sprejeta, še vedno v komi... Jaz pa sem žalostnega srca molil zanjo in premleval, kako sploh bi ji lahko človek pomagal.

Spomnil sem se svojih skritih energijskih sposobnosti in znanja, ki sem si ga s časoma pridobil ob prebiranju mnogih knjig o duhovnosti, ezoteriki in podobnem. Na misel mi je prišla ideja, kaj če bi poskusil stvar premakniti na bolje, s posebno tehniko dihanja, ki sem je več in je že obrodila sadove. Tega sem se naučil iz knjige avtorja Živorada Mihajlovića iz Beograda – Psihični trening Indijskih fakira i jogija. Poskusiti velja, sem si rekel in okoli enajste ure zvečer sem pričel najprej s sproščanjem, nakar sem začel dihati skozi nos, štel do deset, zadrževal dih in štel do deset, nato izdihnil skozi usta...

To sem ponavljal in po sedmem mega-dihanju se je zgodilo: prikazala se mi je svetlo rumena krogla, velika kot žoga in nekaj me je vprašalo, kaj bi rad, čemu kličem. Zazdelo se mi je, da me to sprašuje sam Bog! Prosil sem pomoči za svojo mater in v trenutku se je pojavila nekakšna cev, ki je iz moje sobe vodila vse do doma za ostarele, v prvo nadstropje, do moje mame, ki je ležala tam v komi. Vse to sem videl v tistem trenutku in tudi, kako se je tista žareča krogla razpočila v tisoč zvezdic! Potem sem se pogreznil v globok spanec.

Naslednjega dne sem že dopoldne šel pogledat k mami, v silnem upanju na kakšno izboljšanje. In res, doživel sem veliko presenečenje: mama je bila budna in me ogovorila: o sine, pa si me vendarle prišel obiskat, čakala sem te, kod si hodil, da te tako dolgo ni?!

Pretresen nad tem čudežem, sem hvaležen, dokončno pričel verjeti v Višjo silo, ki bdi nad nami!

Mnogo kasneje sem skušal na ta način, s to energijo, pomagati materini sestri Lojzki Vidmar iz Coklovca, ki je zbolela za rakom na pljučih. Zgodilo se je vse natančno enako, le da se je potujoča svetla krogla vrnila od umirajoče tete spet k meni in se razpočila na moji postelji. Tedaj sem vedel, da ji ni pomoči in da bo umrla, kar se je zgodilo en teden za tem, na soboto ob 12. uri in 4 minute. V tem sem zaslišal tuljenje sirene, ki pa je imela drugačen zvok, kot ga imajo tiste, ki jih gasilci preverjajo ob sobotah opoldne. Takoj sem vedel, da se je prišla umirajoča teta posloviti od mene.

Svojo mamo sem seveda ves čas bivanja v Domu redno obiskoval, za vikende pa jo mnogokrat pripeljal domov, vselej, ko si je želela. Po tem Čudežu, je živela še celih deset let in se od tega sveta poslovila 16. 4. 2004, na dan Sv. Bernardke Lurške, na petek, v starosti 82 let. Pokopali pa smo jo na Belo nedeljo, ob Kalskem žegnanju.

Verjamem, da je sedaj v nebesih, pri Bogu, ki nam je izkazal posebno milost, da jo je obudil v življenje, še za celih nadaljnjih deset let! Meni pa je seveda pomagal utrditi svojo vero v božjo pomoč in v nadnaravne sile, katerih se vse premalo zavedamo.

Življenje namreč ni le fizičnega značaja, temveč je srž življenja v naši duši, ki se ji mnogo premalo posvečamo, da bi bili dovolj široki in globoki in da bi taki - lahko stopili v stik z višjimi sferami našega bivanja...

Reberšek Roman
Malnarič Miloš

Ljubljana, 2014